LITERATURA UNIVERSALĂ

Kerstin Gier

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE

Cuprins

Sâmbătă
Duminică
Luni
Tot luni
Vineri
Marţi
Marţi, ani-lumină mai târziu
Între joi şi vineri
Sâmbătă
Luni
Ziua de după
Duminică
Ziua fructelor
Vineri
Şi iarăşi luni
Vineri
Miercuri
O zi de tot rahatul
Joi
Vineri
Sâmbătă
Şi încă o luni
Duminică
Joia cea lungă
Zi de sărbătoare
Duminică

KERSTIN GIER

BĂRBAŢI ŞI ALTE CATASTROFE

Traducere din limba germană Ioana Dinulescu
Titlul original: *MÄNNER UND ANDERE KATASTROPHEN,* 1996

Editura ALLFA, 2010

Versiune ebook: v1.0, mai 2017

Pentru Bernhard

Acţiunea şi personajele acestui roman sunt rodul purei fantezii. Dacă totuşi s-ar întâmpla ca cineva să se recunoască între ele, zău că nu mi-ar pica deloc bine.

Sâmbătă

Nu presimţeam nimic bun.

Pe farfuria stingheră, aflată lângă şervetul înflorat de pe masă, era o moviliţă, greu de definit. Avea aceeaşi culoare suspectă ca şi bucăţelele de carne scufundate în ochiurile de grăsime din supă. Supa însăşi trebuie să fi fost un cub gălbui-deschis congelat, înainte de-a ajunge să se preschimbe în cuptorul cu microunde într-un lichid galben-închis şi tulbure.

— Tare sunt curioasă dacă ghiceşti ce fel de carne e asta, spuse Susanna, în dialectul ei colorat, din Palatinat, umplându-mi în acelaşi timp farfuria până aproape de margini.

— Şi eu sunt curioasă, am recunoscut, luând o lingură şi mestecând curajoasă bucata de carne apucată.

— Ei? vru să ştie şi Bruno, în timp ce îşi trăgea nasul.

Încă mestecam. La gust era puţin cam ciudată, dar asta am pus-o pe seama faptului că supa trebuie să fi fost de mai multe ori dezgheţată şi vârâtă apoi la loc, în congelator.

— Ei? întrebă Bruno din nou, cu glasul lui smiorcăit.

— Capră? am încercat eu.

— Nu, răspunseră veseli, într-un glas, Susanna şi Bruno.

— Cal? am mai întrebat, ajungând între timp să-mi închipui că cei doi s-ar fi arătat în stare de orice.

— Nu!

— Te pomeneşti c-o fi vorba de carne de cerb sau de căprioară? De porc? De vacă? Sau de tigru?

Ptiu, drace! Oare ce alte dobitoace o mai fi crescând omul pentru consum?

— Nu!

— Ei, atunci chiar că mă dau bătută, am rostit, în semn de capitulare, dar mai umplându-mi o dată lingura cu chestia aceea tulbure. De această dată, am înghiţit bucata de carne fără a o mai mesteca. Aşa era cu mult mai sigur.

— Iepure, dezlegă Susanna până la urmă tot misterul.

Aşadar iepurele era cel care gătit, congelat şi iar încălzit, căpăta culoarea aceea cenuşie. Foarte bine, uite aşa mai învăţam şi eu câte ceva nou. Se putea şi mai rău, nu?

— Carnea de iepure e preferata mea, ţinu să mă informeze Bruno, cu rostirea lui lătăreaţă, din Palatinat, întinzându-se către farfuria cealaltă pentru a se înfrupta din misteriosul boţ cenuşiu.

Bucata de carne avea mai multe cavităţi şi, oricât aş fi încercat să mă concentrez asupra supei mele, m-am trezit urmărindu-l pe Bruno, deopotrivă paralizată şi fascinată, alegând câteva şuviţe din carnea

aceea, cenuşie, răsucindu-le între ele şi ducând mai apoi la gură boţul cu pricina, plescăind şi apucându-se să sugă ceva din interiorul său.

— Grozav, spuse el, trăgându-şi mulţumit nasul. Acasă ne ciondăneam mereu cine să ia capul. Atât că muierile nu se dădeau în vânt după asta, aşa ca mine.

Am lăsat lingura să cadă în supă.

— Şi când te gândeşte că tocmai creierul este tot ce-i mai bun şi mai sănătos la un iepure, insistă Bruno, trăgându-şi iarăşi nasul.

Aşadar, acesta era Bruno. Cum de mi l-oi fi închipuit eu altfel?

Un tip înalt, aşa cum mi-l zugrăvise Susanna. Şi chiar aşa era. Înalt şi gras, cu o guşă dublă şi o burtă răsfrântă peste cureaua de la pantaloni.

Un tip blond, după cum îmi spusese Susanna. Chiar şi asta se potrivea. În orice caz, prin locurile pe unde mai avea şi el ceva păr. Cum ar fi în nări.

Un tip cu un zâmbet prietenos, după cum îmi scrisese Susanna. Şi mi-am şi închipuit, cu toată vioiciunea gândului, cum, într-o asemenea situaţie, ar fi început să i se zburlească individului părul din nas. Nici vorbă să-mi fi putut forma însă o părere definitivă, căci până atunci nu apucase să zâmbească nici măcar o singură dată.

Nu, în felul ăsta chiar că nu mi-l închipuisem.

De când îmi luasem examenul de bacalaureat şi fusesem surghiunită de Biroul de repartiţie a locurilor pentru studenţi într-un orăşel din sudul ţării, Susanna şi cu mine împărţisem amândouă aceeaşi locuinţă. Şi chiar dacă ne găsisem printr-un anunţ la mica publicitate, ne fusese limpede, încă de la prima întâlnire, cât eram de apropiate sufleteşte.

Mai mult, Susanna era exact ceea ce îmi doream să devin: excentrică, complet ruptă de cele convenţionale şi cu vreo câţiva ani mai în vârstă. Avea experienţe mai mult decât impresionante în privinţa relaţiilor cu bărbaţii, a găurilor din urechi, a slujbelor dintre semestre, a închiriatului în regim de urgenţă şi a drogurilor.

Cu Susanna chiar fumasem primul meu joint.

Aprinsesem nişte beţişoare parfumate şi pusesem muzică reggae. Peter Tosh cânta *Legalize marihua-a-ana, hu, hu, hu,* iar eu, fericită nevoie mare, trăgeam primul fum din pipa aceea minusculă, pentru ca gâfâind cam tot aşa, *hu, hu, hu,* să mă şi prăbuşesc ameţită.

Fusese primul şi ultimul meu joint şi numai una dintre nenumăratele experienţe folositoare pentru care aveam să-i rămân recunoscătoare Susannei.

Tot ea fusese aceea care, cu ajutorul unei banane, mă învăţase cum se foloseşte corespunzător un prezervativ sau cum, din nişte lenjerie de corp veche şi cenuşie, cu ceva vopsea de rufe aruncată în maşina de spălat, te-ai fi putut alege aproape bătând din palme cu nişte piese drăguţe de lenjerie neagră, dintre cele mai aţâţătoare, sau cum, în

ghiveciul din casă, ai fi putut creşte atât cânepă, cât şi canabis, mai ales că cele două tot seamănă aşa de bine.

Vieţuiam fericite şi mulţumite pe deplin de propriile făpturi, în două camere mizere într-un demisol, când am ajuns să mă îndrăgostesc de Holger. Iar pentru a fi în preajma lui, am renunţat la orăşelul acela prietenos, la studii, ca şi la demisolul împărţit până atunci cu Susanna. Eram sigură că aş mai fi putut învăţa multe de la ea şi teribil ce-i mai simţeam lipsa. La început, ne scriam una alteia de câteva ori pe săptămână, apoi cel puţin o dată pe lună, însă de fiecare dată epistole pline de dor. Şi tot ceea ce-mi scria Susanna era aidoma ei, excentric şi glumeţ, mustind de surprize.

De ceva timp încoace, remarcasem în scrisorile ei o schimbare de rău augur, la început aproape imperceptibilă, dar în timp tot mai evidentă. Şi asta pentru că, numai cu câteva luni înainte, în viaţa Susannei îşi făcuse apariţia acest Bruno. La început se distrase în toată legea pe seama lui şi mi-l descrisese drept un ins încuiat şi plictisitor, fără pic de sex-appeal.

Mai apoi însă, totul o luase deodată razna. De la o scrisoare la alta, Susanna mea îşi întrerupsese studiile, pentru a avea grijă de locuinţa lui de la ţară iar jumătate de zi şi-o petrecea răspunzând la telefoanele din biroul acestuia, de consilier de taxe şi impozite. De câteva săptămâni nu îmi mai scria decât că-i mergea bine şi că nici n-ar fi avut cine ştie ce să-mi povestească.

Profund îngrijorată, aveam să-mi anunţ o vizită la sfârşit de săptămână în noua locuinţă, ca să constat la faţa locului adeverirea presimţirilor mele celor mai negre: Susanna îşi pierduse, pe lângă hainele ei extravagante, nonşalanţa şi jovialitatea, câştigând în schimb cel puţin vreo cincisprezece kilograme.

Iar acest om, mâncător de creier de iepure, trăgându-şi tot timpul nasul, acest Bruno să fi fost bărbatul la care visasem noi două în zilele când mergeam la universitate, dar, mai cu seamă, nopţile acelor vremuri? Şi-acolo, aplecată deasupra supei, aproape că-mi dădură lacrimile. Căci calificativul de *coşmar* îi conferea prezenţei tridimensionale a lui Bruno mult mai puţină grozăvie.

Of, Susanna, cum de s-a putut petrece aşa ceva?

După masa de prânz, Susanna se oferi să-mi arate proprietatea. Iar eu m-am învoit pe dată. Aerul curat s-ar fi dovedit numai bun să mă ajute să diger supa aceea, de iepure.

Grădina era alcătuită dintr-o porţiune întinsă de pajişte, împrejmuită cu un gard din plasă de sârmă, în mijlocul căreia trona un brad ţepos. Într-un colţ se înălţa un perete din şipci de lemn, în faţa căruia un iepure bălţat, cu ochi mari, rodea iarba din jur.

— Un iepuraş, ce dulce e! am zis eu, cum îl cheamă?

— Nu-l cheamă în niciun fel, îmi răspunse Susanna. Iar dacă ar fi

după mine tare mult mi-ar plăcea să dispară de pe aici. Atât că Bruno ţine morţiş să-l păstreze.

Că Bruno era genul de om care să se ataşeze de un mic iepuraş, nu m-aş fi gândit. Iar asta mi-l făcu pe dată simpatic. Sau, ca să spun aşa, ceva mai puţin… antipatic.

— Bine, dar dacă tot zici că ţine atâta la animal, de ce să nu-l păstraţi? am luat-o eu la rost pe Susanna.

— Păi, începu Susanna, pentru că mai e un iepure în congelator, iar asta înseamnă că avem provizii în casă.

— Ce, vă tăiaţi proprii iepuraşi? o întrebai eu pe Susanna, cu un aer speriat.

— Da, dar Bruno face asta, îmi răspunse Susanna. Ultimul a fost de Paşti. Tocmai ai mâncat din el.

Ar fi trebuit să-mi închipui.

De cum ne-am întors în casă, am dat cu ochii de Bruno, care zăcea pe canapeaua din faţa televizorului, urmărind un concurs *Cine ştie câştigă!* şi scobindu-se cu arătătorul într-o ureche.

— Termin repede cu bucătăria şi după aceea îţi arăt şi casa, îmi spuse Susanna, cu un aer preocupat, răsturnând restul de supă de iepure într-un recipient de plastic.

Odată dosită în congelator, în aşteptarea următorului oaspete, supa avea să se prefacă iar într-un cub gălbui.

— Mai încolo am fi vrut să mergem la Festivalul Tutunului, rosti Susanna, pe un ton neobişnuit. Bineînţeles, dacă ai şi tu chef.

Festivalul Tutunului? Nu suna deloc a cine ştie ce ispită.

— Nu se poate duce Bruno de unul singur? am întrebat.

— Ştii, aş merge şi eu cu el, fiindcă altfel noi nu ieşim prea des din casă, îmi răspunse Susanna.

Suspinând, am ajutat-o să strângă masa şi să spele vasele. Bucătăria modulară arăta curată ca lacrima, chiar şi în cele mai ascunse unghere.

— Parc-ar fi nou-nouţă, am rostit eu, uşor deranjată.

— Nu-i aşa? exclamă Susanna, bucuroasă foc. Dar să ştii că mă şi spetesc niţel ca să rămână în felul ăsta.

Am aşezat oala de supă, curată lună, în dulap, alături de suratele ei.

— Dumnezeule mare, dar câte oale ai? am întrebat-o eu, uşor vexată. Mai ştii cum ne descurcam pe vremuri doar c-o oală şi c-o tigaie?

— Aşa-i, groaznic, îşi aminti Susanna. În ce condiţii mizerabile am putut să trăim!

— Mie, una, mi se părea grozav, am sărit eu în apărarea mea şi a Susannei de-odinioară. Şi unde mai pui că totul era gustos.

— Oricum ar fi, nici nu ştii cât mă bucur că acum nu-mi lipseşte nimic, rosti Susanna. Haide, vino să-ţi arăt casa.

Chiar dacă toate camerele străluceau de curăţenie, stârneau cam tot atâta pasiune cât grădina. Numai în dormitor surprindea patul modern, în stil japonez, cu o saltea îmbrăcată în negru.

— Un pat cu apă? am întrebat eu, uşor intrigată, de îndată ce Susanna, aşezată pe suprafaţa cea neagră, începu să se hâţâne de colo-colo.

Susanna dădu din cap, plină de ea.

— E super, nici nu-ţi închipui!

Chiar că avea dreptate. Nu credeam că ce ar fi putut fi face cu Bruno într-un pat cu apă ar fi fost mai inofensiv decât suptul creierului din ţeasta unui iepure gătit.

Of, Susanna!

— Vino, să-ţi arăt şi camera de oaspeţi, spuse Susanna, în timp ce, înşfăcându-mi rucsacul, o urmai în beci.

Camera cu pricina se afla lângă un beci pentru felurite hobby-uri, în care Bruno îşi pregătea toţi fluturii şi gândacii, care sfârşeau traşi în ţepuşele unor ace şi puşi la păstrare sub sticlă.

— Valorează o avere, spuse Susanna, cu mândrie în glas.

Rămasă fără replică, mi-am târât picioarele mai departe, către camera de oaspeţi de-alături. Era la bună distanţă de patul cu apă şi de ceea ce s-ar fi putut petrece în el, ceea ce îmi convenea de minune.

După ce turul casei luă sfârşit, l-am urnit pe Bruno de-acolo, de pe canapea, pentru a merge şi a onora tustrei ceea ce localnicii numeau Festivalul Tutunului.

Spre marea mea bucurie, la locul cu pricina am dat şi peste un târg de vechituri. Iubesc târgurile de vechituri. Aproape tot ce aveam eu prin casă era cumpărat de prin asemenea locuri. Numai că în târgul de aici se petrecea ceva cu totul şi cu totul deosebit. Oamenii pretindeau sume enorme pentru orice obiect folosit, de pildă fiare de călcat cu aburi, dispozitive electrice de amestecat, păpuşi Barbie sau casete audio cu boroboaţele elefănţelului Benjamin Blümchen, în timp ce lucrurile cu adevărat grozave aproape că le dădeau pe nimic.

Când am priceput cum stăteau lucrurile, m-am şi pus pe cumpărat ca o apucată: o minunăţie de sifon, din cristal veritabil, un model nostalgic de poliţă de bucătărie, cu suport pentru şervete, un furouaş retro, cu dantelă, un volum din 1928 cu basmele fraţilor Grimm, şi o casetă de porţelan alb-albastră, pe care sta scris *Făină.* Pur şi simplu nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie.

Într-un cufăr cu cărţi de sub unul dintre standurile pe care tronau prăjitoare de pâine şi veioze vechi la preţuri dintre cele mai neruşinate, aveam să scotocesc şi să dau peste un volumaş legat în piele, cu ferecătură, intitulat cât se poate de ispititor: *Obiceiuri şi datini*

vrăjitoreşti. L-am frunzărit în fugă, cât să-mi dau seama că, pe bună dreptate, cuprindea reţete şi descântece de-ale unei vrăjitoare: cum să-l lege de ea pentru totdeauna pe cel iubit, cum se fereşte de încărunţit sau cum îşi alungă din cale o potrivnică.

— Cât costă? l-am întrebat pe cel ce stătea cu ochii pe prăjitor, vârându-i sub nas volumaşul.

— Doo juma', îmi răspunse el.

— Bine, i-am răspuns iute, deşi obiceiul prin târgurile astea de vechituri este să te tocmeşti pentru orice.

— Doo juma' pentru-aşa o vechitură de carte? se revoltă Bruno de lângă mine. Când tot de-aici poţi lua cărţi cu mult mai groase şi numai cu cincizeci de pfenigi.

Tremuram de frică ca nu cumva să-i sară muştarul vânzătorului, sau să-şi dea seama deodată de adevărata valoare a cărţii şi să-i vină s-o păstreze. Ceea ce mă făcu să-i şi întind stăruitor banii.

— Nu dăm un pfenig peste cincizeci, se răsti Bruno, fără să dea atenţie gestului meu.

— Două mărci, o întoarse vânzătorul.

— Cincizeci, i-o întoarse Bruno, trăgându-şi nasul ameninţător.

— O marcă cincizeci, spuse vânzătorul, încă mai ţinând la onoarea lui. E doar din piele.

— Bine, o iau, m-am repezit eu, deznădăjduită.

Cine nu ar fi dat zece sau douăzeci de mărci, ba chiar mâna ei stângă pentru a afla cum să-şi ţină legat iubitul de ea, pentru veşnicie?

— Cincizeci şi niciun pfenig în plus, se îndărătnici Bruno.

Acum înţelegeam cum se făcea că, la anii lui, fusese în stare să se pricopsească cu aşa o proprietate făloasă.

— O marcă, se împotrivi vânzătorul, dacă tot vreţi s-o cumpăraţi.

— Dânsa nu-i de pe-aici, de la noi, dar ăsta nu-i deloc vreun motiv ca să-i trageţi clapa, spuse Bruno. Cincizeci e ultimul meu cuvânt.

— Bine, fie, cedă vânzătorul, alegând cincizeci de pfenigi din palma mea transpirată.

Recunoscătoare, am strâns cartea la piept, chiar dacă faptul că-i îngăduisem lui Bruno să tragă de preţ într-asemenea hal mi s-a părut o meschinărie. Nu părea că vânzătorul ar fi urmat să între în pană de bani, căci afacerea cu prăjitoare şi veioze era de-a dreptul profitabilă.

Bruno şi Susanna nu puteau pricepe de unde până unde atâta interes pe capul meu pentru asemenea troace. Şi, oftând din toţi rărunchii, se aşezară la una dintre nenumăratele mese de berărie, cu gând să-şi petreacă tot restul zilei acolo. După ce am terminat de bătut tot târgul, m-am aşezat şi eu lângă ei, mai bogată c-o duzină de vechituri şi mai săracă doar cu paisprezece de mărci.

Bruno şi Susanna nu se arătară deloc impresionaţi de şalul de in, pe care o gospodină din vremuri de mult trecute brodase iscusit *Fiindcă-i*

ieşi ca lumea cozonacul, de laude avu ea parte, în tot satul! Şi nu-mi împărtăşiră nici entuziasmul arătat unei bluziţe de noapte cu dantelă, fără niciun cusur.

— Mi-e foame, ne dădu Bruno de veste, trăgându-şi nasul.

Aşa că, pentru început, comandă cârnaţi albi şi bere blondă, după care urmă din nou bere blondă şi plăcintă de cartofi. La sfârşit, se înfiinţară pe masă şi nişte clătite de cartofi, ceea ce, pot să spun, aş fi apreciat până şi eu, dacă acolo, jos, în stomac, nu ar fi atârnat atât supa aceea, de iepure.

Bruno însă nici că se mai sătura. Şi o ţinu aşa, într-un mestecat, un sorbit şi-un tras de nas până când soarele dispăru definitiv în zare.

— Din nimic, nu te-alegi chiar cu nimic, spuse el, mulţumit.

Am presupus că despre burta lui era vorba şi am dat din cap, aprobator.

În timp ce amurgul se lăsa, alături de mine, pe bancă, se aşeză un bărbat purtând o cămaşă în carouri.

— Şişemaizişitu? mă întrebă acesta, pe un ton prietenos.

— Îmi pare rău, dar nu-s deloc tare la dialectul de pe aici, i-am răspuns eu, politicoasă.

— Acesta-i Herbert, poştărelul nostru, făcu Susanna prezentările. Iar ea e Judith şi nu ştie o iotă din dialectul din Palatinat.

— Şi eşti aşa, singurică? întrebă cămaşa în carouri.

— Mai aşa, i-am răspuns eu.

Ceilalţi pufniră în râs. Până şi Bruno se schimonosi, cât de cât. Îl privii, dar nici în ruptul capului nu puteam spune că astfel îmi părea şi el mai simpatic.

— Carevasăzică aşa, Judith, îngână Herbert, poştaşul, vădit ostenindu-se să-şi rostească vorbele într-o germană cât mai literară. Dar pe-acolo, de unde vii, cum se vorbeşte?

— Aşa, ca Willy Millowitsch[1], îl lămurii eu.

— Ptiu, drace! Da' groaşnic dialect mai îi şi-aşela, fură de acord, într-un glas, toţi ceilalţi. Aşa şeva niş c-aş putea ş-aşcult zi de zi. Chiar aşa, nişicând!

Eu însă, Willy dragă, nu m-aş mai sătura. Şi dac-ai şti ce drag mi-ar fi să-ţi ascult glasul tocmai acum!

Bruno mai comandă plăcintă de cartofi şi nişte bere blondă. Şi de-abia acum se părea că urma să înceapă distracţia! Numai că tot atunci începu să se lase răcoarea şi umezeala. Şi strănutai.

— Mai îmbucăm câte ceva şi mai bem un rând, spuse Susanna, după care mergem acasă.

De cum împinse pe gât ultima clătită de cartofi, îmbrâncind-o cu un gât bun de bere, Bruno râgâi din toţi rărunchii.

— Vezi să nu înceapă să ţi se clatine dinţii din faţă, am rostit eu,

mecanic.

Cu vorbele astea obişnuia tata, în copilărie, să ne admonesteze râgâielile. Poştaşul râse blând.

— Proaştacreştereşevrei, îmi spuse îndată, dându-mi dreptate.

— Nu-i aşa? am întrebat eu, încercând îndată, cu un nou strănut, să-i atrag atenţia Susannei.

— Să-mi spui când vrei să mergem acasă, îmi zise Susanna.

Am vrut să-i spun să mergem, dar imediat izbucniră Bruno şi Herbert într-un cântecel vioi: *Iubite Doamne de-acol', din şer, de sus, Lasă-ne-n Palatinat precum pe lumene-ai şi-aduş, Şi dă-ne nouă, pe veşie, În tot Palatinatu' numa' veşelie!*

Iubite Doamne de-acol', din cer, de sus, nu mă lăsa pe-aici, pe unde am ajuns, cântam şi eu alături de ei, chiar dacă numai în şoaptă.

Duminică

Peste noapte mă cuprinse aşa un dor de Holger al meu, cum nu mai simţisem de mult timp. Ceea ce mă şi îndârji în hotărârea ca a doua zi, înainte de amiază, să las în urmă proprietatea lui Bruno şi să mă îndrept cât mai degrabă spre casă.

Pe când, cu puţin înainte de ora nouă, mă chinuiam să urc tiptil scara de la pivniţă, m-am trezit întâmpinată de Susanna.

— Da' ştiu ca-i dormit, nu glumă, îmi spuse ea. Bruno şi cu mine am luat micul dejun acum vreo oră.

Am urmat-o în bucătărie.

— Deja am strâns totul şi-am şi dereticat peste tot, adăugă Susanna, făcând aluzie la curăţenia imaculată ce domnea de jur-împrejur. Dar dacă vrei ceva, spune-mi.

M-am ferit să-mi mai doresc ceva. Şi, în loc de asta, m-am arătat dornică să apuc un tren către casă. Dacă se putea, unul cât mai devreme.

În ciuda oricăror aşteptări, Susanna se arătă peste măsură de bucuroasă.

— Ei, ne-am gândit noi c-o să trebuiască să înregistrăm *Lindenstraße*{2}, fiindcă se întâmplă să ruleze tocmai atunci, spuse Susanna. Când trebuie să te ducem la gară?

Am oftat şi i-am zis că trebuie doar să-mi fac un duş şi să-mi împachetez lucrurile. Susanna mă urmă până în baie şi-mi întinse un prosop şi trei lavete diferite, pentru curăţenie.

— Fii atentă, începu ea, după ce termini, iei laveta asta şi freci cu ea aşa, de sus în jos, pereţii cabinei de duş. Marginile le ştergi cu laveta astălaltă, iar pentru baterie te foloseşti de asta. Şi vezi, cu asta să ştergi numai aşa, în cercuri.

Tocmai începusem să-mi deschei pantalonii, dar m-am oprit, pregetând şi zgâindu-mă cu sentimente amestecate la zdrenţele acelea de curăţat. Susanna nu păru să bage însă de seamă. Iar la cele trei lavete adăugă şi trei sticle de detergenţi diferiţi.

— Aşa, o luă ea de la început, ăsta este ceva special împotriva petelor de calcar de pe faianţă, ăstălalt e pentru cele de pe baterie. Iar pe-ăsta poţi…

— De ce? i-am curmat eu avântul, la fel de energic.

De ce, Susanna? De ce a trebuit să fie tocmai Bruno?

— Ca să rămână tot aşa de curat precum arată acum, îmi răspunse Susanna, cu seriozitate.

Am oftat încă o dată.

— Când o să ai şi tu o baie a ta şi numai a ta, o să faci exact la fel. Ascultă-mă pe mine! profeţi Susanna, demonstrându-mi simultan cum

se desfăcea capacul cu siguranţă împotriva copiilor, cel cu pârghia-ce-trebuia-împinsă-răsucită-şi-făcută-să-pocnească, din vârful gâtului celei de-a treia sticle cu detergent, cea al cărei conţinut urma să slujească la obţinerea unor pereţi de plexiglas imaculaţi ai cabinei de duş.

— Şi cel mai frumos lucru e că, după asta, nu mai trebuie să clăteşti.

Numai că expresia transfigurată de pe chipul Susannei, rostind vorbele acestea, mă alarmă la culme.

— Susanna! Tu eşti fericită? am întrebat-o, cu amărăciune în glas.

— Îmi merge cu mult mai bine decât înainte, mi-o întoarse Susanna. Şi chiar cu mult mai bine decât ţie.

Am clătinat din cap, dezamăgită. Of, Susanna!

— Serios, Judith, îmi spuse ea, cu sinceritate. Şi nu-ţi doresc decât să ai şi tu parte de un bărbat ca Bruno.

Am ridicat din umeri. Chiar în halul ăsta să fi ajuns relaţia mea cu Susanna? Să-mi dorească tot ce putea fi mai rău?

— Ştii ceva? Mai bine fac un duş acasă, i-am spus eu, răzgândindu-mă brusc şi încheindu-mă la pantaloni.

Mă copleşi de îndată sentimentul că orice mână de ajutor întinsă Susannei venea prea târziu.

Drumul către Mannheim, până la gară, îl făcurăm însă fără Bruno, care ţinea morţiş să-şi petreacă dimineaţa de duminică tunzându-şi pajiştea. Cu siguranţă că vecinilor le era tot atât de simpatic pe cât îmi devenise mie.

— Pa-pa, îmi spuse el, trăgându-şi încă o dată nasul aşa, ca de rămas-bun.

— Pa-pa, i-am răspuns şi eu, cu sentimentul înrădăcinat că nu ar mai fi trebuit să dau vreodată ochii cu el.

— Nu prea ţi-a plăcut de Bruno, nu-i aşa? am auzit-o pe Susanna că-mi spune din senin, în timp ce trenul Intercity cu numele lui atât de poetic, *Aurul Rinului,* îşi făcea intrarea în gară.

— Nu, i-am răspuns eu, cu tristeţe în glas, înhăţându-mi bagajele şi agoniseala din târgul de vechituri.

— Ei, dacă l-ai cunoaşte mai îndeaproape – continuă Susanna, urmându-mă şi cărându-mi rucsacul până în compartimentul gol – i-ai descoperi şi părţile bune.

— Care *părţi bune?* am întrebat-o şi am îmbrăţişat-o cuprinsă de tristeţe, de îndată ce difuzoarele de pe peron anunţară plecarea trenului.

Susanna trebui să coboare din vagon. Se opri apoi în dreptul ferestrei compartimentului şi-mi zâmbi.

— Mergi sănătoasă!

— Care *părţi bune?* am repetat.

Trenul se puse în mişcare, iar Susanna începu să-şi fluture mâna către mine. I-am răspuns cu acelaşi gest.

— Care *părţi bune?* am mai zbierat eu împotriva vântului.

Susanna continuă să-şi fluture mâna, pe muţeşte.

Cât ţinu drumul, gândul îmi zbură către bărbaţi şi femei în general, dar şi către Bruno şi Susanna, în particular. Şi, pentru prima oară după mai multă vreme, mă încercă sentimentul că, alături de Holger al meu, nici nu trebuia să mă socotesc prea năpăstuită, după cum îmi spusesem mai tot timpul până atunci. Poate, mi-am zis aproape înspăimântată, Holger o fi chiar cel mai bun dintre toţi şi, la urma urmelor, ar trebui să mă consider de-a dreptul fericită că aveam parte de el. Ce s-ar întâmpla dacă tot ceea ce-ar trebui să-mi răsară în cale de-acum înainte ar fi mai rău decât tot ceea ce mi se-arată acum? Un gând cu-adevărat dezolant! Am început să răsfoiesc febril cartea de vrăjitorii achiziţionată în târgul de vechituri.

Aveam să descopăr câte o vrajă pentru aproape orice. Împotriva ciupercii piciorului, de exemplu, a lipsei de apetit sexual, a spaimei de examene, ba chiar şi a căderii părului. Îi voi pregăti chiar mâine o astfel de tinctură lui Holger al meu! Asta fiindcă trăia într-o spaimă continuă că o să chelească, ajungând să numere fiecare fir de păr prins între dinţii pieptănului. Interesată, m-am cufundat în studiul reţetei. Era nevoie de camfor, suc de mesteacăn, rachiu de zarzăre şi niscaiva picioruşe de păianjen… nu, Holger trebuia probabil să renunţe la ingredientul din urmă.

Şi, în afară de asta, nici nu i-ar fi stricat ca, pentru fiecare fir de păr prins în pieptăn, să se mai gândească şi el la cât de trecătoare era viaţa.

Nimeni nu mă întâmpină acasă, la sosire, aşa că, după ce mi-am rânduit micile comori nou achiziţionate, m-am săltat în şaua bicicletei şi am luat-o din loc către Holger. Numai că nici el nu era acasă. Cum însă aveam cheia, m-am hotărât, orice-ar fi fost, să rămân acolo şi să-l aştept.

În locuinţa lui Holger mirosea a mucegai.

Fiindcă obişnuia să doarmă peste zi şi abia târziu după-amiaza se ducea la antrenament, la baschet, sau lua taxiul, atunci când, cu totul excepţional, mergea la câte un seminar la Facultatea de educaţie fizică şi sport, ferestrele rămâneau acoperite de nişte jaluzele negre, care stăvileau orice geană de lumină a zilei. Vara, lucrul ăsta era chiar plăcut. Iarna însă, pur şi simplu te deprima.

De drept, pe-acolo n-ar fi trebuit să crească decât licheni şi muşchi. Cu toate acestea, într-un ungher, într-un ghiveci decorativ, negru la culoare, vegeta de mai mulţi ani un arbust Yucca, care, sfidând orice

lege a naturii, tot îşi mai păstra frunzele verzi, măcar că acoperite toate cu un strat gros de praf.

Mobile nu erau prea multe. În bucătăria locuinţei se afla o canapea neagră, o masă, neagră şi ea, meşteşugită în casă şi al cărei blat îmi ajungea până pe undeva prin dreptul bărbiei, şi două scaune de bar, şi astea tot negre. Căci asta era singura culoare pe care o suporta Holger în preajma lui. Lăcuise în negru până şi ţevile din bucătărie, iar după ce l-am iniţiat în arta Susannei de vopsire a hainelor, şervetele de bucătărie ajunseră şi ele de aceeaşi culoare.

Locuinţa nu arăta deloc bine. Peste tot zăceau aruncate tot soiul de boarfe, în chiuveta din bucătărie se lăfăia vesela din ultimele trei săptămâni, cea din baie nu mai fusese şi ea curăţată de vreo câteva luni bune, iar podeaua era acoperită de o sumedenie de gunoaie, în care piciorul mai că ţi se afunda până la gleznă.

Şi, nu ştiu cum, ducându-mă cu gândul la Susanna, la trage-mucii ăla de Bruno şi la *căsoiul* lor, atât de pus la punct, m-am trezit cuprinsă deodată de-un chef nebun de făcut curat. Înainte de toate, am săltat jaluzelele şi am căscat ferestrele, pentru a alunga din casă mirosul de mucegai. Am dat apoi piept cu muntele de vase nespălate, m-am dedicat cu adevărată pasiune înlăturării crustei de pe suprafaţa aragazului, am pus la locul lor hainele, revistele şi pantofii, am măturat mizeria, făcând ca totul să strălucească de curăţenie, am frecat cada de baie, scaunul closetului şi chiuveta, am lustruit bateriile şi am şters oglinda, am curăţat praful de pe ramele fotografiilor şi pervazul ferestrelor iar la sfârşit am spălat podeaua.

Mai apoi, când mi-am propus să atac şi dormitorul, am dat peste un păianjen uriaş, pe perete, tocmai deasupra patului. Era unul cafeniu-închis, păros, silenţios şi mare cât să-mi încapă în podul palmei. Ei, poate n-o fi fost el chiar mare cât să se întindă în toată palma, dar, în orice caz, era suficient de mare ca să nu aibă ce căuta alături de mine în aceeaşi cameră.

Aşa că am închis uşa la loc, în mare viteză, şi, în loc să-i aplic şi dormitorului aceeaşi procedură de care avusese parte restul locuinţei, am dat drumul la apa caldă, lăsând-o să umple cada proaspăt curăţată, ca să mă pot lepăda şi eu de mizeria ultimelor trei zile. Am început să fredonez un cântecel, fericită că-l aveam pe Holger, fericită cum numai rareori mi se întâmplase să mai fiu în viaţă până atunci.

Iubite Doamne de-acol', din cer, de sus, Îţi mulţumesc că înapoi Tu m-ai adus, Şi mă păzeşte orişicând, Ca de-unii de-alde Bruno să fug pământul mâncând, cântam eu încă, pe când Holger descuia uşa locuinţei şi, copleşit, rămăsese proţăpit în prag.

Se bucură într-o oarecare măsură de aerul proaspăt, neaşteptat, de strălucirea podelei şi de faptul că suprafaţa acesteia fusese dragată de alge, muşchi şi alte vieţuitoare mai mărunte.

Şi se mai bucură şi la vederea făpturii mele. În mod special se bucură să mă găsească în cada de baie.

De cum însă îi veni cheful să mă ducă în dormitor, mi-am adus aminte de păianjen. Iar Holger se îngrozi mai abitir decât mine la vederea lighioanei. Şedea în acelaşi loc în care o lăsasem pe peretele cel alb, tocmai deasupra patului.

— Şi ce facem acum? întrebă Holger, cutremurându-se de silă.

— Păi, dacă ai fi avut şi tu un aspirator, am fi putut să-l aspirăm de-acolo, i-am răspuns, în şoaptă.

— Sau am putea da telefon la grădina zoologică, spuse Holger.

Şi imediat îi veni altă idee grozavă. Aduse din baie apa de colonie cu pulverizator, cea pe care i-o făcusem cadou de Crăciun, cu gând să anestezieze cu ea păianjenul. Numai că pentru aşa ceva trebuia să se şi dea cu mult mai aproape de creatură.

— Eşti atât de curajos! am încercat eu să-l încurajez cu toată sinceritatea.

— Ştiu, îmi zise Holger, ţintind şi împrăştiind pe tapet o încărcătură de *Egoîste,* una care-l făcu pe păianjen să se chircească şi să se prelingă în mare grabă în lungul peretelui.

Holger şi cu mine izbucnirăm în strigăte de spaimă, dintre cele mai ascuţite. Numai că, în timp ce eu, cu prezenţă de spirit şi dintr-un singur salt, am reuşit să ies din cameră şi să mă pun astfel la adăpost, Holger rămase locului, încremenit de spaimă. Avu însă un noroc chior, căci păianjenul nu-l atacă, ci, după numai un metru de deplasare, se opri din nou liniştit pe perete.

— Hai să mergem la mine, am lansat eu propunerea din holul în care mă retrăsesem.

În zadar însă, căci în Holger al meu se trezise instinctul acela, de vânător, ce zace în fiecare bărbat încă din epoca de piatră şi căruia i se datorează supravieţuirea speciei. Aşa că dădu o fugă până la maşină, de unde, după ce scotoci prin torpedou, se întoarse cu spray-ul lui de dezgheţat broasca portierei. Între timp, mă instalasem în cadrul uşii dormitorului, pentru a nu scăpa din ochi păianjenul, căci nu era greu de închipuit că vietatea s-ar fi putut retrage în spaţiul dintre perete şi pat!

Spray-ul de dezgheţat broaşte de portiere nu-i pică bine deloc. Ba chiar cu mult mai rău decât apa de colonie! Pur şi simplu se pipernici, arătând cu totul şi cu totul inofensiv. Cu toate astea, Holger îşi goli spray-ul asupra lui, până când păianjenul nu mai catadicsi să se mişte.

— Acum, putem să-i dăm şi ceea ce i se cuvine, explică Holger, cu glas gâtuit, cerându-mi să-i aduc o carte.

Să dai însă de-o carte în locuinţa lui Holger era ceva ce ţinea de domeniul imposibilului. Noroc că pe masa de lucru zăcea una împrumutată de la biblioteca Institutului de Ştiinţele Educaţiei Fizice.

Aşa se făcu că păianjenul ajunse să fie strivit între *Baschet – Antrenament şi tactică* şi perete. Iar cartea şi peretele se aleseră cu câte o scârboşenie de pată.

Holger răzui de pe perete picioarele păianjenului, fără să-mi fi trecut prin minte să-i spun să mi le păstreze pentru reţeta aceea, împotriva căderii părului.

— Sunt totuşi un vânător de păianjeni dintre cei mai destoinici, comentă mulţumit Holger, trăgându-mă în pat. Şi când te gândeşti că nu sunt decât de vreo mie de ori mai mare decât lighioana aceea.

Acum, că era mort, păianjenul îmi stârnea numai milă.

— Sărmana şi nevinovata păianjeniţă! Uite cum, plecată în căutare de hrană pentru copiii ei, a greşit drumul. Iar afară, ascuns prin iederă, stă tovarăşul ei de viaţă, păianjenul, fără să ştie însă că ea a fost strivită de un uriaş, rostii eu.

— Sper să nu-i dea prin cap să se-apuce s-o caute pe aici, spuse Holger dezbrăcându-şi puloverul.

Dereticatul prin casă, cu totul neobişnuit, baia fierbinte şi acel adevărat şi palpitant safari, desfăşurat pentru prinderea păianjenului, mă îndemnau serios la somn. Holger, dimpotrivă, se arăta al naibii de treaz, cuprins de un alt instinct, ce zăcea în fiecare bărbat, încă din epoca de piatră. Sau măcar în fiecare al doilea dintre ei. Iar eu am fost nevoită să fac ceva pentru a mă împotrivi.

— Şi, unde mergem diseară? am întrebat cu şiretenie în glas.

— Din partea mea, aş vrea să rămânem aici şi să facem sex, spuse Holger.

În privinţa asta, nici că se putea arăta mai direct. Din partea mea însă, nu aveam chef de niciun sex. Atât că, în această privinţă, eu, una, nu eram în stare să fiu într-atât de directă. Aşa că am încercat să-i abat atenţia lui Holger. Şi l-am întrebat de ce dorea să facă sex.

— Păi, pentru că pur şi simplu mi-e poftă, îmi răspunse el.

— De mine? l-am întrebat.

— Păi de cine altcineva? mi-o întoarse Holger, descotorosindu-se de şosete.

— Fiindcă mă găseşti copleşitor de frumoasă? l-am mai descusut eu, răsucindu-mi pătura în jurul trupului.

— Nu *frumoasă,* ci unică, rosti Holger, pătimaş.

— Ei, aşa ceva chiar că-i plăcut urechilor, i-am răspuns, adormind însă pe dată, drept pedeapsă.

Doar nu era vina mea că, după atâţia ani, tot nu ştia cum să facă să mă ţină trează.

Luni

— Trebuie să mă dau jos din pat, am spus eu.

Era puţin trecut de ora nouă.

— Păi, ce mai aştepţi? bolborosi Holger, cu gura înfundată în pernă.

Tot îmi mai purta pică pentru cele petrecute c-o seară în urmă.

— Să iau nişte chifle proaspete? l-am întrebat eu, cu vioiciune în glas.

— Nu mi-e foame, îi spuse Holger pernei.

— Păi, să fac atunci numai nişte cafea, am mai propus.

— Nici sete nu mi-e, bâigui Holger, întorcându-se cu faţa la perete.

Poate că nu era chiar drept, dar ştiu că-l uram pentru că lui îi dădea mâna să stea întins în pat, mai departe, în vreme ce eu chiar trebuia să mă scol de-acolo. Poate că mai erau ceva perechi pe lumea asta, care, la masa de dimineaţă luată laolaltă, să-şi mai arunce priviri drăgăstoase pe deasupra chiflelor unse cu gem. Alţi bărbaţi poate că le mai urau prietenelor lor să aibă parte de-o zi frumoasă, răsfăţându-le şi cu vreun *Iubito!* sau vreun *Şoricelule!* Sau măcar cu un *Comoara mea!* acolo.

Dacă am fi fost la mine acasă, l-aş fi îmbrâncit pe Holger, scoţându-l de-acolo, de la căldurica aşternuturilor. Numai că aşa, nu-mi mai rămase decât să mă scol şi s-o fac cât mai zgomotos posibil.

Nici măcar după ce-am ieşit din baie Holger n-a binevoit să se mişte vreun pic.

— Trebuie să plec, l-am anunţat.

— Păi, ce mai aştepţi? se făcu el auzit, înfundat, din miezul pernei.

— Ne vedem atunci miercuri?

— Sigur, din partea mea! mai mormăi Holger, înainte de a-şi trage pătura peste cap.

De aceea nu-i ajunse la urechi blestemul meu la adresa zilei în care-l cunoscusem, nici zgomotul uşii de la intrare, trântite în urma mea.

Nu acelaşi lucru se putea spune însă despre tărăboiul în care eu şi bicicleta ne-am dus de-a dura în jos, pe scări. Căci nicio pătură din lume n-ar fi putut fi chiar atât de groasă! Numai că nici măcar asta nu avu darul să provoace vreo mişcare în locuinţa lui Holger, cu toate că nu avea de unde să ştie cât de serioase puteau fi rănile căpătate în urma unei aşa căzături.

M-am adunat de pe jos, cu chiu, cu vai, am îndreptat aripa apărătoare cu câteva şuturi bine plasate şi aşa, plină de draci, am apucat-o către universitate.

De la zece la douăsprezece aveam un seminar de teorie literară despre *Ronja, fata de tâlhar,* a lui Astrid Lindgren. Fiindcă îmi băgasem

în cap că-mi păstrasem firea copilăroasă, mă înscrisesem la cursul cu pricina, cu speranţa să pot recepta, neîncifrate, mesajele adresate celor mici.

Din păcate, destul de repede, aveam să mă învăţ minte. Căci, cu toate că-mi păstrasem sufletul de copil, era evident că nu mai aveam nimic în comun cu sensibilitatea copiilor pentru care fusese scrisă cartea cu pricina.

Abia după două şedinţe, aflam şi eu ceea ce toţi ceilalţi ştiau deja de mult; Astrid Lindgren abordase delicata temă a sexualităţii prepuberale, pe care, într-o formulă adecvată înţelegerii copiilor, o prelucrase, transformând-o într-o materie pshihologică de mare impact. Nu voiam să cred în ruptul capului că toate caraghioslâcurile din tărâmul fanteziei, trolii cei întunecaţi, vârcolacii cei fioroşi şi spiriduşii cei gălăgioşi ar fi reprezentat simboluri ale sadismului, masochismului, voyeurismului şi exhibiţionismului, chiar dacă nu era participant la seminarul acela, în afara mea, care să nu fi recunoscut lucrul acesta din capul locului.

La început am fost nedumerită. Mai târziu, mă cuprinse dezamăgirea, iar peste ceva timp încăpăţânarea, rămânând însă mută de fiecare dată când se vorbea despre evidenţa relaţiei profund incestuoase tată-fiică sau – aşa cum se întâmpla astăzi – despre rolul mamei în evoluţia psihosexuală a fiicei de tâlhar.

Refuzam cu încăpăţânare, şi de data asta, să mă fac părtaşă la asemenea viziuni degenerate, ceea ce însă nu mă determina să am cine ştie de revelaţii, căci, din punctul acesta de vedere, în ochii celorlalţi, şi aşa nu contam câtuşi de puţin ca persoană competentă.

Chiar de la prima şedinţă, când fu dezvoltată tema abuzului sexual, în general, asupra fetei de tâlhar, Ronja, şi, în particular, asupra participantelor la acel seminar, mă şi demascaseră drept o individualistă retardată.

Nu avusesem nici cel mai mic habar că oamenii şi, între aceştia, bărbaţii, erau într-atât de josnici! Hărţuitori sexuali şi exhibiţionişti în tramvai, în pridvorul casei, printre rafturile din magazine şi îndărătul fiecărui blestemat de felinar de stradă. Şi asta de aici până în Hamburg. Şi de cum îmi veni şi mie rândul, ţin minte că m-am simţit de-a dreptul penibil atunci când m-am văzut silită să recunosc că nu eram în stare să aduc în discuţie nicio experienţă din această categorie. De atunci, îmi fuseseră permanent aruncate numai priviri neîncrezătoare şi pline de dispreţ, fiind parcă pentru totdeauna uitată acolo, în colţul meu.

Cu atât mai mult cu cât nici nu eram roşcată.

Pe rândul din faţa mea şedeau vreo şase tipe, care îşi vopsiseră părul într-una dintre nuanţele acelea de roşu, aflate la modă. Şi erau toate nuanţele posibile de roşu, botezate de către fabricant cu nume

pe cât de pline de fantezie, pe atât de evident comerciale. Cele preferate cu deosebire erau cele asociate cu soiurile de fructe şi legume originare din sudul însorit, asemenea mandarinei, ardeiului, vinetei, papayei şi rodiei. Tipa din capătul rândului încercase culoarea *Flamingo,* al cărei nume l-am putut iute identifica, fiindcă purtasem şi eu nuanţa aceea preţ de vreo câteva săptămâni. Lavabilă de la sine, după vreo cinci sau şase spălări! Asta şi făcusem, spălându-mi imediat părul de cinci-şase ori, fără ca totuşi să am parte de efectul extraordinar pomenit. Mă rog, *Flamingo* sună evident mai comercial decât, să zicem, *roşu-fund-de-pavian,* nume care, în realitate, i s-ar fi potrivit cu mult mai bine. Eram aproape sigură că, într-o soluţie de colorat părul cu aşa un nume nici că mi-aş fi vârât vreun deget.

Lângă cea cu *fundul-de-pavian* şedea una de-a dreptul curajoasă, care se încumetase să probeze aşa-numita nuanţă de *prună-sălbatică,* fapt pentru care părul i se învineţise mai ceva ca pielea în puterea frigului. Prietena ei de alături fusese cândva purtătoarea unui păr castaniu-închis, care – în ciuda ofertei industriei de şampoane prezente în zilele noastre în mai toate magazinele – încercase un amestec dur, cinstit şi bătrânesc de pudre *henna.* Garantat deloc lavabil.

După ce toate participantele la seminar îşi dădură cu părerea asupra rolului important jucat de mamele lor în alegerea culorilor părului lor, ca şi în evoluţia lor psihosexuală, trasând paralele între ele şi Ronja, fata de tâlhar-conducătoarea seminarului – de nuanţă *rodie* sau *fag-roşu* – încercă, cu vădită silă, să redirecţioneze atenţia pe făgaşurile teoriei literare. Şi întrebă dacă observa cineva ceva deosebit la atribuirea de nume personajelor feminine. Deveni limpede că tuturor celor din jurul meu, mai puţin mie, le sărise în ochi faptul că până şi numele erau depozitarele unor mesaje ascunse, cu încărcătură sexuală.

Purtătoarea nuanţei *henna-for-ever* ne aduse chiar la cunoştinţă că, prin puterea cuvintelor, Astrid Lindgren dădea expresie caracterului personajelor feminine *Undis* şi *Lovis,* asociind celei dintâi răceala, duritatea şi lipsa de sentimente, iar celei de-a doua grija maternă, căldura şi candoarea.

De sub nişte laţe colorate în nuanţa *mandarinei,* care se aflau pe undeva pe la mijloc se făcu auzită părerea că şi purtătoarei acestora îi dăduse aşa ceva prin minte. Şi se puse când pe susurat un *LLLLLooovvvvissss,* în care s-ul se înmuiase considerabil, când pe pufnit un *Undissss.*

Conducătoarea seminarului o aprobată entuziasmată. Şi ne confirmă faptul că în cazul lui Astrid Lindgren puteau fi întâlnite frecvent asemenea zugrăviri sonore.

— Bine, dar ar putea fi şi invers, îmi ajunseră la urechi, spre marea mea mirare, vorbele rostite de un glăscior plăpând.

Iar glăsciorul îmi aparţinea. Rupsesem aşa, pe nepusă masă, legământul de tăcere făcut cândva, pentru că, pur şi simplu, nu recunoşteam şi pace nicio zugrăvire sonoră, fiind mai degrabă de părere că o asemenea corelaţie, între trăsăturile de caracter ale unui personaj şi numele acestuia, nu era creată decât speculând o anumită rostire a numelui. Iar dacă am fi procedat invers, aveam să argumentez, până şi *Lovis* ar fi putut căpăta duritate, în timp ce *Undis* s-ar fi mlădiat. Şi, pentru a-mi întări spusele, am şuierat pe loc un *Lovissss* şi-am susurat apoi un *Unnndiiisss,* rotindu-mi provocator privirile de jur-împrejur.

Replica mea fu însă întâmpinată cu priviri uluite, aruncate de sub clăi de păr roşcat, şi, în timp ce glasul mi se stingea treptat, luă din nou cuvântul purtătoarea nuanţei *henna-for-ever,* ca şi când de-acolo, din colţişorul meu, nici c-aş fi crâcnit vreodată.

Mi se părea că aveam totuşi dreptate şi, prost-dispusă cum eram, m-am hotărât ca pe viitor să boicotez lucrările seminarului. Şi-aşa absenţa mi-ar fi fost remarcată tot atât de mult precum mi-era sesizată prezenţa.

Ajunsă afară, căldura mai să mă dea gata. Avantajul celulelor ăstora zidite, fără ferestre, înăuntrul cărora se desfăşurau cursurile facultăţii de filosofie, era constanţa temperaturii, în tot cursul anului, cusurul lor fiind acela că nu puteai să vezi dacă pe-afară ningea sau ploua ori dacă era zi sau noapte. În ziua aceea era cald ca-n miezul verii. Şi nu ne aflam decât pe la începutul lui mai.

Katja, prietena mea, se lăsa răsfăţată de razele soarelui taman în mijlocul Pieţei Albert-Einstein.

Am mângâiat-o pe păr şi am suspinat:

— Ah, ce bine e ca măcar o dată să dai peste cineva care nu are părul roşcat.

Katja izbucni în râs. Atmosfera de aici, de la universitate, îi făcea şi ei cel puţin tot atâta rău cât îmi provoca şi mie; la fel ca mine, şi ea alesese, în principal, studii de germanistică, luând parte, în secundar, şi la nişte ciudăţenii de alte cursuri.

Ne cunoscuserăm în cursul primului semestru, atunci când fusesem nevoite să ne ferim din calea unui recruter de membri pentru o sectă.

În postura aceea, de participant răzleţ şi dezorientat la cursurile primului semestru, erai cu atât mai mult o pradă sigură pentru soiul ăsta de cântăreţi din flaut din Hameln, care, arborând zâmbete dulci, urmăreau pe câte un asemenea copil pierdut al sorţii, i se aşezau alături şi, fără prea multe ocolişuri, începeau să-i ţină o prelegere despre iubirea aproapelui şi comunitatea de credinţă, ceea ce, de obicei, se încheia cu promisiunea victimei de a se înfăţişa cu prilejul următoarei reuniuni. Habar nu aveam ce se întâmpla atunci când ajungeai acolo. Tot ce ştiu totuşi e că viaţa nu-ţi mai era deloc veselă

atunci când, din pură politeţe, din plictiseală sau chiar de teamă, ajungeai să le dai socoteală unor asemenea recrutori de membri sectanţi. Iar teama se referea la faptul că unii dintre aceştia erau nişte namile vânjoase.

Iar dacă erai dintre cei curajoşi, tratând cu muţenie adevăratul interogatoriu la care ajungeai să fii supus, sau dacă te încumetai să-i dai limpede de înţeles recrutorului sau recrutoarei că nu eşti deloc interesat să porţi vreo discuţie cu el sau cu ea, atunci te puteai socoti dintre cei norocoşi; aceia pe care, în cursul primului lor semestru, nu-i treceau deloc răcorile de fiecare dată când le suna telefonul şi care, odată cu trecerea timpului, nici nu ajungeau să umble deghizaţi pe holurile universităţii. Katja făcea parte dintre curajoşi.

Ziua în care ne întâlnisem pentru prima oară fusese una deosebit de ploioasă, toamna, la începutul primului nostru semestru la universitate. Stăteam în foaier, la vreo cinci metri una de cealaltă, chiulind de la un seminar şi îndeletnicindu-ne cu cititul.

Cartea ei se numea *Poveste de dragoste la terapie intensivă,* în timp ce a mea purta titlul *Sărutări fierbinţi în Louisiana.* Odată cu începutul studiilor de germanistică, în cazul amândurora se manifesta o înclinaţie către literatura de două parale, ceea ce, fără îndoială, nu putea fi decât un criteriu de înrudire sufletească, după cum aveam să şi constatăm mai târziu.

Din stânga, se îndrepta către noi un asiatic, care părea a fi un recrutor de membri sectanţi. După ce ne cântări scurt din priviri, se hotărî să-şi încerce norocul cu noi.

— Tu plim semestlu? o întrebă el pe Katja, al cărei nume n-avea de unde să îl ştie la momentul acela.

— Nu, al treilea, de ce? întrebă Katja, săltându-şi doar pentru o clipă privirea din secţia de terapie intensivă.

Iar Katja îmi păru tare drăguţă: cu bucle castanii şi ochi căprui şi, în general, aducând puţin cu frumoasa de pe coperta cărţii *Sărutări fierbinţi în Louisiana.* Ce-i drept o ştiam, din vedere, de la seminarul de lingvistică al profesorului Jahnson, şi eram convinsă că nu putea fi decât în semestrul întâi. Ca şi mine.

— Num aşa, îi răspunse recrutorul de viitori sectanţi, lăsându-şi apoi privirea, devenită între timp din nou scormonitoare, să-i alunece prin foaier.

Buimacă, am înghiţit în sec. Carevasăzică era chiar simplu de tot! O minciunică acolo, rostită cât se poate de firesc, şi gata cu nodul din gât.

— Tu, plim semestlu?

De data aceea, recrutorul mi se adresase.

— N… Nu, am bâiguit eu. Dar de ce întrebi?

— Num aşa, răspunse recrutorul, zgâindu-se la mine, nesigur.

L-am privit şi eu, aşteptând.

— Num aşa, repetă recrutorul înainte de-a o lua din loc şi a înceta să se mai lege de noi.

— Tu chiar eşti în semestrul al treilea? am întrebat-o pe Katja, de cum recrutorul se făcu nevăzut după colţ.

— Nu, dar ăstora nu trebuie să le spui aşa ceva.

Pentru ca rânjind, Katja să continue:

— Că doar şi tu vii la seminarul lui Jahnson, nu?

— Păi, tocmai, am recunoscut eu. Numai că a început de vreo jumătate de oră.

Clătinând din cap, Katja încuviinţă:

— Ştiu. Şi chiar aş fi vrut să intru, dar, zău, m-a prins cartea asta palpitantă.

— Aşa mi s-a-ntâmplat şi mie!

Am râs, iar Katja râse şi ea.

Acesta fusese începutul unei prietenii minunate. Katja şi cu mine împărtăşeam aceeaşi pasiune pentru filmele kitsch, cu happy-end, şi aceeaşi antipatie la adresa tovărăşiei roşcatelor şi a seminarelor pe marginea vechii limbi germane. În afară de asta, fiecare dintre noi avea câte un frate mai mic, o soră mai mare şi ceva probleme cu micile şi marile puncte negre şi coşuri, care, în ciuda oricăror prognoze, chiar şi după un deceniu scurs de la începutul pubertăţii, se încăpăţânau să ni se întindă încă pe feţe. După cum avea să iasă la iveală şi Katja suferea de pe urma unui prieten, care – aidoma lui Holger – îşi închipuia că numai onoarea de a fi prietenă cu el îl absolvea pe deplin de sfidarea cu care trata relaţiile de cuplu, dar mai cu seamă în privinţa fidelităţii şi a onestităţii. Şi unde mai pui că prietenul Katjei juca şi în aceeaşi echipă de baschet cu Holger. Curată minune că nu ne întâlnisem cu mult mai înainte!

Aşa s-a făcut că, din ziua aceea, am început să ne ducem împreună crucea printre povestirile în versuri din lirica de limbă mediogermană de sus şi să dăm piept cu barierele lingvistice până la următoarea verificare parţială. Şi amândouă ne-am jurat ca, la prima ocazie mai ispititoare, să lăsăm naibii studiile.

Din păcate însă, nici până în ziua aceea nu ni se arătase vreo ispită.

Încrâncenate, ne îmbărbătam una pe cealaltă, susţinând că ar fi fost cu mult mai bine dacă am fi chiulit de la cât mai multe seminare, iar timpul astfel câştigat să ni-l fi umplut cu lucruri cu mult mai folositoare. Aşa că dimineaţa mergeam la film, în zilele însorite zăceam pe pajiştea din faţa universităţii şi turnam în noi litri de cacao prin cafenele mici şi cochete.

Pe lângă toate astea, mai câştigam şi noi un ban, dând o mână de ajutor într-un birou, petrecând mai apoi, cu deosebită plăcere, o mulţime de timp pentru a toca tot ceea ce agoniseam cu greu.

Şi asta urma să facem şi în lunea aceea. Am tăiat din programul zilei seminarul despre lirica lui Thomas Bernhard şi ne-am îndreptat către centrul oraşului.

De-a lungul anului născocisem chiar un joc, pe care îl botezasem *Mult-pentru-cât-mai-puţin.* Iar asta însemna că, aceea dintre noi care, la sfârşitul raitei de cumpărături, ar fi urmat să achiziţioneze cele mai multe lucruri pentru cât mai puţine parale, să fie invitată de către cealaltă la o trataţie cu cacaoa pomenită mai sus.

Iar de data asta eu am fost cea câştigătoare, căci izbutisem să adun paisprezece obiecte pentru, în medie, nici mai mult, nici mai puţin decât două mărci şi douăzeci şi trei de pfennigi. Printre obiectele astea se afla şi un volumaş de anticariat, intitulat *Proverbe şi alte vorbe înţelepte din lumea întreagă.*

În căutarea cafenelei în care ar fi urmat să fiu cinstită cu cacaoa mea de câştigător, i-am citit Katjei câte ceva din cărticica aceea, ea trebuind de fiecare dată să ghicească de pe ce meleaguri venea vorba înţeleaptă cu pricina.

— *Cel ce şade într-o casă de sticlă, n-ar trebui s-arunce cu pietre!*

— Olanda.

— *Foamea e cel mai bun bucătar!*

— Etiopia.

— *Cel ce-şi deschide larg sufletul, lăsând să se cuibărească înăuntru ambiţia, îşi alungă liniştea lăuntrică!*

— Aşa ceva ar putea veni foarte bine şi din partea mea. Serios! rosti Katja, suspinând.

— Orice moviliţă se crede munte! o dojenii eu.

După consumarea în cafenea a ritualului cu cacaoa câştigătoarei, ne-am întors la universitate. În fiecare seară Katja era aşteptată acolo de prietenul ei, Jens. Acesta tocmai îşi dădea examenul de absolvire a facultăţii de ştiinţe economice şi nu-şi mai încăpea în piele de cât de bărbat se credea. Spre deosebire de Holger, Jens era unul dintre cei mai ambiţioşi studenţi. Şi, în afară de asta, era şi cel mai arătos dintre toţi. Şi ce-o mai pizmuisem la început pe Katja pentru el! Dar asta numai aşa, până când am mers cu ei în Olanda, cu corturile, şi l-am cunoscut mai îndeaproape.

Fiindcă îşi uitase acasă salteaua din material izolant, tot drumul n-a făcut decât să-i scoată Katjiei pe nas nenorocirea. Că, adică, ar fi putut şi ea să facă bine şi să-i atragă atenţia să nu uite s-o împacheteze. Şi asta pe un ton mârâit, în care a ţinut-o din Köln până în Antwerp. De abia după ce noi, ceilalţi, am stăruit pe lângă Katja ca – pentru păcatul neglijenţei dovedite – să-şi ceară iertare de mii de ori, atunci i-a dat pace şi Jens.

În timpul nopţii însă, de cum constată el că locul pe care proptisem cortul se dovedise prea tare pentru trupu-i antrenat de viitor manager,

îşi aminti cine era vinovatul pentru aşa o nenorocire şi-i trase Katjei salteaua izolatoare de sub sacul de dormit. Şi, în vreme ce, la fel de bosumflat, se cuibărea pe salteaua astfel şterpelită, îi reteză Katjei protestele somnoroase cu argumentul că aşa era cel mai drept, ca şi ea să simtă cum e să stai pe ceva tare şi rece. Ce mai, vorba era că ea şi numai ea fusese de vină şi nu-i amintise. Fără să mai scoată vreun cuvânt, Katja îşi încropise un suport, aşternându-şi pe sub ea nişte prosoape şi oarece canadiene.

Astăzi însă, cu toate că, de cum se dădu jos din maşină, Jens îmi păru la fel de dat naibii de arătos, mi-am zis, mărinimoasă, că a mea Katja n-avea decât să şi-l păstreze.

— Bună, rosti el, ciupind-o pe Katja de undeva de prin zona coastelor. Aţi fost silitoare?

Ca în fiecare seară, şi de data asta Katja şi cum mine am clătinat din capete, aprobator. Şi-aşa n-ar fi priceput Jens cine ştie ce din dusul până la capăt a cinci ani de studiu, fără să ţi-i doreşti. Nu putea fi toată lumea la fel de ambiţioasă precum se arăta el. Eram chiar sigură că îl aştepta perspectiva unei cariere fulminante, pe undeva pe la etajul şefilor, în ţară sau în străinătate. Puteai să juri că şi Jens era sigur de-aşa ceva!

Iar Katja nu ar mai fi trebuit să-şi facă griji în privinţa părţii financiare a viitoarei ei vieţi de casnică. Alături de-aşa un bărbat ar fi mers la culcare întotdeauna sătulă, chiar dacă, uneori, aşternutul i-ar fi fost ceva mai… tare.

De cum cei doi o luară din loc, mi-am căutat şi eu bicicleta, suspinând, apucând-o mai apoi spre casă.

Tot luni

Încă mai locuiam în casa părinţilor, ceea ce nu era decât pe jumătate atât de rău pe cât suna. Şi asta fiindcă părinţii mei nici nu mai locuiau în acea casă. Cu şase ani în urmă se mutaseră definitiv în Gran Canaria, acolo unde, din economiile tatălui meu, îşi cumpăraseră o casă cu vederea la mare, tocând pe acolo pensia lui de funcţionar şi alte venituri locative ce le reveneau.

Tatăl meu suferea de o maladie benignă, care îl făcea să nu suporte clima relativ rece de pe la noi, dar care îi permisese să iasă ceva mai devreme la pensie, lăsându-i pe neisprăviţii lui de copii să-şi ducă zilele la cheremul zilelor ploioase din Germania.

Cel puţin ne lăsase apartamentul din casa aceasta.

Era o clădire de patru etaje, cândva o minunăţie de construcţie originară din perioada investiţiilor{3}, care sta lipită de faţade ornamentate cu stucaturi, provenind din aceeaşi epocă. Privind celelalte case îţi puteai da seama cum ar fi arătat şi a noastră, dacă prin anii ’60 bunicii mei nu s-ar fi apucat să supună clădirea unei asanări temeinice.

Curăţaseră definitiv faţada casei de stucaturile ornamentale, iar ferestrele cu şprosuri fuseseră sacrificate în favoarea unora înglobând multe elemente din mase plastice. Până şi minunăţia de uşă din lemn de la intrarea principală trebuise să-i cedeze locul uneia cu geam armat, securizat.

Chiar şi aşa, casa era pe placul meu. Iar dacă o priveai mai atent, puteai să recunoşti că în spatele tencuielii zgrunţuroase şi întunecate zăcea o clădire veche, încărcată odinioară de nobleţe.

După ce mi-am târât bicicleta în holul de la intrare şi pe mine însămi până sus, la etajul patru, am hotărât că, după o zi atât de încărcată, meritam şi eu o răsplată.

Aşa că mi-am pregătit o baie cu apă călduţă şi infuzie de izmuşoară, aprinzând apoi şi lumânările de lângă perete şi scufundându-mă în apă până sub bărbie. Şi taman atunci sună şi telefonul.

Era Bille, o altă prietenă de-a mea. Se mutase la sfârşitul săptămânii şi-mi povesti cum, între timp, ajunsese să facă cunoştinţă cu unii dintre ceilalţi locatari, în mare parte bărbaţi. Şi toţi care mai de care! Unul deosebit de frumos şi de bogat în apartamentul de vizavi, unul arătos şi interesant un etaj mai jos, alături de care locuia unul drăguţ şi foarte curtenitor, alt tip simpatic şi sportiv la mansardă, iar în apartamentul de-alături o minunăţie de tip cu umeri laţi.

Iar celelalte apartamente din clădire erau încă neocupate.

— Ei, nu cred că va mai trece prea mult timp până se va muta acolo şi Daniel Day-Lewis sau Kevin Costner, am comentat eu, pe un ton plin

de invidie.

Bille râse însă foarte fericită, ca şi când Kevin Costner, în comparaţie cu noile ei cunoştinţe, n-ar fi însemnat cine ştie ce. Mai cu seamă cu cât se părea că toţi masculii erau încântaţi să facă cunoştinţă cu o vecină drăguţă şi interesantă cum era Bille, luându-se la întrecere între ei ca să-i instaleze rafturile pe pereţi, mocheta pe jos, lămpile pe tavane şi să mai şi ciocnească cu ea un pahar de şampanie.

Aşa că m-am hotărât s-o vizitez pe Bille cât mai curând posibil, pentru a vedea dacă nu cumva s-ar fi găsit şi pentru mine un tip grozav.

Bille asta avea un noroc porcesc. La noi acasă cel mai tânăr dintre bărbaţi avea optzeci şi doi de ani.

Şi-apoi mai era şi doamna Kiebig.

Doamna Kiebig locuia în apartamentul de sub mine. Trăia acolo de când mă ştiam pe lume. Noi, copiii, n-o suportasem de mici, ca să nu mai spun că nu aveam să înţeleg şi pace cum de fuseseră în stare ai mei să-i închirieze un apartament uneia ca ea.

Cea mai mare grozăvie în ceea ce o privea nu era faptul că locuia acolo. Măcar dacă ar fi stat şi ea în apartamentul acela, ca orice chiriaş obişnuit, iar de întâlnit să ne fi întâlnit prin hol când şi când, la dusul gunoiului!

Numai că, la scurtă vreme, bătrâna reuşise să se vâre în sufletul familiei noastre, ca şi când ne-ar fi fost cel puţin rudă. Mamei i se făcuse milă de ea, aşa că ne muştrului, ca să ne purtăm cuviincios cu doamna Kiebig.

N-am să uit nicicând seara de Sfântul Nicolae, cea în care s-a autoinvitat din nou şi, costumată ca moşul serii, şi-a adus contribuţia la sărbătoare. Aveam nouă ani şi eram cu mult prea mare ca să mai cred în aşa ceva şi deloc în stare să mai înghit reprezentaţii costumate primitive. Poate că tot balul ăla mascat să fi avut vreo noimă pentru fratele meu mai mic, Mo, şi pentru verişoara mea Simone. Numai că până şi Mo o recunoscuse pe vecină după timbrul deloc plăcut venit de sub barbă, căci, de altfel, nici nu-i mai tăcea gura de câte ori dădea cu ochii de el.

— Aţi fost cu toţii cuminţi? se pusese ea să ne cicălească.

Mo, Simone şi cu mine dădurăm tustrei din cap, iar eu chiar mă îndârjisem să articulez şi un *Da, doamnă Kiebig.*

— Bine, dar îl minţi pe Moş Nicolae aşa, de la obraz, domnişorico, rostise falsul Moş, agitându-şi nuieluşa pe sub nasul meu.

— Nu, mă apărasem eu hotărât.

Aşa să fi fost, dar atunci n-aş fi minţit-o decât pe doamna Kiebig.

— Numai că Moşul ştie că Judith nu-i deloc o fetiţă cuminte, rostise bătrâna.

— Ba sunt, mă apărasem eu.

— Ba nu eşti, domnişorico. Şi nici nu ştii cât mai plânge Moş Nicolae când vede cât de rea e Judith. Ca atunci când te vede urcând mereu scara cu încălţările murdare. Nici nu ştii ce trist e atunci. Şi la fel şi săraca mămica.

— Dar nu-i deloc aşa! rostisem eu, revoltată.

— Sărăcuţa mămică, ce amarnic mai plânge ea când ştie că are aşa de mult de curăţat după copiii care niciodată nu sunt şi ei atenţi. Şi săraca mămică îşi închipuie că poate nici n-o mai iubeşti, îi dăduse înainte doamna Kiebig, cu vorba, dar şi cu fluturatul nuieluşei.

— Dar nu-i deloc adevărat! protestasem eu, din nou.

— Ba este foarte adevărat, iar Moşul o ştie prea bine. Iar dacă o să te mai porţi aşa de urât cu mămica ta, foarte curând nici ea n-o să te mai iubească, Judith.

— Nici vorbă de-aşa ceva! repetasem eu, de-a dreptul deznădăjduită.

— Ba da, ba da! Moş Nicolae vede cât de tristă e mama mereu, fiindcă tu eşti un copil atât de rău şi nu-ţi ştergi niciodată tălpile încălţărilor.

— Minţi! îi aruncasem eu bătrânei.

— Copil prost-crescut ce eşti, fetiţă rea! se stropşise ea, pe mai departe, nestingherită. Chiar acum să faci bine şi să-i făgăduieşti lui Moş Nicolae că de azi înainte o să fii mereu cuminte şi n-o să-ţi mai chinui mămica!

Şi-atunci, mă pusesem pe urlat. Pentru că mi se păruse că doamna Kiebig fusese pur şi simplu rea cu mine.

Bătrâna îşi trăsese de pe cap gluga şi vata în chip de păr şi zbierase:

— Dar nu-i decât tanti Kiebig!

Ce să spun! De parcă eu nu ştiusem asta tot timpul! Aşa că îmi văzusem înainte de urlat. Ba chiar şi mai cu foc!

— Ei, la vârsta asta să-ţi mai fie frică de Moş Nicolae! Măi, şi ce răcnete! Aşa o fricoasă! Nu e Moş Nicolae, dulceaţă urlătoare, e doar tanti Kiebig! mai zbierase bătrâna, ca să mă acopere.

Şi azi le mai reproşam părinţilor că nici măcar atunci nu-l înşfăcaseră pe Moş Nicolae de păr şi nu-l azvârliseră pe uşă afară şi că mamei mele i se făcuse parcă şi mai milă de cotoroanţa aceea decât de propriul ei copil, deznădăjduit şi cu faţa scăldată în lacrimi. Iar partea cea mai ciudată în toată povestea asta este că fiecare amănunt, cât de mic, continuă să-mi revină în memorie. Asta în vreme ce toţi ceilalţi abia dacă îşi pot aduce aminte câte ceva, într-o doară, din episodul acela. Iar dacă nici eu n-aş avea grijă ca, din când în când, chiar reproşându-le, să le aduc aminte de el, pun pariu că ei ar fi uitat de mult de toată tărăşenia.

Apartamentul de sub bestia de Kiebig, de la etajul al doilea, era închiriat de un bătrânel, mărunt de statură, care şedea acolo încă

înainte de a mă naşte eu. Era un pensionar de treabă, liniştit, căruia noi, copiii, îi spuneam *unchiule* şi care avea grijă să ne strecoare praline şi bancnote mici, mototolite. Îşi petrecea zilele meşterind nişte minunăţii de obiecte utilitare sau ocupându-se de renovarea propriului apartament. Iar prin aşa ceva se înţelegea, în primul şi în primul rând, schimbarea tapetului şi fixatul tablourilor şi al poliţelor. În sufrageria lui puteai admira cel puţin douăzeci şi cinci de modele de tapet, populare de-a lungul a patru decenii, în timp ce pereţii erau plini cu sute şi sute de semne de şuruburi şi cuie, alcătuind un model cu totul fascinant.

La parter, îşi deschisese un magazin de modă soră-mea, Rebecca, în care îşi vindea propriile creaţii, în timp ce ea însăşi locuia la primul etaj. Amândoi, unchiul şi soră-mea, erau locatari de treabă, dar, cum altfel, nici nu se puteau compara cu interesanţii, avuţii şi arătoşii de burlaci ai lui Bille, dacă bineînţeles era şi ceva adevărat în toată povestea aceea.

— Halal de tine! am mai rostit eu în telefon, printre suspine.

— Mda, îngăimă şi Bille, oftând fericită. A, să vezi şi apartamentul!

Apartamentul meu era la mansardă, chiar sub acoperiş. Înainte fusesem nevoită să-l împart cu fratele meu, Mo. Şi, deşi se putea spune că era o locuinţă spaţioasă – trei camere, bucătărie, hol, baie, curând avea să devină strâmtă şi neîncăpătoare pentru Mo şi pentru mine. El făcuse o pasiune deosebită pentru piesele de mobilă cu modele ţipătoare, de prin anii ’60 şi ’70, pe care, adunate de pe te miri unde, le căra mai apoi în casă. În afară de asta obişnuia să sudeze laolaltă deşeuri metalice, alcătuind nişte ciudăţenii de obiecte, care puteau atinge înălţimea dulapurilor din sufragerie. Pe urmă, treceau frecvent pe-acolo prietenii lui, taman când îmi doream şi eu puţină linişte, şi, în felul ăsta, frigiderul era mai tot timpul gol.

De un un an însă, apartamentul ajunsese numai şi numai al meu. Mo se mutase împreună cu Steffen, prietenul său, alături de care locuia acum într-o uriaşă hală de fabrică dintr-o zonă industrială desfiinţată. Îşi luase cu el şi ruginiturile de opere de artă, tablourile deprimante, scaunele auto pline de pete de mucegai şi acele îngrozitoare corpuri de şezut, ca nişte coji din plastic, vopsite într-un galben de ouă de Paşti. În hala aceea de fabrică, nici n-ar fi bătut prea tare la ochi, căci ceea ce aici, în mansarda noastră, aducea a atentat terorist asupra nervilor bunului-gust omenesc, acolo, în noua ambianţă se dovedeau chiar o desfăşurare încântătoare de culori.

De cum se mută Mo, mă cuprinse şi pe mine bucuria de-a avea o locuinţă. Şi, în tot cursul anului acestuia, izbutisem să-mi aranjez apartamentul în stilul meu personal şi să înlătur temeinic tot ce rămăsese în urma lui Mo. Şi aşa, cele trei camere de groază, înţesate cu deşeuri speciale, se preschimbară într-o luminoasă şi încântătoare

anfiladă de încăperi, în care îngăduisem şi una dintre sculpturile în fier ale lui Mo, pentru a crea un accent arhitectonic bizar şi luminos. Era vorba, evident, de o lucrare de mici dimensiuni, nu mai înaltă decât un scaun.

Iar când Mo trecuse în vizită nu scăpase ocazia să se refere la obiectul acela şi să-mi spună:

— Nici nu ştii ce noroc ai! O galerie mi-a oferit mii şi mii de mărci pentru aşa ceva.

Am tras de firul telefonului şi, odată cu mişcarea asta, am adus-o lângă cadă şi pe demn de invidiata Bille.

— Iar sub apă, madame Cousteau? se întrerupse Bille de îndată ce auzi plescăitul apei.

Adevărul era că aici, în baie, făcusem cele mai radicale schimbări după plecarea lui Mo. Plafonul pătat, relicva de calorifer, rafturile şi pereţii de deasupra plăcilor spălăcite de faianţă, de-a dreptul antice, le vopsisem într-un albastru mediteranean, peste care figurasem roiuri de peşti, plante de apă, bule de aer şi sepii. Lămpile cele hidoase fuseseră ascunse îndărătul unor plase vechi, astfel încât acum nu mai răspândeau decât o lumină verzuie, sărăcăcioasă şi misterioasă. Pe deasupra plăcilor de gresie de pe jos, de un cenuşiu spălăcit, fusese lipită o fâşie de linoleum alb, pe care, cu ajutorul unor şabloane şi-al unor periuţe de dinţi, figurasem nişte scoici şi presărasem, cu lac colorat nişte pete care imitau nisipul. Pe pereţi, se aflau scoici, stele-de-mare şi carcase de arici-de-mare, strânse de prin toate vacanţele de vară trecute, în timp ce, aninaţi de tavan cu nişte fire din plastic, se legănau câţiva peşti şi cai-de-mare caraghioşi, confecţionaţi din pastă de hârtie şi achiziţionaţi dintr-un magazin de decoraţiuni interioare. În cele din urmă, după tradiţionala reţetă de vopsit a Susannei, dădusem culorile albastru şi verde unor prosoape pestriţe şi demodate şi cumpărasem pentru capacul de la closet o husă flocoasă, aducând pe lângă colac a iarbă-de-mare.

Acum, chiar dacă, aflaţi în căutarea toaletei, unii dintre vizitatorii mei nu-şi puteau reţine un strigăt de groază, mie, uneia, nu mi se părea deloc rea baia mea… subacvatică.

— O să-mi inaugurez şi eu cada de baie, mă anunţă Bille, de îndată ce chiriaşii de parte bărbătească din casa în care se mutase nu ne mai oferiră niciun subiect de discuţie.

Pentru o clipă, mai-mai că mă încercă şi pe mine invidia pe cada ei, dintr-o baie nou-nouţă, cu baterie lucitoare, neatinsă, şi plăci de marmură, o cadă fără emailul plesnit din loc în loc… Dar ce să fi însemnat aşa ceva în comparaţie cu nişte peşti-zebră, pictaţi de propria mână?

— Fie, îţi îngădui, am rostit eu, mărinimoasă.

— Ce anume, bărbaţii sau baia? întrebă Bille, cu sensibilitate.

— Deocamdată numai baia, am recunoscut eu.

Bille râse mulţumită. Mă cunoşteam cu ea încă de pe vremea când mergeam împreună la aceeaşi şcoală primară. Pe vremea incisivilor căzuţi şi a genunchilor permanent juliţi, ne zgândărisem nişte pişcături mai vechi de ţânţari şi legasem o frăţie de sânge pe viaţă, jurându-ne una alteia să ne fim sprijin reciproc în toate împrejurările vieţii.

Şi, fiindcă în urma unei curburi periculoase căpătate la coloana vertebrală, fusesem nevoită să practic înotul de performanţă, Bille, din solidaritate, mă însoţise la şedinţele astea de înot trei ani la rând, de două ori pe săptămână, până când coloana vertebrală mi se îndreptase la loc. Pentru devotamentul ei mă revanşasem, participând la lecţiile de flaut ale domnişoarei Pustehügel, cea pe care o chema Blasberg în realitate. Aşa se face că, încă de pe la nouă ani, amândouă aveam atestatul de înotătoare de performanţă, fiind şi în stare aşa, de plăcere, să cântăm în duet, la flaut, vestitul cântec popular *Toate păsările sunt aici!*

În liceu, ne lăsasem binişor pe tânjală cu sforţările ambiţioase, dar ca şi mai înainte, ne ţineam de principiile frăţiei noastre de sânge, mai ales dacă era vorba de copiat sau de inventat reciproc scuze pentru temele nefăcute.

Făceam parte dintre cei care nu erau niciodată în stare să priceapă cum de se putea rezolva o ecuaţie cu trei necunoscute şi care aleseseră latina ca pe o a doua limbă străină. Şi azi ne mai amintim propoziţia *Cornelia clamat: Marce, serpens in horto est,* pe care o citam de fiecare dată când venea vorba despre marele examen la Limba latină.

În realitate însă, îi cam invidiam noi pe ceilalţi, mai isteţi, care, în locul latinei, aleseseră franceza şi se arătau în stare să bâiguie ceva mai mult decât *Au revoir* şi *Escăvuzavechelcăşozadeclare.* Ocaziile în care, cu latina aleasă şi o propoziţie precum *Cornelia strigă: Marcus, în grădină e un şarpe!* ai fi putut ieşi în evidenţă, se arătau a fi destul de rare.

Mai târziu aveam să împărţim bucuria şi patima cursurilor de iniţiere ale şcolii de dans *Pickel şi Strauß.* Din motive pe care nici până astăzi nu le-am descâlcit pe de-a-ntregul, amândouă ne pomeneam luate de părinţi de pe la petreceri taman atunci când era mai frumos şi tot aşa, amândouă, primisem primul nostru sărut franţuzesc, spre mare nostru necaz, la câţiva ani distanţă faţă de media de vârstă la care li se întâmplase altora aşa ceva.

Apoi, în timp ce eu îmi consumasem experienţele de amor între paradisiace chiote de bucurie şi supărări de moarte, Bille nu se mai îndrăgostise, putând astfel să-şi încheie nestingherită şi plină de zel, pregătirea în meseria de librar, şi să pună mâna pe un post relativ bine plătit în cea de-a doua librărie ca mărime din oraş.

Bille obişnuia să trateze gustul meu în privinţa bărbaţilor cu un soi de superioritate plină de milă.

— Dacă m-aş încurca vreodată cu vreunul, atunci acela ar trebui să fie inteligent, cu studii, de succes, interesant, arătos, suplu şi ras îngrijit, obişnuia să spună Bille, de fiecare dată când venea vorba despre aşa ceva. Ar trebui să practice una sau două discipline sportive, să se arate interesat de arta modernă, să nu aibă animale de casă şi nici vreun trecut incomod.

Şi, înainte de-a putea obiecta ceva, obişnuia să adauge: *La urma urmelor nu pretind nimic mai mult decât ceea ce am şi eu de oferit.*

Una peste alta, era o roşcată naturală, cu picioare lungi, un ten minunat, fraged, pentru care o invidiasem de când lumea, şi poseda un abonament de intrare pe un an în toate muzeele din oraş.

— Atunci când te îndrăgosteşti, toate principiile ţi se năruiesc, obişnuiam să-i prezic de fiecare dată, căci aveam sentimentul că, pentru aşa ceva, trebuia să furnizez o explicaţie şi nu să formulez asemenea pretenţii în privinţa bărbaţilor, în general şi în particular.

Bille rămăsese însă fidelă principiilor ei. Şi, fiindcă nu dăduse peste niciunul care să fi fost inteligent, cu studii, de succes, interesant, arătos, sportiv şi citit, urmarea fusese că nici nu se îndrăgostise de vreunul. Iar pentru aşa ceva nici nu mă puteam abţine să n-o invidiez. Căci, în felul acesta, nici n-ar fi nimerit vreodată greşit.

Acum însă, şezând aşa, în cadă, mi-am adus deodată aminte de Susanna, despre care odinioară avusesem o părere foarte asemănătoare.

— O ştii doar pe Susanna. Este acum cu un tip cu mult păr în nas, care prinde fluturi în ace într-un insectar şi taie iepuri de casă, i-am comunicat eu, îngândurată, lui Bille.

— Ce vrei să spui cu asta? se interesă Bille.

— Nu vreau decât să te avertizez, i-am răspuns eu.

Bille tăcu un timp, apoi rosti sentenţios:

— Conversaţiile telefonice purtate în timp ce stai în cadă îţi pun viaţa în pericol.

După ce însă m-am pus la adăpost şi m-am uscat, mi-am tras pe mine tricoul în care obişnuiam să dorm şi m-am dus la soră-mea, la etajul întâi. Era puţin după ora zece, iar fioroasa de Kiebig se baricadase de mult îndărătul celor şapte lacăte şi zăvoare ale ei. Numai potaia ei bună de pus la tigaie mai lătra strident dindărătul uşii. Era una dintre javrele acelea mărunte, fără blană, care arată ca o jumătate de pui de găină, dar care se crede cel puţin un Saint-Bernard. Mo şi cu mine născocisem despre el c-ar fi fost *bun de pus la tigaie,* tocmai fiindcă arăta ca şi când ar fi fost gata jumulit, bine proporţionat cât să încapă într-o tigaie, dar şi fiindcă, nu de puţine ori, nu-i dorisem altceva decât s-ajungă fiert şi prăjit.

Rebecca se bucură să mă vadă. Tocmai se pregătea să potrivească pe manechinul ei de croitorie o rochie din şifon veritabil.

— Destul de îndrăzneaţă! am remarcat eu. Se văd şi cusăturile din dreptul burţii.

— Păi, aşa şi trebuie, îmi explică Rebecca, mulţumită. Şi, cum a fost la Susanna?

— M-a servit cu supă de iepure încălzită în cuptorul cu microunde, am răspuns eu. Dar şi cu cap de iepure.

— Aha, răspunse Rebecca, ca şi când n-ar mai fi fost nimic de adăugat. Săraca Susanna.

— La ce îţi trebuie rochia asta provocatoare? am mai întrebat-o pe soră-mea.

— Foarte probabil pentru o nuntă, îmi răspunse Rebecca şi izbucni în râs.

Am râs şi eu. Rebecca avea treizeci şi trei de ani şi era cel puţin la fel de nemăritată ca şi mine. Bănuiam eu însă mai de multişor că relaţia cu violoncelistul acela simpatic, pe care-l cunoscuse de ceva vreme, era mai serioasă decât de obicei. Iritată, m-am oprit din râs.

— Şi cum îi merge sensibilului Kaspar? m-am interesat eu de violoncelist, fără să bată prea tare la ochi.

— Bine. Dar molâului de Holger? întrebă la rândul ei Rebecca.

— Păi, cred că şi lui îi merge bine, i-am răspuns eu, amintindu-mi cu groază de discuţia avută în aceeaşi dimineaţă cu spinarea lui Holger.

— Că doar n-oţi vrea să vă căsătoriţi? am întrebat eu într-o doară.

— Nu prea cred. Ştii, căsătoria nu-i de mine, îmi explică Rebecca. Cu toate că, la urma urmelor, chiar aş fi în stare să mă mut împreună cu Kaspar.

— Bine, dar nu vă cunoaşteţi decât de câteva săptămâni, m-am arătat eu mirată.

— De şase luni, mai precis spus. E de-ajuns ca să-ţi dai seama dacă o să meargă sau nu.

Vorbele ei mă făcură să cad pe gânduri. Îl cunoşteam pe Holger de cinci ani şi tot nu-mi puteam închipui cum ar fi fost să locuim laolaltă. Adevărul era că nu-mi puteam închipui nici că Holger şi-ar fi putut imagina să se mute cu mine împreună.

Şi am întrebat-o pe Rebecca dacă socotea că ăsta ar fi fost vreun semn de sentimente nu tocmai trainice între Holger şi mine.

— Da, aşa cred, îmi răspunse soră-mea. Şi unde mai pui că nici nu-mi pot închipui pe cineva care să vrea să trăiască împreună cu Holger.

Adevărul era că nici eu nu-mi puteam imagina aşa ceva.

— N-ai vrea ca la toamnă, când o să am parada aceea de modă, să prezinţi şi tu un model de rochie? mă întrebă Rebecca, schimbând vorba.

— Dacă nu-i vorba chiar de asta, de aici, atunci cu plăcere, i-am răspuns eu, măgulită.

— Aş vrea să lansez câteva modele care să li se potrivească şi minionelor cu sânii mari, îmi explică soră-mea, răsucindu-mi metrul de croitorie în jurul bustului.

Nu mi-am dat seama cum trebuia să mă fi simţit, ofensată sau flatată. Aşa că am tras o gură zdravănă de aer în piept întrecând-o pe Monroe cu un centimetru. Cel puţin.

Vineri

Dimineaţă, m-am trezit cu durerile mele lunare de burtă. Un motiv tocmai bun pentru a nu da pe la universitate. Şi am încercat să rămân în pat, la căldurică, până când durerile acelea ar fi binevoit să-mi permită să vorbesc cu cineva despre ele. Aşa că am sunat la Holger, ca să capăt şi eu vreo consolare acolo.

— Eu sunt, am rostit eu, cu glas văicărit.

— Şi ce-i? întrebă Holger.

Eram revoltată. După aşa o întrebare, cum să mai rosteşti şi tu un *Am vrut să-ţi mai aud glasul!* Necum vreun *Mi se făcuse aşa de dor de tine!*

— Nimic, de ce? am întrebat şi eu.

— Păi, şi-atunci de ce mai suni?

— Ce faci în clipa asta?

— Vorbesc la telefon.

— Singur?

— Nu, cu tine.

— Bine, atunci nu vreau să te mai reţin.

Şi, îmbufnată, am închis telefonul.

Holger şi cu mine eram de atât de mult timp împreună, că, uneori, aproape că uitam de ce mă îndrăgostisem de el.

Urma, de nu se mai ştia când, cursurile facultăţii de educaţie fizică şi sport. Ca şi în cazul meu, nici că se întrezărea prea curând vreun sfârşit al lor. Cam la atât se reduceau asemănările dintre noi.

Uram studiatul, în timp ce lui îi plăcea.

Eu eram trează în timpul zilei, el mai cu seamă noaptea.

În timp ce eu eram de părere că, la capitolul cultură generală, intră şi scrierea corectă a cuvântului *provizii,* el trecea peste orice norme ortografice şi de punctuaţie.

Eu ştiam să mă folosesc la masă de cuţit şi de furculiţă, el le considera de prisos.

Duminica dimineaţa eu îmi doream un mic dejun comod, prelungit, în timp ce el, în vreo douăzeci de secunde, îşi umfla stomacul cu cerealele lui energizante. Şi asta indiferent de ziua din săptămână.

Eu eram convinsă că, într-a paisprezecea zi a ciclului ei, orice femeie putea rămâne însărcinată, iar el susţinea că aşa ceva era imposibil.

Mie îmi plăceau filme ca cel intitulat *Când Harry o întâlneşte pe Sally,* el considera filmul un şir de prostii, cu Sally cea mai mare dintre ele.

Eu eram de părere că aş fi fost mai importantă decât oricare dintre jocurile de baschet, polo sau volei, iar el mă plasa mult după tenisul

de masă şi doar cu puţin înainte de dresura hipică.

Eu credeam că există şi oameni fericiţi în urma unei căsătorii, el considera aşa ceva o presupunere nedemonstrată.

Eu găseam că nu era corect din partea lui să plece cu o altă femeie în vacanţă, la schi, el mă găsea intolerantă şi meschină.

Eu eram convinsă că existau şi fete mai urâte decât mine, iar el nu făcea nimic pentru a-mi întări o asemenea convingere.

După ce închisesem, îmi trecuseră prin cap toate astea. Şi, fiindcă nici după o jumătate de oră nu mă sună înapoi, i-am format din nou numărul. De data asta se arătă ceva mai amabil. Dar asta numai până când l-am întrebat de ce nu m-a sunat el pe mine.

— De ce să te fi sunat *eu,* după ce *tu* ai fost cea care a închis telefonul? întrebă el, ţâfnos.

L-am întrebat ce era cu tot arţagul acela.

Şi îmi răspunse că de azi dimineaţă fusese trezit pentru tot soiul de nimicuri.

I-am spus că era ora unsprezece şi nu dimineaţă devreme la New York.

Ripostă că sunt isterică şi că ar fi trebuit să fiu internată la loc potrivit.

Şi-atunci l-am întrebat cam cum ar spune pe litere cuvântul *isteric*.

Ceea ce avu darul să-l facă să tacă o vreme. După care mă întrebă dacă aveam chef să merg cu el diseară la petrecerea dată de echipa lui de baschet.

Am acceptat.

După telefonul acela, m-am dat jos din pat şi m-am privit în oglindă. Erau zile în care eram chiar frumoasă, cu toate că un cusur două tot mi-aş mai fi găsit. Dar, într-o zi ca asta, una mai urâtă ca mine nici că s-ar fi aflat. Plină de coşuri şi puncte negre, fără de contur şi lipsită total de vreun chef. Ce mai, îţi venea să urli, nu altceva!

În căutare de ceva de mâncat, am început să mă vântur prin apartament de colo-colo. Şi uite aşa se nimeri să-mi cadă în mână cartea de vrăji, luată din târgul de vechituri din Palatinat, pe care am şi deschis-o la capitolul *talismane pentru frumuseţe*. Pentru o piele îmbâcsită şi plină de puncte negre, scria acolo, ajuta mărgeanul aninat de gât.

Mi-am zis că aş putea face măcar o încercare, punându-mă pe scotocit în fundul comodei, în căutarea colierului de mărgean pe care, cu mulţi ani în urmă, mi-l aduseseră părinţii dintr-o ţară îndepărtată, una a recifelor de corali. Era groaznic de urât şi, prin urmare, imposibil de purtat. Şi fu de-ajuns să-mi vâr mâna o singură dată în sertar pentru a mă alege cu o înţepătură de colţ de coral. Colierul arăta chiar mai oribil decât mi-l aminteam, de un roşu de supă de roşii, cu nişte creste mari de coral atârnând din jurul gâtului până pe

piept.

Eram însă mulţumită. La cât mărgean aveam eu acum, garantat că punctele negre vor dispărea până mâine dimineaţă. Aşa că, plină de speranţă, mi-am aninat de gât monstrul cel ţepos şi, alături de buiotă, m-am vârât din nou în pat. M-am trezit atunci când durerile de burtă au încetat. M-am îmbrăcat şi m-am dus la magazinul din apropiere, nimerind foarte aproape de ora închiderii, dar întorcându-mă de-acolo cu un pachet familial de concentrat de limonadă.

Şi cum mă luptam eu aşa, cu băutul ultimilor mililitri din limonada preparată, sună Katja.

— După glas, nu s-ar zice că ţie foarte bine, remarcă ea.

— Mi-e faţa plină de puncte negre, am un prieten care nu mă iubeşte, urmez nişte cursuri care nu mă-ncântă câtuşi de puţin şi, colac peste pupăză, tocmai am mai băgat în mine şi vreo cinci mii de calorii. Ca să nu-ţi mai spun că nici gravidă n-am rămas, m-am plâns eu pe-ndelete.

— Ei, măcar asta e ceva în minus, spuse Katja, care probabil avea şi mai multe puncte negre decât mine.

Ceea ce mă făcu să pun rămăşag pe piciorul meu stâng că nu era deloc aşa.

— Lasă că dau eu cât de curând ochii cu tine şi cu punctele tale negre, mai spuse Katja, făcând aluzie la petrecerea echipei de baschet.

Niciuna dintre noi n-avea chef de vreo sindrofie şi ne-am gândit cum am fi putut ca măcar să cufundăm încăperile într-o lumină avantajoasă pentru tenurile noastre. Katja propuse ca, încă de la început, să mergem direct la tabloul de siguranţe şi să aranjăm pe-acolo lucrurile în aşa fel încât să nici nu mai poată fi drese. Şi făgădui să aducă nici mai mult, nici mai puţin decât un baros.

După ce am închis telefonul, n-am mai avut decât zece minute la dispoziţie pentru a mă aranja cât se putea de bine, fiindcă Holger era, în mod cu totul excepţional, foarte punctual.

— Ţi-am adus ceva, îmi spuse el.

Drăguţ din partea lui. De altfel şi eu mă bucur tare mult pentru orice fleac de cadou. Numai că presupusul dar se dovedi fi propriul meu castron de plastic, pe care îl uitasem cândva pe la el. Nimic de zis însă, era spălat ca lumea. Sau arăta ca şi când fusese spălat.

— N-am mâncat nimic toată ziua, începu să se văicărească Holger.

— Nici eu, l-am minţit, în vreme ce litrul acela de limonada rece ca gheaţa tocmai începuse să fie mistuit în stomac.

Dar nici bine nu-ţi pică să te ştie lumea vreun mâncău.

Holger căscă uşa frigiderului şi apoi pe cele ale celorlalte dulapuri. Din fericire, nici că dădu peste ceva de mâncare.

— Hai, să mergem, spuse el într-un sfârşit, resemnat.

Uşile dulapurilor rămăseseră, ostentativ, larg deschise.

— Dar e mult prea devreme, am bodogănit eu, scotocindu-mă după batonul corector cu ajutorul căruia îmi acopeream punctele negre.

— Cu-atât mai bine, poate aşa avem şi noi parte de ceva de mâncare pe-acolo, fu de părere Holger, aruncându-mi totodată şi o ultimă privire plină de reproş pentru lipsurile constatate în aprovizionare.

Pentru petrecere cineva din echipă îşi pusese apartamentul la dispoziţie. Iar când sosirăm noi, am dat peste aproape şaizeci de persoane împărţind între ele patruzeci de metri pătraţi, un loc unde în faţa băii se formase deja o coadă impresionantă. Nici n-am trecut bine de uşa de la intrare că Holger şi dispăru pentru totdeauna printre petrecăreţi. Mi-am făcut ochii roată şi am înţeles de la bun început că la faţa locului fuseseră invitate cel puţin două echipe complete de baschetbaliste: tinere, suple şi înalte. Foarte tinere şi foarte înalte! Ceea ce mă făcu să mă simt subit bătrână şi măruntă şi să-mi doresc să fiu din nou acasă, în pat.

— Bună, Judith, mă salută o figură cunoscută, al cărui nume, din păcate, nu mi-l aminteam.

— Bună.

— Vino cu mine, îmi propuse cel fără de nume, călăuzindu-mă grijuliu prin mulţime până la locul unde era întins bufetul rece.

— Care-i salata ta? întrebă călăuza mea.

Aha, deci asta era o petrecere la care fiecare trebuia să fi adus ceva de mâncare! Tipic pentru Holger! Să nu scoată el o vorbuliţă despre asta! Mi-am ţinut însă nervii în frâu şi am arătat către o salată de tăieţei arătoasă şi gustoasă.

— Aia de-acolo, am pretins eu, cu neruşinare.

Cel fără de nume, goli jumătate din castronul de pe masă în propria farfurie. Era limpede că avea încredere în talentele mele gastronomice. Tot ceea ce speram era să nu-i fi dat prin cap să înceapă să se intereseze de grăuncioarele acelea ciudate, cafenii, lipite de tăieţei.

— Dar unde e Holger? mă întrebă el, cu gura plină.

Am ridicat din umeri.

— Şi sunteţi împreună parcă de, stai puţin, de cinci ani, trase concluzia nenumitul.

— Habar n-am, i-am răspuns eu, cu sinceritate.

Mi s-a părut tare ciudat ca necunoscutul acela să fie în stare să socotească de când eram eu prietenă cu Holger, cel cu castronul de plastic, în timp ce eu nu ştiam nici măcar cum îl chema. De unde să-l fi ştiut oare?

— Cinci ani sunt ceva timp, rosti el. Şi tot fericiţi, tot fericiţi?

Ce să-i răspund? Un *Cum adică „tot”, măi, pitic de grădină?* n-ar fi fost deloc prea politicos. Un sincer *Nu!* sau un *Sigur că da!* n-ar fi fost decât minciuni sfruntate.

Spre norocul meu, mi-am amintit de *Proverbe şi alte vorbe înţelepte*

din lumea întreagă şi am şoptit printre suspine:

— *Norocul e că invidia o ia la stânga, iar necazurile la dreapta!*

Şi, întâmplător, omul fără nume se afla în stânga mea.

— Frumos colier, spuse el, cu invidie în glas. De unde poţi face rost de-aşa ceva? Cred c-ar merge pentru bunică-mea.

Să fi fost cu mine în clasă? Imposibil, căci, sărmanul, avea deja chelie. Bine, dar dacă bunica încă îi mai trăieşte, atunci probabil că-i înscrisă şi-n Cartea Recordurilor.

— O idee grozavă pentru cea de-a o sută douăzeci şi cincea ei aniversare, i-am mai spus eu, înainte de a înhăţa o sticlă de vin roze, alături de un pahar înalt, cilindric, agăţat de pe bufet, a-l lăsa pe anonim încremenit locului şi-a o porni în căutarea Katjei. Mai ştii, poate chiar cărase după ea un baros.

Mai întâi am dat peste Jens, cel cu salteaua izolantă, înconjurat de trei vânătoare de coşuri la panou, deosebit de bine crescute. Îşi odihnea un braţ pe talia uneia dintre ele, adresându-le celorlalte două zâmbete radioase.

M-am strecurat şi eu prin ei şi am rostit:

— Bună, bună!

Cele trei girafe priviră în jos, către mine şi, după o scurtă examinare, se întoarseră către leul cu care se întreţinuseră până atunci. Ca şi când nici n-aş fi existat!

Măcar leul catadicsi să mă întrebe:

— Vreai să afli ceva, nu?

— Mda, vream doar să ştiu dacă testul vostru de sarcină a ieşit pozitiv, i-am răspuns eu.

— Sigur că ţi-ar fi făcut plăcere aşa ceva, rosti Jens, râzând apoi chinuit. Mai era şi altceva?

— Nu. Şi poţi să-ţi vezi pe mai departe de rumegat frunzele din copaci.

— Pot să te-ntreb ceva? rosti către mine girafa de sub braţul lui Jens.

— Te rog!

Şi, arătând către colierul din colţi de corali aflat la gâtul meu, continuă:

— De unde poţi face rost de-aşa ceva?

Celelalte chicotiră răutăcios. Iar eu mi-am scotocit mintea după un citat din cărticica de proverbe. Cum, din păcate, nu mi-am adus aminte de niciunul potrivit, am mai aruncat o privire plină de înţelesuri către coafurile lor permanente şi am rostit:

— *După cuib îţi dai seama dacă în el sălăşluiesc berze sau vrăbii!*

Mama viitorului copil al lui Jens şedea într-un colţ, alături de propria ei sticlă de vin roze, şi discuta cu două perechi despre întreruperile de sarcină.

Un tip umflat, cu părul lung şi slinos tocmai remarca:

— Pentru mine, femeia care face un avort nu e cu nimic mai bună decât una care-şi sugrumă copilul.

— Sau care şi-l prăjeşte în tigaie, adăugă Katja.

Din păcate, tipul nu-i gustă sarcasmul, ceea ce-l făcu să adauge:

— Păi, din punct de vedere moral, nu este nicio deosebire.

Prietena lui, una frumuşică foc, privea fix înainte fără a scoate o vorbă. Celălalt tip, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, avea o însoţitoare urâtă de speriat.

Sigur, minorul nu putea fi decât un prieten de-al slinosului, de vreme ce se şi repezi să-l aprobe:

— Femeile din ziua de azi nu caută decât ceea ce le este mai comod. Pur şi simplu nu sunt pregătite să-şi asume răspunderea.

Prietena cea boccie scutură energic din cap, susţinându-i vorbele. Evident, nu se considera o reprezentantă a sexului femeiesc. Lucru în privinţa căruia i-am şi dat dreptate.

De cum am aruncat înspre ei un *Bună!* preţ de câteva secunde, tipele fixară din priviri colţii coralilor atârnaţi în jurul gâtului meu.

— Nu muşcă, le-am asigurat eu.

Cei doi tipi nici nu-şi săltară privirile. Însă eu şi sticla mea de vin roze am hotărât să ne aşezăm alături.

— Iar cea care în ziua de azi mai rămâne gravidă aşa, din întâmplare, chiar că are un coeficient de inteligenţă sub cincizeci, adăugă slinosul, în direcţia Katjei.

— Şi ce-ai face dacă prietena ta chiar ar rămâne gravidă? întrebă Katja, arătând către tipa cu privirea ei de sticlă.

— N-o să rămână gravidă, îi răspunse categoric slinosul cel plin de el.

Am golit dintr-odată primul pahar de vin roze, şoptindu-i Katjei:

— *Omul nu se înşală niciodată într-atât de uşor, aşa cum o face atunci când îşi închipuie că ştie calea!* China!

Katja râmji, dar îi dădu înainte, netulburată, cu întrebările:

— De ce? Eşti cumva steril?

— Mă păzesc cu ajutorul pilulei, explică tipul, aşezându-şi mâna pe interiorul coapsei letargicei prietene.

— Te păzeşti cu ajutorul pilulei? repetă Katja.

— Ne păzim cu ajutorul pilulei, se corectă el.

— Şi tu? se arătă Katja mirată şi perseverentă.

— Cum o să iau şi eu! i-o întoarse tipul, cu răceală în glas.

— Deci prietena e cea care ia pilula, se prefăcu lămurită Katja. Bine, dar până şi pilula aceea are un Indice Pearl de 0,2. Ce-ai face dacă, în urma unei întâmplări nenorocite, tot ar rămâne gravidă?

— Nici nu se pune problema, rosti slinosul, ridicându-se de la locul său pentru a se duce după altă sticlă de bere.

Katja se uită în urma lui revoltată, spunându-i tipei cu privirea sticloasă:

— *În ochii unui bărbat nătâng, tot femeia e cea care n-are minte niciodată!* Ucraina.

Tipa cu privirea fixă nu sălta nici măcar din gene.

— *În privinţa unui proverb, a unui nebun şi-a adevărului orice vorbă-i de prisos!* mi-am adus eu aminte şi-am trântit-o.

Tipa cu ochii ca de sticlă se ridică şi-şi urmă prietenul către bufet.

— Bine că măcar se mişcă, spuse Katja. Începusem să cred c-ar fi fost vreo ditamai păpuşa Barbie.

— Cum-cum? întrebă băieţelul de ţâţă, care se arăta dornic de discuţie şi pe mai departe.

— *Copiii mici nu ne lasă să dormim, iar cei mari nu ne lasă să răsuflăm!* i-am spus eu.

Katja se strică de râs. Şi, căzându-i privirea asupra colierului meu împotriva punctelor negre, mai trânti un citat:

— *Nu s-a născut încă acela care să pătrundă înţelesul făpturii femeieşti!*

I-am desluşit secretul colierului şi i-am propus să i-l împrumut. Katja însă prefera să-şi păstreze punctele negre. Am mai golit fiecare câte un pahar de vin şi, cu sticla după noi, am pornit-o în căutarea altor conversaţii inteligente de petrecere.

De cum am trecut pe lângă cvartetul de savană, ne-am pomenit cu Jens strigând dintre grumazurile girafelor:

— Hei, Katja, tu conduci azi, că eu am băut de nu mai ştiu de mine!

Girafa cu cuibul de barză în cap se strânse şi mai mult de braţul lui.

— De băut ca de băut, dar sper să nu fi şi orbit, bodogăni Katja.

Numaidecât însă îl ochi pe Holger şi-mi pasă sticla de vin roze.

— Cred că ai nevoie de-aşa ceva.

În faţa bufetului, Holger tocmai se lăsa servit cu salată de fructe de către o girafă minoră într-o fustă mini, din piele. Se uită în direcţia noastră, dar privirea lui parcă mă ocoli.

Aşa că mi-am sucit capul într-altă parte.

— *Nu-i lacăt şi nu e zăvor să ţină deoparte aşa o copilă!* cită Katja, încercând să mă consoleze.

— *Păzeşte-ne Doamne de pârjol, de secetă şi de femeile stricate!* am adăugat eu.

Adevărul era că, într-o privinţă ne pusesem de acord, căci girafele, chiar dacă nătângi şi obraznice, nu erau chiar aşa de tare de învinovăţit, câtă vreme Jens şi Holger călcau în picioare toate legile-bunului simţ.

Într-un colţ, trei tineri din echipa de baschet jucau *Mau-Mau,* joc în care am fost primite amândouă.

— Grozave fete aţi mai invitat şi voi, comentă Katja.

— Ei, o vizită ispititoare prin oraş pentru echipa a doua a fetelor din

Unteruckendorf şi a tineretului B din Runkelbach, explică cel ce făcea cărţile.

— Dar ştiu că nu se-ncurcă la crescut, am comentat eu, speriată şi uitând de formula de până atunci, a proverbelor.

— Nici nu-ţi închipui, rosti cel ce se ocupa cu amestecatul cărţilor.

Îl chema Oliver şi era cel mai mic de statură din echipă. Chiar aşa, numai cu puţin peste 1,80 m, şi tot se număra printre pigmeii celor de aceeaşi îndeletnicire. Ceea ce mi-l făcu pe dată simpatic.

— Le-am cunoscut de curând, cu ocazia turneului, ţinu să adauge cel de-al doilea jucător de Mau-Mau. Pe cât sunt de lungi, pe-atât sunt însă de îngrămădite.

Ei, ăsta chiar că-mi deveni şi mai simpatic. Aşa că am luat un gât de vin roze şi am citat:

— *Nu-i nimeni aşa de înalt, încât să dea cu capul de înaltul cerului!*

— Eu, unul, o să mă ocup mai întâi de studii şi abia după aia de femei, ne comunică cel de-al treilea tip şi ne împărţi cărţile.

Tipul nu arăta rău deloc. Şi, în orice caz, nici el şi nici ceilalţi doi nu aveau vreun motiv să stea într-un colţ şi să joace Mau-Mau. Şi ne mărturisi un secret, acela că era student în Aachen, la construcţii de maşini. Pe-acolo aproape că nici nu prindeai picior de studentă, căci pe lângă câte o tipă, şi aia vai de capul ei, erau vreo douăzeci de tipi grozavi. Aşa se zicea. Halal oraş!

— Când o să am treizeci de ani, o să câştig vreo zece mii, net, mai spuse el.

Ăsta da, bărbat!

— Şi când termini studiile? am întrebat eu, vădit interesată.

— Peste doi ani, spuse el. Când o să-mi caut o bucăţică fragedă, de vreo douăzeci de ani, alături de care să mă bucur şi eu de viaţă.

— *De haram a venit, de haram s-a dus!* am citat eu, în şoaptă.

— *Trufaşului îi stă şi Dumnezeu împotrivă!* rosti Katja, punând jos un opt de cupă.

Cel cu studiile la Aachen fu astfel pedepsit să stea un rând. Şi uite aşa, am ajuns să jucăm Mau-Mau toată seara. Eu dădusem gata două sticle de vin roze, iar viaţa începuse să mi se pară de-a dreptul în regulă. Până la urmă, Katja fu de părere că sosise timpul s-o luăm din loc. Se ridică şi merse să-i caute pe Jens şi pe Holger şi să-i zorească.

Am rămas să privesc gânditoare sticlele golite, citând:

— *Râul se naşte dintr-o băltoacă, iar mahmureala dintr-un păhărel!*

— Îmi plac tipele minione, spuse Oliver, cel ce stârnise jocul de Mau-Mau.

Ce-o fi vrut să spună cu asta? Că oi fi părut mai măruntă aşa, şezând? Că altor bărbaţi nu le plac astea mai mărunţele?

Şi, la urma urmelor, ce-nsemna aia „mărunt”? Că doar nu trebuia să mă ia lumea de mică doar aşa, fiindcă nu eram în stare să scuip şi eu

de sus într-un coş de baschet!

— *Alege-ţi femeia cu urechile, nu cu ochii!* am mormăit eu.

— Mie îmi place însă ceea ce văd, declară Oliver, înfigându-şi privirea în decolteul meu.

Ar fi fost interesant de aflat la ce se referea cu vorbele astea, la colierul din colţi de coral sau la sânii mei. Numai că între timp se întoarse şi Katja.

— Aţi putea să mă luaţi pe mine şi să mă lăsaţi acasă în drumul vostru? întrebă Oliver.

— Bineînţeles! Că doar e loc destul, îi răspunse Katja. Holger şi Jens chiar vor să mai rămână.

Numai că aşa ceva nu se potrivea pe de-a-ntregul cu realitatea. Şi asta pentru că, de fapt, era doar o presupunere cum că ce doi ar fi preferat să mai stea şi nici vorbă să-i fi întrebat despre aşa ceva. După cum avea să şi iasă la iveală a doua zi.

În îmbulzeala din faţa uşii, m-am trezit faţă-n faţă cu nenumitul meu.

— Salata de tăieţei nu era din partea ta, mi-o aruncă el de la obraz.

— Nu, dar măcar a fost gustoasă, nu? i-am întors-o eu, împăciuitor, hotărându-mă să-l şi botez într-un fel sau altul. Mi-a părut bine să ne revedem… Peter.

— Şi nici nu mă cheamă Peter, mi-o trânti, jignit, nenumitul.

— Ei, atunci nu mi-a părut chiar deloc bine, am rostit eu, înţepată, în timp ce Katja, fără niciun pic de delicateţe, îl îmbrânci într-o parte.

— În lături, măi chelie! îi ordonă ea, energic.

Şi deodată mi s-au deschis şi mie ochii.

— Hei, Katja, am început eu, printre chicoteli, tocmai l-ai făcut *chelie* pe antrenorul lui Jens şi-al lui Holger.

— Ştiu, îmi răspunse Katja, deloc neliniştită. Şi sper din tot sufletul ca pentru aşa ceva ăia doi să înţepenească pe banca de rezerve la următoarele cincizeci de meciuri.

Mai întâi îl duse pe Oliver acasă. Flăcăul ne mulţumi respectuos pentru drum şi, înainte de a coborî, ne dădu câte un pupic pe obraz.

Ceea ce o făcu pe Katja să-şi înalţe degetul arătător şi să citeze prevenitor:

— *Nu te-apuca să aprinzi focul, dacă nu ştii cum să-l stingi!*

Iar eu am ţinut-o tot într-o chicoteală până în faţa casei. Unde mi-am adus aminte s-o întreb pe Katja de rezultatul testului de sarcină.

— Hm, făcu ea.

— Tot nimic legat de tricotatul de bonetele? am întrebat eu, pe un ton compătimitor.

— Tot nimic pe tema întreruperii studiilor, adăugă Katja, cu o mutră fioroasă.

O vreme am rămas amândouă posomorâte, privind în gol.

— Jens e un nemernic, spuse Katja la un moment dat. Ca şi Holger. Şi, din păcate, chiar avea dreptate. Trebuia să fac ceva.

Marţi

La opt şi zece sună şefa de personal de la firma de distribuţie în biroul căreia lucram cu ora. Şi mă întrebă dacă nu m-ar fi interesat să schimb slujba aceea, de câteva ore, cu una cu normă întreagă.

Somnoroasă, i-am răspuns că nu mă putea interesa aşa ceva, câtă vreme, după cum ştia şi singură, urmam cursurile celui de-al unsprezecelea semestru la germanistică.

Şefa de personal rămase neimpresionată şi îmi explică cum că trebuia creat un post în cadrul firmei, pentru care erau prevăzute mai mult de opt ore de lucru pe săptămână.

— Dacă nu sunteţi dispusă sau nu sunteţi în măsură ca, de la data de întâi a lunii următoare, să lucraţi la noi patruzeci de ore pe săptămână, trebuie să vă comunic, cu regret, că nu mai putem accepta pe viitor colaborarea cu dumneavoastră, mai spuse ea, adăugând că pot obţine oricând de la firmă o adeverinţă de muncă, ca şi alte documente dovedind activitatea prestată.

Buimăcită de-aşa surpriză, m-am prăbuşit înapoi în pat. La firma aceea de distribuţie câştigam optsprezece mărci şi cincizeci de pfennigi pe oră, ceea ce, la o medie de opt ore pe săptămână, însemna cinci sute nouăzeci şi unu de mărci pe lună, din care reuşeam să-mi cumpăr 8 navete cu sticle de apă, să merg la cinematograf şi să-mi procur alte lucruri necesare traiului. Cum, Dumnezeu, să fi supravieţuit fără sursa asta de venit?

Cu trei ani în urmă, plină de mine, apucasem să le spun părinţilor că eram în stare să mă întreţin şi singură. În plus, pentru apartamentul pe care-l ocupam nici nu trebuia să plătesc chirie. Îi mai dădeam o mână de ajutor soră-mii în magazin, în fiecare marţi, pentru o răsplată mai degrabă simbolică. Oricum, cu prea mult nu şi-ar fi permis nici ea să mă plătească. Altfel, nici că s-ar fi zărit la orizont vreo altă sursă de venituri.

Una peste alta, era limpede că îmi trebuia o slujbă nouă.

Aşa că, hotărâtă, mi-am luat cu mine, în pat, volumul *Pagini aurii* şi am început să caut firmele din oraş care ar fi angajat sub o normă întreagă. Erau trei pagini pline ochi cu aşa ceva. Şi, înainte de a mă hotărî în vreun fel, mi-am dres glasul de vreo câteva ori şi am ales un număr complet la întâmplare. Firma se numea *Asche – Prestări servicii temporare;* chiar de aşa ceva aveam nevoie.

Tipa care îmi răspunse o făcu pe un ton foarte amabil şi-mi propuse să ne vedem cât de curând în carne şi oase. M-am arătat pe dată de acord şi am şi trecut la pilitul unghiilor, fiindcă citisem eu cândva că primul lucru la care se uită şefii ăştia de personal sunt mâinile. Mi-am tras mai apoi pe mine cea mai decentă jachetă şi perechea de blugi

cea mai puţin roasă, mi-am prins părul cu agrafa cea mai insipidă cu putinţă şi-am luat-o din loc.

Asche – Prestări servicii temporare îşi avea sediul la etajul al doilea într-o clădire de birouri din centru, iar doamna care mă întâmpină se arătă la fel de amabilă precum mi se păruse şi la telefon.

De cum auzi că mă aflam în căutarea unei slujbe la care să pot activa în cursul semestrelor de studenţie, mă linişti:

— Nu este nicio problemă. La noi lucrează o mulţime de studente.

— Şi câte ore pe săptămână? am întrebat eu.

— Păi, asta variază între treizeci şi cinci şi patruzeci.

— Bine, dar am început eu, descumpănită.

— Vreţi sau nu vreţi să câştigaţi nişte bani? mă întrerupse ea, tot aşa, binevoitoare. Uitaţi, în curând se sfârşeşte şi semestrul. Noi vă asigurăm plata concediului, optsprezece mărci pe oră şi vă mai înapoiem şi ceva din impozit.

Poate că avea dreptate. La firma cealaltă, de distribuţie, primeam însă cincizeci de pfennigi în plus. Lucru pe care i l-am şi spus amabilei doamne Asche.

— Acum trebuie să ne lămurim în primul rând cam ce ştiţi să faceţi, îmi mai spuse ea, pe acelaşi ton prietenos.

Şi scoase din sertar un chestionar.

— Dacă tot faceţi studii de germanistică, înseamnă, desigur, că ştiţi la perfecţie normele ortografice şi de punctuaţie, trase ea concluzia, îndatoritoare. Vă pricepeţi cumva la contabilitate?

Am scuturat din cap.

— Dar la stenografie?

Cine se mai pricepea oare la aşa ceva în ziua de azi? Şi-am început să-mi pierd siguranţa. Aşa că, la următoarea întrebare, m-am silit şi eu să par mai competentă.

— Ce limbă străină cunoaşteţi?

— Engleza, i-am răspuns.

— În afară de engleză, bineînţeles, replică doamna Asche, zâmbind.

În afara englezei, nu mai ştiam decât mediogermana de sus şi-o mai rupeam puţin pe spaniolă, din vremea celor câteva şederi prin Gran Canaria, cât să mă descurc la cumpărat de pâine şi îngheţată. Numai că, pentru a profita şi eu, m-am pomenit că rostesc un *spaniolă.*

— Foarte bine, zise bucuroasă amabila doamnă Asche.

— Ei, nu foarte bine, am adăugat eu, pentru orice eventualitate.

— Nu face nimic, rosti doamna Asche, cu aceeaşi bunăvoinţă. Şi câte semne?

Ce-o fi vrut să spună?

— Semne pe minut?

Tot n-am priceput.

— Câte semne reuşiţi să bateţi pe minut la maşina de scris? întrebă

răbdătoare şi la fel de amabilă doamna Asche.

— Ăăă, hm, am bâiguit eu, încurcată. Păi, sinceră să fiu, nu ştiu să bat la maşină aşa de bine.

Şi când te gândeşti că până şi asta nu era decât o gogoaşă.

— N-are a face, spuse din nou amabila de doamnă Asche. În ziua de azi nu e birou în care să nu se găsească şi un calculator.

M-am liniştit.

— Şi ce program de prelucrare a textului cunoaşteţi?

— Păi… am îngăimat eu. Ghinionul naibii, nici că-mi venea în minte numele blestemăţiei de program de prelucrare a textului.

— Să fie cumva vorba despre *Word?* întrebă doamna

Asche.

— Da, ăsta e, am spus eu.

— Şi care versiune? se mai interesă doamna Asche.

Habar n-aveam. Jenant. Dar doamna Asche, cu amabilitatea ei, completă cu ce trebuia şi această rubrică. Şi mi-am închipuit pe dată că nici nu putea fi vorba să fiu considerată drept calificată, aşteptând să fiu mătrăşită amical. În loc de-aşa ceva, doamna Asche se ridică şi-mi întinse mâna.

— Dacă doriţi, din luna iulie putem începe să colaborăm. Cu optsprezece mărci pe oră.

Mută de surpriză, nici n-am mai deschis discuţia despre cei cincizeci de pfenigi şi am bătut palma. Femeia avea dreptate: semestrul se sfârşea în curând. I-aş fi cerut voie Katjei să copiez de la ea seminariile cele mai importante, numai şi numai ca să pot câştiga şi eu o dată mai multe parale, din care să înţeleg ceva.

Plină de elan, am părăsit clădirea şi mi-am cumpărat, pentru a sărbători, un pulover negru la un preţ cu adevărat avantajos, cam de pre-reducere de preţuri de vară.

I-am făcut apoi lui Bille cea mai lungă vizită anunţată în noua ei locuinţă.

De cum am ajuns în faţa uşii ei, din apartamentul de vizavi tocmai ieşea un tip cu chelie, pe la vreo patruzeci de ani, purtând o barbă à la împăratul Wilhelm şi o pungă plină cu gunoi.

— Bună, rosti Bille către el, privindu-l radios.

— Bună ziulica! bolborosi acesta, abia târându-şi picioarele cu punga de gunoi pe scări, în jos.

— Ăsta cine a mai fost? am întrebat-o pe Bille.

— Acesta a fost Helmut.

— Păi, ce caută Helmut ăsta în apartamentul tipului ăluia *nemaipomenit de arătos,* despre care mi-ai povestit?

Îmbufnată, Bille îmi spuse că nu pretinsese niciodată c-ar fi fost vreo frumuseţe de bărbat:

— Am spus că e de treabă. Şi chiar aşa şi este.

Am priceput numaidecât că *Împăratul Wilhelm* se număra printre tinerii de invidiat, arătoşi şi plini de farmec din clădire şi am rânjit, bucuroasă de necazul altuia.

— Ai de gând să mai stai mult aici, pe hol? mă întrebă Bille, uşor iritată.

Adevărul era că aş fi preferat lucrul ăsta, doar aşa aş fi putut să mai arunc o privire asupra vreunuia dintre ceilalţi Supermeni.

— Şi ceilalţi au tot nişte mustăţi la fel de originale? am întrebat-o pe Bille, fără să-mi pot reprima un râs batjocoritor.

Bille mă trase în apartamentul ei. Nu eram deloc o vizită foarte comodă. Şi, tot timpul cât ne-am băut cafeaua, am tresărit de fiecare dată când, pe holul palierului, s-au făcut auziţi paşi, alergând chiar la uşă şi proptindu-mi ochii în vizorul ei.

— Cine-i domnul acesta serios, în costum cu dungi subţiri?

— Ar trebui să fie Peter, îmi răspunse Bille. Locuieşte deasupra mea.

— Nu-i rău deloc, am dat eu verdictul, dar cine e doamna din urma lui, cea în costumul acela şic?

— Nevastă-sa, bănuiesc, îmi răspunse Bille, indiferentă.

— Ce? E însurat? Şi eu care credeam că aici locuiesc numai tipi singuri şi arătoşi.

— Bine, dar n-am spus asta niciodată, rosti din nou Bille, apăsat.

Aiurea, aşa spusese!

— Dumnezeule, dar ce-i cu omuleţul acela sfios, care se chinuie să urce scara? avea să-mi scape la următoarea acţiune de spionare pe hol.

— Habar nu am, glăsui Bille.

După ce însă i-am făcut şi ei loc să-şi arunce o privire prin vizor, se văzu silită să recunoască în omuleţul cu pricina pe *tipul simpatic şi sportiv* de la mansardă.

Aveam un sentiment nedefinit că fusesem minţită, iar Bille fu chinuită toată după-amiaza de împunsăturile mele mai mult decât grăitoare. Către seară însă putu să mi-o plătească cu aceeaşi monedă. Pe drum către staţia de tramvai, ne întâlnirăm cu un tip, care înţepeni locului de îndată ce dădu cu ochii de Bille.

— Acesta este Burghart! îmi spuse ea, cu glas de-a dreptul triumfător.

Şi adevărul era că, în afara numelui, la prima înfăţişare, nu părea să prezinte vreun cusur. Avea un surâs fermecător, care-i scotea în evidenţă gropiţele din obraji, nişte dinţi albi şi regulaţi şi ochii strălucitori.

I-am zâmbit şi eu, plăcut impresionată.

— Eu sunt cel care locuieşte în apartamentul de sub Sybille, spuse el, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Burghart Schmidt.

— Judith Raabe, i-am răspuns eu, zâmbindu-i şi mai entuziast.

— Ce drăguţ! rosti Burghart.

— Asta-i şi părerea mea, i-am spus eu, gândindu-mă la ochii lui.

Cu un gest posesiv, Bille îi puse mâna pe braţ, întrebându-l dacă avea vreun program.

— Tocmai vream să-mi încropesc un sufleu cu carne tocată, îi răspunse Burghart. Ce-ar fi dacă am face treaba asta împreună?

Sinceră să fiu, nimic nu mi-ar fi făcut plăcere mai mare. Din păcate însă, mă înţelesesem cu Holger să mergem la un film. Aşa că, din nefericire, m-am pus pe aşteptat în staţia de tramvai, lăsându-i, vrând-nevrând, spaţiu de manevră lui Bille, pentru a ajunge să termine de gătit sufleul cu carne tocată.

Nici măcar nu rula un film nou, unul pe care să nu-l mai fi văzut. Aşa că am propus să mai vedem o dată *The Blues Brothers.* Atât că Holger îşi dorea un film de acţiune, la care, odată aşezat în sală, să-şi fi putut întinde picioarele cât era de lung.

Aşa se face că am ajuns să vedem unul din genul *thriller-erotic,* unul dintre acelea în care un poliţist o bănuieşte pe-o blondă superbă şi bogată c-ar fi asasinul unui şir de bărbaţi, dar de care, pe de altă parte, se simte într-atât de atras, încât îşi riscă viaţa numai ca să-i facă pe plac şi să fie mereu în preajma ei.

În acest caz special, blonda ucidea cu un cuţit de spart gheaţa şi, fără excepţie, după consumarea actului sexual. Pentru a aduna în sală câţi mai mulţi spectatori – iar lucrul nu se întâmpla pentru prima oară – făcuse înconjurul lumii zvonul că scenele de sex – Oho! – nu erau doar mimate.

Numai că nici aşa ceva nu avu darul să facă filmul mai palpitant. Oricum, mie nu mi-a picat bine să rabd două ore încheiate în sala de cinematograf, cu respiraţia tăiată, măcar că – trebuia să recunosc – blonda chiar îşi dădea silinţa să se tot dezbrace şi să se îmbrace, iar din când în când mai apărea şi câte un cadavru nou, cu adevărat dezgustător.

Un capitol întunecat din istoria cinematografiei ni se înfăţişă. Actorii şi cuţitul de gheaţă, cot la cot, se mişcau cu vioiciune, sângele ţâşnea în valuri, aparatul de filmat executa mişcări de *zoom* dintre cele mai spectaculoase, iar muzica creştea şi descreştea ameninţător în intensitate. Din difuzoare se lovea, se ţipa şi se gemea fără întrerupere, uneori chiar la un loc, astfel încât nu era nici măcar posibil s-adormi şi să uiţi.

Aşa că nu mi-a mai rămas decât să sper ca măcar actorul din rolul principal, aşa pocit, antipatic şi fără niciun pic de vino-ncoa să cadă odată şi-odată victimă cuţitului aceluia de gheaţă sau oricui altcuiva. Bineînţeles că nu s-a petrecut nimic din toate astea, cu toate că, la sfârşit, spectatorii aveau să plece către casă cu convingerea că, mai devreme sau mai târziu, tot s-ar fi ajuns la aşa ceva. Eventual într-un *Cuţitul de spart gheaţă, partea a II-a.*

— Tare, rosti Holger mulţumit, după terminarea filmului.

Eu am căscat.

— Mie, unul, mi-a plăcut foarte mult, rosti apăsat Holger.

Ceea ce m-a făcut să mai casc o dată.

— Cu tine chiar că nu se poate comunica în mod normal, mi se plânse el, uşor iritat. Ce nu ţi-a plăcut, mă rog?

— Actorii, povestea, sunetul, scenele din pat, am turuit eu.

— Păi, ce ţi s-a părut nepotrivit în scenele din pat?

— El avea celulită pe şolduri, i-am răspuns.

Holger oftă.

— Dar împotriva poveştii ce mai ai de obiectat?

— Ţi-ai putea imagina să te urci în pat cu o femeie despre care eşti convins că a omorât deja doi bărbaţi imediat după ce a făcut sex cu ei? i-am întors-o.

— De ce nu? Dacă ar arăta tot aşa de bine ca aia… ar fi cu-atât mai excitant, rosti Holger, printre zâmbete insinuante.

— Carevasăzică e excitant să te gândeşti că în orice moment îţi poate trece prin maţe un cuţit de spart gheaţa? am spus. Şi astea ies din gura unuia care are deja dificultăţi atunci când, în camera de-alături, tuşeşte cineva…

Şi cu vorbele astea, am şi zâmbit, la fel de insinuant.

— Am vrut să spun că totul depinde întotdeauna de femeie, pufni Holger.

Grozav! Şi uite aşa ne-am ciondănit în continuare, până când am şi uitat de la ce ne luasem.

— Am impresia că, în ultima vreme, ne certăm într-una, am spus până la urmă, sfârşită.

— Şi mie mi se pare la fel, îmi dădu dreptate Holger.

— Probabil fiindcă nu mai simţim nimic unul pentru celălalt, i-am spus eu.

— Probabil, repetă Holger.

Chiar dacă era aşa, mi se puse un nod în gât.

— Şi, în împrejurări ca acestea, poate c-ar fi mai bine să nu ne mai vedem, am rostit eu.

— Poate c-ar fi mai bine, răsună şi ecoul Holger.

— Aşa că cel mai bine ar fi să încheiem relaţia, am mai spus eu, într-o doară.

— Asta voiam să spun şi eu, se grăbi Holger să confirme.

Vorbele lui nu sunau însă ca şi când ar fi avut un nod în gât. Şi nici el nu arăta că se zbate într-o asemenea stare.

— Ei, atunci… am mormăit eu, nehotărâtă. La revedere.

— Să rămânem prieteni, mă îndemnă Holger.

Chiar asta spusese. Tipul nu se dovedea în stare nici măcar să renunţe la cel mai banal clişeu. M-am întors şi am apucat-o către

metrou. Holger nu mă urmă.

— Mda, aşa face el cu prietenii, îi lasă să umble singuri prin galeriile de metrou, noaptea, pe la două, am bodogănit eu, revoltată.

Aşa că, pe scara rulantă, am ajuns din nou la suprafaţă, pe partea cealaltă a străzii, de unde, împinsă de nevoie, am luat un taxi spre casă.

Marţi, ani-lumină mai târziu

Nu era cu adevărat nimic care să mă motiveze să mă dau jos din pat. Întreg trupul mi-l simţeam ca de plumb.

Apartamentul arăta ca naiba. Un munte uriaş de rufe murdare se adunase în bucătărie, în faţa maşinii de spălat. De o săptămână, tot aşteptând telefonul lui Holger, nu mâncasem nimic altceva decât îngheţată şi chipsuri. Cine ştie, poate că nici măcar nu ne despărţisem de-adevăratelea. Poate că totul nu fusese decât o neînţelegere.

Am mâncat şi am aşteptat, am aşteptat şi iar am mâncat, iar din când în când am şi format numărul lui Holger, pentru a închide de îndată ce-i auzeam glasul. În adâncul inimii mele de plumb, am ştiut însă că, între noi doi, totul se sfârşise cu-adevărat.

Într-un acces de părere de rău am apelat la sfaturile cărţuliei mele de obiceiuri şi datini vrăjitoreşti, căutând ceea ce s-ar fi putut face pentru a-ţi redobândi bărbatul. Erau chiar mai multe moduri.

Primul dintre ele mi-ar fi fost cel mai pe plac, deoarece ar fi fost vorba să-i pregătesc lui Holger un dezgustător amestec de unghii tăiate de la degetele de la mâini şi de la picioare şi de fragmente de păr pubian, pe care, mai apoi, ar fi urmat să i-l strecor într-o tocană picantă sau chiar prin fulgii lui de cereale energizante. Cum însă îmi era limpede că Holger nu mai dorea să mă vadă, nici eu nu mă mai puteam atinge în vreun fel de mâncarea lui, fără să fi devenit suspectă.

Cel de-al doilea fel în care ţi-ai fi putut recăpăta bărbatul mi-a plăcut ceva mai puţin, cu toate că ar fi fost cu mult mai simplu de îndeplinit. N-ar fi trebuit decât să adun o mână de praf din oricare loc în care Holger ar fi lăsat o urmă de încălţăminte, iar praful, amestecat în apă la lumina unei lumânări negre, să-l fi băut. Şi-ar fi făcut garantat efectul, paşii lui Holger urmând numaidecât să se îndrepte către mine.

Numai că şi pentru o asemenea vrajă îmi stăteau în cale o sumedenie de probleme organizatorice. Ar fi trebuit să mă ţin după Holger şi să sper că, într-un loc, altul decât caldarâmul trotuarului, ar fi făcut bine şi ar fi lăsat o urmă întipărită în praf. Şi, pe urmă, ar mai fi trebuit să şi beau mizeria aia. Nu, mulţumesc, chiar aşa de important nu era tipul.

Cea de-a treia cale de-a mi-l apropia din nou, potrivit textului cărţii, nu putea să dea greş. Atât că sarcina mea era ca, în miez de noapte, să caut un cimitir în care să merg cu un ou cu două gălbenuşuri, de la o găină neagră, iar oul să-l arunc într-un mormânt deschis.

Aşa că am rămas la metoda încercată a zăcutului întinsă în pat şi a îndopatului cu îngheţată şi chipsuri.

Obişnuiam ca, în fiecare marţi, s-o ajut pe soră-mea prin magazinul

ei, lucru care se dovedi un motiv suficient pentru a părăsi aşternuturile. O privire aruncată în oglindă îmi confirmă faptul că mă aflam într-o stare dezolantă, asemănătoare cu cea în care era scufundat şi propriul apartament. Ceea ce mi s-a părut întru totul corespunzător.

— Tot mai tânjeşti după lenea aia de Holger? mă luă la rost Rebecca, de îndată ce mi-am târât picioarele până la uşă.

— Ce-nseamnă asta *tot?* i-am întors eu întrebarea, morocănoasă. Cam ce perioadă de doliu îmi îngădui şi mie, mă rog, pentru că, după cinci ani, sunt părăsită de bărbatul vieţii mele?

— Nici vorbă să fi fost bărbatul vieţii tale, ci un pachet letargic de muşchi, fără pic de creier, susţinu Rebecca şi o umflă râsul. Iar să jeleşti mai mult de un minut pentru unul ca el, n-ar fi, zău, decât curată pierdere de vreme!

— Dar îl mai iubesc încă, am rostit eu, într-atât de convinsă, încât, pentru o clipă, mai că am fost în stare să şi cred ce spuneam.

Rebecca râse din nou. Şi i-am spus să fie şi ea mai răbdătoare cu starea prin care treceam şi să mai lase de-o parte măcar râsul acela nărod. Numai că asta o făcu să râdă mai abitir.

Mai târziu, atunci când o luă Kaspar cu el prin oraş, la cumpărături, amândoi îmi părură atât de fericiţi, că mi se făcu şi rău. Nici nu plecară bine, că m-am şi pomenit în magazin cu bătrâna Kiebig, însoţită de potaia ei bună de pus la tigaie aşezându-se, nepoftită, pe un scaun de la perete. Nici măcar n-am avut curaj s-o dau pe uşă afară.

— Hei, chiar trebuie să atingeţi rochia cu mâinile dumneavoastră lipicioase? se sumeţi ea, cu glasu-i cicălitor şi degetul arătător uscăţiv întins către o clientă de-a dreptul înspăimântată.

Potaia bună de pus în tigaie lătră ameninţător.

— Dar nu am deloc mâinile lipicioase, murmură femeia.

Dar asta o făcu, sub privirile otrăvite ale câinelui şi ale stăpânei acestuia, să facă calea întoarsă către uşa magazinului, pe care să şi dispară. Nici c-am fost în stare să mă ridic de la locul meu şi să strig sau chiar să alerg după ea.

Un el şi o ea, cât se poate de drăguţi, păşiră în magazin. Arătau de parcă ar fi fost proaspăt îndrăgostiţi. Şi aşa, deodată, am început să-i urăsc. Doamna Kiebig reacţiona aidoma.

— Ochii-n patru, copilă! Vezi că adunătura asta şleampătă are de gând să şterpelească ceva, şuieră ea cât să se audă foarte bine.

Adunătura cea şleampătă puse capăt zâmbetelor drăgăstoase şi începu să arunce priviri disperate în direcţia mea. Din laşitate, le-am ocolit însă chipurile fericite, refuzând să le privesc, îngăduind ca potaia bună de pus la tigaie să se repeadă mârâind pe urmele lor şi să-i gonească din magazin.

— Bravo, bine le-ai făcut, atenta mea Silvia, îşi lăudă bătrâna potaia.

Monstrul cel chel era de fapt o căţeluşă botezată astfel după regina Suediei.

— Ăia erau puşi pe furat ziua în amiaza mare, nişte pierde-vară.

M-am uitat la ea, plină de silă. Şi, deodată, m-am văzut în făptura ei pe mine însămi la distanţă de treizeci de ani. Şi m-am înfiorat.

— N-au fost decât nişte oameni drăguţi şi nevinovaţi, am rostit eu, cu năduf. Ca să nu mai spun că cei pe care i-aţi pus pe fugă erau clienţi.

— Am priceput eu, mai bombăni doamna Kiebig, mofluză, că ăsta e un loc în care nu eşti bine văzut. Hai, Silvia, nu suntem deloc bine-veniţi pe-aici.

De cum plecară, mi-am lăsat capul pe tejghea şi m-am pus pe bocit în toată regula. Şi tocmai atunci se găsi să intre şi verişoara mea, Zarah. De cel puţin zece ani în şir era căsătorită şi fericită, aşa că la vederea ei m-au podidit şi mai rău suspinele şi sughiţurile.

— Dar ce-i cu tine, dulceaţă? mă întrebă ea.

— Nu vreau s-ajung ca doamna Kiebig, i-am răspuns eu, printre suspine.

— Nu cred că te paşte vreun asemenea pericol, rosti Zarah. Necazurile iubirii? adăugă, mângâindu-mă pe cap.

Am dat din cap, pe muteşte.

— Ei, dacă e din cauza şipcii ăleia de gard obosite, cu care te-ai învârtit încoace şi-ncolo în ultimii ani, atunci chiar că n-ai niciun motiv să fii tristă.

Mi se părea că dobândisem ceva mai multă compasiune şi, necăjită încă, m-am oprit din bocit.

— Vezi că ţi-ai revenit? spuse Zarah, cu nepăsare în glas şi întrebându-mă direct dacă joia următoare aş fi putut vedea de cei trei copii ai ei.

Obişnuiam să fac lucrul ăsta şi, de fapt, chiar îmi plăcea. Ceea ce m-a şi făcut să spun da.

— Dacă se poate însă, te-aş ruga să rămâi şi peste noapte, căci de data asta am vrea să stăm plecaţi ceva mai mult timp, mai spuse Zarah. În orice caz, ai putea să dormi în camera de oaspeţi.

Am asigurat-o că nu aveam nimic împotrivă.

— Sora mea se căsătoreşte în septembrie. Aţi primit deja invitaţiile? întrebă Zarah şi se scutură din tot trupul, scârbită. Carton lucios alb, imprimat în auriu cu silueta unei trăsuri de nuntă!

Am scos şi eu un şuierat, a dezgust.

— Aşa-i, şi mie mi se pare o porcărie, îmi dădu dreptate Zarah. O scârboşenie de trăsură întreagă, aurie.

Am suspinat din toţi rărunchii.

— Ascultă, că doar n-o s-o invidiezi acum pe sărmana Simone în legătură cu viitoarea ei căsnicie fericită alături de Ralf cel pios? întrebă Zarah.

Ralf cel pios era numele pe care i-l dădusem mirelui celui serios al Simonei. În realitate, nu-l chema decât Ralf. Ralf Kühl, de la *Serviciile funerare „Kühl şi Fiii*", renumita firmă de pompe funebre din oraş. Practic, morga familiei Kühl, se afla chiar în pivniţa casei familiale, iar dacă se întâmpla ca maşina lui Ralf să fie la reparat, putea merge la lucru cu unul dintre automobilele combi, negru-strălucitor la culoare. Ralf reprezenta exact ceea ce numesc mamele de fete „o partidă". Iar Simone se putea socoti norocoasă.

— Ei, dar dacă ai ajuns cumva să-l pizmuieşti până şi pe Ralf cel pios, înseamnă că-i mai rău decât mi-aş fi putut închipuit, râse Zarah.

Gata-gata de plâns, buzele s-au pornit să-mi tremure. Chiar că îmi mergea mai rău decât îşi putuse închipui.

Tocmai când se pregătea să iasă pe uşă, Zarah dădu nas în nas cu frate-meu.

— Bună, Leander, spuse Mo. Ai venit să-i faci o vizită năpăstuitei noastre?

Pe Zarah o pufni din nou râsul.

— Şi când te gândeşti că ar avea numai motive de bucurie, adăugă ea.

— Nu ţi se pare revoltător să vezi cum se smiorcăie după analfabetul ăla? întrebă Mo.

Zarah râse cu şi mai multă poftă.

Amândoi mi se păreau de nesuportat şi le-am interzis să mai facă vreodată aluzie în prezenţa mea la Holger şi la tot ceea ce avea de-a face cu el.

— Ăsta-i primul pas pe calea spre vindecare, aprecie Zarah. Atunci pe joi, la babysitting!

— Paaa! i-am răspuns eu, îmbufnată şi întorcându-mi privirea către frate-meu, care radia de-a dreptul de-atâta compătimire.

— O să-mi vând maşina, îmi dădu el de veste.

— Nu mai pot eu de maşina ta! i-am răspuns.

— Ei, n-ar trebui să spui asta, fiindcă am dat numărul nostru de telefon. Mai bine zis numărul tău, mă lămuri Mo. Steffen îşi vinde şi el maşina şi ar fi fost o zăpăceală întreagă cu telefoanele.

— Şi ce-are asta cu mine?

— Păi, nimic, spuse Mo, pregătindu-se s-o ia din loc. N-am vrut decât să te pun la curent, adică să ştii că sâmbătă o să mă folosesc de telefonul tău.

— N-ai decât, i-am trântit-o. Dar să ştii că Holger nu-i deloc analfabet.

— Mda, e clar că nu mai vrei să-i auzi numele, mă puse Mo la punct

şi râse din nou.

Era o zi teribil de tristă şi-aveam nevoie urgentă de ceva mângâieri. Ceea ce mă făcu să dau o fugă până la chioşcul ştiut şi să cer zece îngheţate pe băţ.

— Sunteţi de la grădiniţa de vizavi, nu-i aşa? îşi dădu cu părerea amabil, vânzătorul.

I-am răspuns că nu şi că urma să le înfulec de una singură, lucru ce-i stârni omului un hohot de râs din toată inima. Iar dacă ar fi văzut viteza cu care din îngheţata lui nu mai rămâneau decât ambalajele, cu siguranţă că ar fi avut ce le povesti copiilor şi copiilor copiilor lui.

După ce ultima îngheţată fu hăpăită, iar stomacul începu să-mi pară o geantă frigorifică ticsită bine, am început să mă simt şi mai rău. Deprimată, m-am aşezat pe tejghea, privind în gol.

La întoarcere, Rebecca şi Kaspar îmi aduseră un cornet cu îngheţată italiană.

— Ne-am gândit că ai nevoie de-un întăritor, îmi spuse Kaspar, zâmbind şi întinzându-mi vafa. Caramel, alune de pădure şi stracciatella. Aşa o îngheţată face uneori adevărate minuni.

Hm, cui îi spunea el toate astea?

Abia dacă am îngăimat un *Mulţumesc* şi, curajoasă, mi-am vârât pe gât şi cea de-a unsprezecea îngheţată. Şi unde mai pui că într-adevăr păru să se petreacă o minune. Şi anume aceea că, odată cu mistuirea ei, îmi pieri pentru mai multe zile la rând cheful de lucruri îngheţate.

— Necazurile iubirii sunt îngrozitoare, spuse Kaspar, cu compasiune în glas, în vreme ce eu, mai mult decât sătulă, m-am lăsat să alunec de pe tejghea. Pur şi simplu îţi piere cheful de îmbucat ceva şi te simţi groaznic de rău.

— Dar ce-ai putea face ca să scapi de-aşa ceva? am întrebat eu, reprimându-mi o râgâitură.

— Îţi trebuie multă practică, îmi explică Kaspar.

— Iar eu desenez şi cos, spuse şi Rebecca. Numai că a cam trecut ceva vreme de când n-am mai trecut prin asta, adăugă ea, pentru ca îndată ea şi Kaspar să-şi zâmbească fericiţi unul altuia.

— Da, voi o duceţi bine, am rostit eu, suspinând.

Rebecca îşi dorise să devină croitoreasă încă din copilărie, iar după şcoală ştiuse cu exactitate ce urma să i se întâmple: ucenicia în croitorie, cursurile şcolii de modă şi apoi propriul magazin. Rebecca era talentată şi ambiţioasă şi, în final, dobândise exact ceea ce-şi dorise.

Îmi închipuiam că şi în cazul lui Kaspar lucrurile se petreceau aidoma. Abia dacă era în stare să stea drept pe un scaun, dar nici că-şi dorise şi făcuse altceva decât să cânte cu măiestrie la violoncel. Iar astăzi îşi câştiga banii şi faima din asta.

Aveam sentimentul puternic că tot ceea ce se petrecea în preajma

mea se întâmpla urmărind o carieră anume, în timp ce eu studiam lucruri fără vreun orizont, simţindu-mă ratată pe toată linia. Şi când te gândeşti că până şi eu avusesem parte de şanse de a-mi valorifica înclinaţiile pline de calităţi. Şi aş fi izbutit cu mult mai bine decât media. Peştii-zebră de pe pereţii băii mele, de pildă, erau bine realizaţi, peste media desenelor, dar la fel stăteau lucrurile şi cu marionete încropite cu mâinile mele, ca şi cu prăjitura rusească cu mere. Şi, la drept vorbind, aproape cu toate celelalte. Deci nu eram îndeajuns de bună, de vreme ce mă învârtisem fără chef şi fără vreo perspectivă timp de cinci ani pe la universitate?

Eram o ratată. Trebuia să fi fost o ratată, dacă nici măcar un alt ratat, aşa ca Holger, nu mă mai dorea prin preajma lui.

Rebecca socoti că aveam neapărată nevoie de o după-amiază liberă, aşa că m-am furişat, profund deprimată, în apartamentul meu.

— O să vezi, Judith! strigă Kaspar în urma mea. Orice sac îşi află peticul!

M-am întins în pat. Dar ce altceva aş fi putut face? Lângă mine se afla una dintre cărţile englezoaicei ăleia bătrâne, ce câştiga bani cu găleata cu romanele ei, în care nu era sac să nu-şi afle peticul. Te plictiseai alături de frumoasa eroină cu picioare lungi prin Cornwell, Scoţia sau pe la Londra, printre amenajări interioare confortabile şi grădini tihnite, până când, pe ultima pagină a cărţii, frumoasa cădea în sfârşit în braţele unui *Mister Wonderful.*

Deoarece nivelul cărţilor nu era mai deloc diferit de cel al *Sărutărilor fierbinţi în Louisiana,* fiind însă alcătuite cu pretenţii de lecturi rafinate, din când în când ajungeam să cumpăr şi eu câte una. La cea de lângă mine nu avansasem cu cititul mai departe de pagina a doua, pagină pe care mama personajului principal, alături de autoare, îşi făcea griji pe seama copilului ei, care, deşi de douăzeci de ani şi, prin urmare, nemaifiind minoră, nu lua nicio măsură spre a încheia o căsătorie. Eroina era, cum altfel, frumoasă, deşteaptă şi bogată, suferea de o permanentă lipsă de poftă de mâncare şi abia dacă era în stare să facă faţă cererilor în căsătorie venite din partea unor avocaţi de succes arătoşi sau oameni de afaceri înstăriţi.

Şi tocmai aici, pe pagina a doua, era de prevăzut că ar fi urmat să-şi pună mintea la contribuţie şi să se hotărască să se mărite numai atunci când s-ar fi socotit coaptă pentru aşa ceva. Iar asta însemna că, desigur, cu probabilitate redusă, numai cu puţin înainte de celebrarea celei de-a douăzeci şi una zile de naştere ar fi urmat să-şi dea ea acceptul unicului moşier autentic şi să trăiască mai apoi fericită până la sfârşitul zilelor.

Piei drace! Chiar că-ţi venea să verşi!

N-a trebuit decât să văd cartea, că m-au şi podidit lacrimile. Aveam cu şase ani mai mult decât vârsta la care aş fi putut fi aptă pentru

rolul de eroină a unui roman. Şi chiar dacă, asemenea eroinei, nu aveam de gând să cad în cursa primului contract avantajos de căsătorie, trebuia să recunosc că, până atunci, nu-şi manifestaseră asemenea intenţii faţă de mine nici avocaţi de succes şi oameni de afaceri înstăriţi, nici nişte amărâţi de studenţi la educaţie fizică şi sport, ca să nu mai spun că nici în viitorul apropiat nu se întrevedeau asemenea ocazii.

Eram un caz de-a dreptul disperat. Şi cel mai bun lucru de făcut era să-mi pun capăt vieţii. Că doar, în zilele noastre, chestia asta chiar nu era o problemă. Nu trebuia decât să umbli brambura printr-un parc, în puterea nopţii, îmbrăcată cât mai uşor, iar dacă ai fi simţit vreun cuţit la beregată să te fi apucat să-i răcneşti agresorului mascat că i-ai fi recunoscut mutra oriunde şi oricând.

Iar dacă nici aşa nu ieşea, tot îmi mai rămânea pusul gâtului pe şina de tren, asemenea acelei Anna Karenina. Atât că ea, pe-atunci, nu avusese vreun motiv serios s-o facă. Mai rămânea, bineînţeles, posibilitatea să fi băgat în mine în continuare îngheţată şi chipsuri şi s-o ţin aşa, într-o alimentaţie deficitară. Numai că, în felul ăsta, ar fi durat ani de-a rândul.

M-am târât jos din pat, luând-o agale prin apartament, fără nicio destinaţie anume. Pe un raft al bibliotecii se usca un pachet început de plastilină de modelat, pentru grădiniţă, din care, cândva, încropisem şi eu un cap de marionetă. Ce mult era de-atunci!

Cufundată în gânduri, am luat o ciozvârtă din pachet şi, cu puţină apă, am izbutit să-l prefac din nou într-o masă moale. După care, aşezându-mă pe podea, m-am apucat de modelat. Un nas zdravăn, o bărbie împinsă înainte, cu o tăietură adâncă în centru, şi nişte urechi aproape clăpăuge. Am rămas de-a dreptul surprinsă, constatând că, în mâinile mele, lucrul acela începuse să aducă tot mai mult cu chipul lui Holger. Şi, fără să preget, cu tot mai mult avânt, am modelat mai departe masa aceea de culoarea pielii omeneşti, până când am obţinut o copie fidelă. Şi unde mai pui că reuşisem să-i imprim boţului de plastilină trăsăturile exacte ale feţei lui Holger atunci când, înainte de ora trei după-amiază, pe neaşteptate, încăperea a fost scăldată în lumina strălucitoare a zilei. Capul era o realizare atât de reuşită şi într-atât de fidelă în detalii, încât era foarte greu de explicat de ce făceam lucrul acela.

Am deschis fereastra de la bucătărie, am apucat cu dreapta capul lui Holger şi, opintindu-mă, l-am azvârlit cât colo. Acesta se izbi cu un zgomot plescăit de faţada restaurată cu atâta grijă a clădirii de vizavi. O bucată de plastilină rămase prinsă pe sub pervazul ferestrei, în vreme ce restul se prelinse pe piatra de bordură de la baza clădirii.

Preţ de o secundă, aerul din jurul meu începu să licărească şi să tremure. Şi mi se părea că aveam de-a face cu o vrajă, chiar dacă nu

era descrisă în paginile cărţii mele. Vrajă sau nu, în orice caz, din clipa aceea, dintr-o dată, am început să mă simt mult mai bine. Vălul de pâclă din jurul meu se ridicase.

Am tras adânc aer în piept, trezindu-mă deodată dornică de fapte mari prin apartament. Mi-am suflecat mânecile, am aruncat prima încărcătură de rufe în maşina de spălat, am umplut trei pungi de gunoi cu cutii de îngheţată şi pungi de chipsuri şi am spălat douăzeci şi patru de linguriţe. Mai apoi am aspirat prin şi pe sub pat, făcând sacul aspiratorului doldora de firimituri de chipsuri, am schimbat aşternuturile şi am pus de-o parte bestsellerul bătrânei englezoaice deştepte, spre a-l arunca în containerul pentru hârtie reciclată. În încheiere, m-am vârât sub duş, mi-am spălat părul şi mi-am schimbat hainele de pe mine cu unele curate.

— Îmi aduci într-un fel aminte de sora mea şi de cum era cândva, rosti Rebecca, de îndată ce i-am adus în magazin o pungă de chipsuri şi un pachet de alune de pădure, lucruri cărora nu le mai găseam vreo trebuinţă în viitoarea mea viaţă.

— Nu mă mai asemuiţi cu făptura aceea jalnică, i-am răspuns, grăbindu-mă apoi să ajung cu bicicleta la un magazin de bricolaj şi decoraţiuni.

Ajunsă acolo, mi-am dat toţi banii pe kilograme de plastilină uscată pentru grădiniţe şi vopsele pentru pancarte, cu ajutorul cărora mă gândisem să meşteresc cele mai minunate marionete din emisfera nordică. Căci tocmai îmi spusesem că, în niciun caz, nu merita să laşi de izbelişte aşa un talent ca al meu.

Pe când însă, ceva mai târziu, ronţăiam dintr-un morcov, gândindu-mă la următorul meu cap de marionetă, aveam să trăiesc o altă surpriză. Era limpede că boţul acela, din care scosesem căpăţâna lui Holger, se afla sub puterea vrăjilor răsărite, într-o oarecare măsură, chiar fără contribuţia mea. Drept dovadă, primele mele încercări de a modela o căpăţână aproape perfectă fură sortite eşecului celui mai jalnic. Până pe la zece, se strânsese o serie de mogâldeţe fără vreo formă precisă, cu toarte, amănunte care ar fi vrut să reprezinte urechile.

Cu toate acestea, nici nu m-am gândit să renunţ. Şi atunci sună telefonul. N-am tresărit câtuşi de puţin. Prea târziu, Holger, tocmai m-am lămurit şi eu ce nerozie era să jelesc după tine!

Numai că nu era Holger, ci Kai-Uwe. Kai-Uwe Friedmann. Băiatul de la care primisem primul meu sărut şi al cărui nume, luni la rând, seară de seară, îl murmurasem fericită înainte de-a merge la culcare. Kai-Uwe Friedmann. Pe-atunci, tot datorită lui, până şi şcoala de dans *Pickel şi Strauß* îmi păruse o vreme un loc minunat. Kai-Uwe urmase studii de canto în Freiburg şi pentru semestrul în curs revenise în Köln, unde urma să-şi dea examenul concertistic la conservator. Am

ştiut dintotdeauna că de băiatul ăsta urma să se aleagă ceva.

— Deci, când ne vedem şi noi? mă întrebă Kai-Uwe, după ce ne asigurasem reciproc, cu multe amănunte, cât de bine ne mergea.

— Oricând ai chef, i-am răspuns.

Că doar eram liberă ca pasărea cerului, nu?

Nici n-am închis bine, că mi-a şi reuşit un cap de marionetă, de la sine. Şi arăta asemenea lui Kai-Uwe din vremurile de altădată ale şcolii de dans *Pickel şi Strauß,* aducând puţin a prinţ de basm. Clopotul de la biserică bătea miezul nopţii atunci când, odată terminat, am aşezat capul la uscat, pe pervazul ferestrei.

Între joi şi vineri

Ca în fiecare joi, m-am văzut silită să duc o luptă îndârjită împotriva propriei mele ticăloşii şi laşităţi, înainte de a putea să-mi iau inima în dinţi şi să merg la repetiţia corului universităţii. Aveam un chef nebun să chiulesc, numai că fusese inventat un nou sistem de control, iar eu strânsesem deja pe semestrul în curs două absenţe.

Cântam *Paradisul şi Peri,* a lui Schumann.

Vai şi vai, căci menirea greşi, Tiranul trăieşte, iar nobilul muri!

Habar n-aveam despre ce era vorba. Şi asta pentru că lipsisem de la repetiţia în cursul căreia ni se explicase acţiunea. Iar textul însuşi oferea prea puţine lămuriri. Nici până în ziua de azi nu am habar ce-i ăla/aia un/o *peri.*

Dar nici băieţii din secţiunea de tenori I, din spatele nostru, nu ţineau deloc seama de libret.

Şi, în vreme ce noi cântam cu ardoare, pentru a o suta oară, versuri cum ar fi *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* grupul de tenori I răcnea ceva de genul *Căci sfânt este Gangele, ce cu-a lui furie s-a vărsat peste sate!*

Dirijorul nu simţea nicio diferenţă.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!

— Tenorii, mai cu viaţă, indică dirijorul.

— *Căci şi-aşa de-aceste mărgele are parte, cel ce la ţanc-o tuleşte pentru a lui libertate,* cântară tenorii, mai cu nădejde.

— Aşa a fost foarte bine, ne lăudă dirijorul.

Tenorii se bucurară şi ei. Începuse să mi se pară tare ciudat. Culmea era că băieţii cântau bine, mai cu seamă atunci când nu-i apuca veselia nebunească pe seama glumelor pe care le scorneau.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate! cântam noi, în timp ce tenorii, tot mai cu nădejde, o ţineau pe-a lor:

— *Căci pământ ai pe cange, Barca bine-ai legat şi-acum întins stai pe spate!*

Nu m-am mai putut abţine şi, pufnind în râs, am molipsit-o şi pe tipa de alături. Nu trecu mult şi tot rândul chicotea în toată legea. Ceea ce avu darul să-i îmboldească şi mai tare pe băieţi.

Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate! am ajuns noi să chicotim cântând cu voci tremurate şi cu dificultăţi şi mai mari în a-l lua pe la de sus.

Numai că pe astea le auzi dirijorul.

— Doamnele soprane de-acolo, din spate, fiţi, vă rog, mai serioase, ne dojeni el.

Băieţii de la secţiunea de tenori, râseră răutăcioşi.

— *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* am

mai încercat noi, cu ceva mai multă seriozitate.

— *Înfrânt, se-apucă şi plânge, Pricina-i sacul vărsat de Helmut, vecinul umblâ-ââând cu el în spate!* o trântiră tenorii, făcându-ne pe noi, fetele, să cedăm definitiv şi să izbucnim în râsete fără oprelişte.

Şi cum să n-o fi făcut când, pe numele său mic, pe dirijor îl chema tocmai Helmut.

— Dacă se mai întâmplă o singură dată să-i mai deranjaţi pe ceilalţi din grup, o să mă văd silit să anulez repetiţia, ne ameninţă dirijorul, strângând nervos din buze şi aruncând priviri întunecate în direcţia noastră.

Eu, una, chiar că n-aş fi avut nimic împotriva unei întreruperi chiar în clipa aceea. Celelalte soprane se potoliră însă ascultătoare din râsete, concentrându-se pe mai departe, conştiincioase, asupra sângelui celui sfânt. Am încercat şi eu să le imit şi să mă gândesc la ceva cu adevărat trist. Ceea ce nu mi-a fost prea greu.

La urma urmelor, repetiţiile la cor nu erau decât cea mai mică dintre rele. Aşa se făcea că, dacă intenţionai să faci studii de germanistică, se putea întâmpla – ca în cazul meu – să afli abia în ziua înscrierii la cursuri că nu puteai studia specialitatea asta decât în combinaţie cu altele două. Şi, fiindcă nu prea aveai mult timp la dispoziţie ca să faci o alegere înţeleaptă asupra specialităţilor secundare, se putea ajunge ca, neavând încotro, să te hotărăşti pentru educaţie muzicală şi filosofie şi, pentru tot restul vieţii, să nu mai poţi gusta fericirea. Asta în afara, bineînţeles, a acelora care aleseseră asemenea specialităţi din plăcere şi pe baza talentului sau a cunoştinţelor avute în această privinţă şi în niciun caz din pricina cine ştie cărei motivaţii. N-am să dau uitării niciodată spaimele trăite în cursul celor două semestre de la început la materia *armonie*.

Profesorul obişnuia să arate cu degetul către mulţime şi să zbiere:

— Dumneavoastră de colo, în puloverul acela roşu, spune-ţi-mi cea de-a treia inversiune a intervalelor lui do-diez minor!

Luni în şir, umblasem prin universitate numai cu capul înfundat între umeri şi îmbrăcată decent, în veşminte care mai de care mai cenuşii.

Participarea la corul universităţii era în orice caz obligatorie, dar, cum spuneam, asta era chiar cea mai mică dintre rele, putând fi, după cum se întâmpla azi, o activitate chiar amuzantă.

Înainte şi iute afară din codri ieşiţi, Pruncul cel drăgălaş şi iubit să-l zăriţi! am mai fost siliţi să cântăm la sfârşitul repetiţiei, din care tenorii, cu umorul lor de nestăvilit, scoaseră un *înainte şi iute nişte-absint să cinstiţi, Blestemăţie de-aşa udătură pe loc să goliţi!*

După repetiţia la cor – ca de obicei – aveam nevoie de un sfert de oră pentru a-mi desface toate încuietorile cu care îmi asigurasem bicicleta împotriva hoţilor. Începea deja să se aştearnă asfinţitul şi am

început să fredonez, într-o doară, *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* Căci aşa îmi făcusem eu socoteala să mă păzesc de cine ştie ce atacuri pe drumul către verişoara mea, unde urma să fiu baby-sitter.

Oricine ştie că sfatul poliţiei este ca, în cazul întâlnirii cu un violator, fie acesta de câmp, de pădure, de pajişte sau de staţie de tramvai, să te comporţi pasiv, să nu care cumva să te-apuci să te aperi, tocmai pentru a nu se ajunge ca atacatorul să se preschimbe subit într-un sugrumător sau spintecător sângeros.

Chiar şi aşa, mă bântuia amintirea reportajelor din ziare despre victime care făptuiseră acte de violenţă extremă aplicate violatorului, fie muşcându-i limba şi luând-o la fugă cu bucata smulsă, fie castrându-l cu o foarfecă de croitorie, fie crăpându-i capul cu lovituri de conservă apucată din plasa de cumpărături, ceea ce avu darul să mă facă să mă simt de parcă m-ar fi trecut toţi fiorii.

Şi, deoarece avusesem personal probleme cu asemenea contacte manuale respingătoare, iar o cutie de conservă nu era tocmai lucrul pe care să-l ai întotdeauna la tine, traversarea parcului după apusul soarelui mă găsea regulat cu un cuţitoi cu buton, cu lama de cincisprezece centimetri, ţinut de-a curmezişul între dinţi, şi cu un spray de apărare împotriva oamenilor şi câinilor în mâna stângă. Astfel echipată şi, în plus, prinzând o viteză de o sută cincizeci de kilometri pe oră, mă încumetam să traversez orice spaţiu verde, fără niciun pic de teamă.

Aşa că şi în ziua aceea am tăiat nestingherită terenul cel plin de pericole, nu în ultimul rând şi pentru că, printre dinţii încleştaţi – nu uitaţi că trebuia să ţin cumva cuţitoiul – murmuram acel îndemn: *Căci sfânt este-acel sânge, Ce cu vitejie-i vărsat pentru libertate!* În orice caz, până când, teafără şi nevătămată, am ajuns eu la preafericita mea verişoară Zarah, cea a cărei familie ocupa o minunăţie de vilă de pe malul Rinului, n-a îndrăznit să sară la mine din tufişuri niciun violator de câmp, de pădure, de pajişte sau de staţie de tramvai.

Verişoara asta a mea era o persoană pe care o puteai pizmui cu vârf şi-ndesat: deşteaptă, frumoasă şi plină de succes. Şi, la toate astea, se mai adăuga şi faptul că se măritase cu un bărbat al cărui singur cusur era că-l chema Gottlieb Landström. Ceea ce nu se putea spune despre cei trei copii ai lor, care căpătaseră nume cu mult mai potrivite cu năsucurile lor carne şi cu numele de familie cu sonoritate scandinavă. Chiar că erau o dulceaţă de copii!

Lars şi Nils mă întâmpinară sărindu-mi de gât, în timp ce Lennart îmi îmbrăţişa bucuros picioarele.

— Toată ziulica au ţinut-o într-o veselie la auzul veştii că vii să stai cu ei, îmi spuse Zarah, cu şiretenie în glas. Cu tine se împacă mai bine decât cu soră-mea.

Ce mai, eram de-a dreptul măgulită! Iar copiii chiar erau dulci. Zarah se puse să mă instruiască asupra proviziilor aflate prin toate dulapurile, propunându-mi să le gătesc celor mici o masă de seară sănătoasă, constând dintr-o salată, cartofi fierţi şi morcovi înăbuşiţi. Puteam să las vasele nespălate, fiindcă a doua zi dimineaţă urma să treacă pe-acolo femeia tocmită cu ziua şi să se ocupe de ele.

Înainte ca Zarah şi Gottlieb, costumaţi în rochie de seară, respectiv smoking, s-o ia din loc, amândoi îmi mulţumiră încă o dată pentru babysitting – făcând-o într-atât de călduros, încât m-am simţit chiar jenată – făgăduindu-mi totodată să fie înapoi înainte de micul dejun.

Bineînţeles că n-am dat niciun pic de atenţie sfaturilor lor cu privire la masa de seară sănătoasă şi gustoasă a copiilor, lăsându-i pe aceştia să aleagă ce ar fi urmat să pregătim. Micuţii se arătară încântaţi, dar şi eu pe lângă ei, fiindcă părerile lor se potriviră exact cu poftele mele.

Aşa am ajuns, cu ajutorul friteuzei, să facem cartofi prăjiţi nesănătoşi şi, folosindu-ne de mixer, să ne pregătim nişte shake de îngheţată de ciocolată, prilej cu care am şi stropit toată bucătăria. Cu conştiinţa încărcată, am şi început să mă gândesc la sărmana femeie cu ziua, numai că băieţii mă copleşiră cu complimente pentru aşa o realizare:

— Cu tine e mult mai frumos decât cu Simone, spuseră ei.

Simone era verişoara mea bună, cea care era logodită cu Ralf cel pios de la *Serviciile funerare „Kühl şi Fiii”*.

— N-are niciun pic de omor, spuse Lennart.

— Vrei să spui amar, îl corectă Nils, printre chicoteli.

— Niciun pic de omor.

— Amar!

— Omor!

— Hai c-aveţi amândoi ceva dreptate. Se zice umor, bolovanilor, spuse Lars, înainte să apuc şi eu să pricep despre ce era vorba în definitiv.

Lennart strâmbă din nas la cartofii prăjiţi, aşa că primi pâine.

— Vreau să mi-o ung cu muştar de ciocolată, ordonă el.

— Vrea să spună *Nutella,* mă lămuri Nils. Mandarinelor le spune *portocale zgâriate,* iar marţipanul e pentru el *plastilină de mâncat.* Ciudat, nu?

Chiar că erau o dulceaţă!

De cum ne-am săturat, iar bucătăria arăta asemenea epicentrului unui cutremur de pământ de şapte grade pe scara Richter, m-am aşezat cu ei în colţul cu căminul şi le-am citit din *1001 de nopţi* despre călătoriile lui Sindbad marinarul. După cea de-a doua călătorie, le-am spus însă că, pentru copii, ar fi fost vremea să meargă la culcare.

Şi au început să tragă de timp cu rugăminţi linguşitoare:

— Te rugăm, citeşte-ne mai departe. Nimeni nu se pricepe aşa de

bine ca tine.

— Şi tocmai acum totul devenise şi mai palpitant. Te rugăm, te rugăm!

— Mai mult Bindsad, mai mult Bindsad!

După cea de-a patra călătorie a lui Sindbad, mă lăsă însă glasul.

— Ei acum chiar că-i gata, le-am şoptit celor trei.

Fără să mă mai contrazică, băieţii urcară scara. Împărţeau o cameră la mansardă, sub acoperiş, în interiorul căruia trona un soi de peisaj ce încorpora şi patul, înalt de doi metri, cu leagăne, catarge, vele şi parâme de corabie şi coarde de căţărat, cam ca într-o cuşcă de maimuţe. Camera de oaspeţi mă aştepta alături.

— Sunteţi în stare să vă dezbrăcaţi singuri, nu? Şi să vă spălaţi pe dinţi! i-am luat eu la rost, plină de tact.

Bineînţeles că puteau şi singuri aşa ceva. Ce mai, o dulceaţă de copii!

După o jumătate de oră însă, atunci când m-am strecurat în vârfurile picioarelor în camera lor, cu gând să-i învelesc mai bine, am dat peste Nils şi Lennart jucându-se de-a *agăţatul-fară-să-atingi-podeaua,* în timp ce Lars zăcea ghemuit într-un colţ, apăsând ca un apucat butoanele unui soi de carcasă, care scotea sunete chiţăite şi enervante. Cum să-mi fi închipuit eu că ar fi fost singurul din clasă, din şcoală poate, dacă nu chiar din lume, care să nu aibă şi el un *Gameboy?* Ce-ar fi fost dacă le-aş fi adus vorba despre aşa ceva acestor părinţi nedrepţi, fără pic de înţelegere şi deloc moderni?

Sărmanul copil! Câtă dreptate îi mai dădeam! Ce se petrecea acum cu el, cu acel *Gameboy,* mi se întâmplase mie cu păpuşile *Barbie.* Maică-mea se împotrivise teribil la intrarea vreunei asemenea păpuşi în casă, izbutind chiar să facă în aşa fel încât nici să nu-mi fie dăruită vreuna. Şi cam acelaşi lucru se petrecea şi cu cărţile de aventuri din seria *Hanni-şi-Nanni,* cu *Ştrumfii* sau cu poneii scoţieni.

Amintirile în legătură cu copilăria mea cea alienată izbutiră să mă înmoaie şi să mă facă mai îngăduitoare. Din partea mea, puteau să se mai joace liniştiţi preţ de vreo jumătate de oră, am întors-o eu. Aşa că am împrumutat de la Lars volumul *Culegerea de catastrofe ale lui Bert,* întinzându-mă cu ea alături în patul din camera de oaspeţi.

Fiindcă însă jumătăţile alea de oră începură să se scurgă una după alta, fără ca larma din camera copiilor să mai contenească, atitudinea mea cea blândă suferi o schimbare.

Afară se aşternuse demult noaptea de vară şi tânjeam şi eu după somn şi linişte, în timp ce neobosiţii prichindei de alături, treji încă, se agitau ca turbaţi prin cameră.

Ştrengari răsfăţaţi ai societăţii de consum!

Cu totul altfel stătuseră lucrurile înainte. Şi, între timp, ajunsesem să-i fiu recunoscătoare maică-mii că avusese grijă să mă ţină departe

de păpuşelele acelea de plastic, creaţii de prost-gust, păstrând tăcerea asupra existenţei unor stupide şi respingătoare poveşti cu eroine de internat. Şi ce, mi-a stricat dacă n-am avut niciodată pe masă cartofi prăjiţi şi Nutella?

La urma urmelor, o alimentaţie adecvată, jocuri stimulând fantezia şi un somn regulat reprezentau baza unei creşteri sănătoase a oricărui copilaş. Somnul regulat fusese şi pe vremea mea cu deosebire important. Oricine ştie că orele nedormite stăteau la originea formării premature de riduri.

Şi am avut revelaţia că dezvoltarea sănătoasă a celor trei copilaşi scandalagii de-alături stătea în nemijlocită legătură cu numărul ridurilor care, exact în acea noapte, aveau să-şi facă loc în jurul ochilor mei. De aceea, pe la ora unsprezece am schimbat regimul *laisser-faire* cu unul autoritar. Iar asta a însemnat că, pe un ton tăios, le-am ordonat să-şi schimbe hainele cu pijamalele, să stingă toate aparatele electrice şi, într-un minut, spălaţi pe dinţi, să se afle tustrei în pat. Alternativa era ca eu să mă fi prefăcut într-unul dintre uriaşii înspăimântători, de preferinţă unul în stare să sfărâme oase sau să înfulece copii.

După ce, în urma unei perioade de graţie, m-am arătat din nou prin camera copiilor, pentru a băga frica şi spaima în ei, am dat peste Lennart, agăţat la vreo trei metri înălţime de o coardă de căţărat, şi peste Nils străduindu-se din răsputeri să-l facă să pice de-acolo. Lars şedea în continuare aplecat peste *Gameboy,* în colţul ştiut. Nici măcar n-a catadicsit să-şi ridice privirea din ecran. La vederea mea, chiţcăielile de plăcere scoase până atunci de Lennart cedară locul, în scurtă vreme, unor gemete pline de jale, în vreme ce Nils continua să zgâlţâie nestingherit de coardă. Numai din ce-mi mi-era dat să văd şi sigur aveam să mă aleg cu ceva cearcăne. Erau nişte copii de groază!

— De-ajuns de-acum, am rostit eu, arătându-mi colţii şi scuturându-l pe Lennart de sus, de pe tavan, confiscând *Gameboy*-ul şi apucându-mă să dau jos hainele de pe toţi trei.

De cum îi veni rândul lui Lars, îşi aduse deodată aminte că nu-şi făcuse tema pentru acasă.

— Şi mie mi s-a întâmplat pe vremuri să nu-mi fac temele pentru acasă, l-am liniştit eu, dezbrăcându-l de pulover.

— Pe vremuri, sigur nu erau şi profesori care să vă articuleze, îmi răspunse Lars.

— Dar ce, vă mai atinge profesorul?

— Cu un băţ special, pretinse Lars.

Nu credeam un cuvinţel din ce-mi tot spunea, dar i-am mai dat o jumătate de oră, ca să-mi povestească legenda Turnul Şoarecilor de pe Rin, de lângă Bingen. Ceea ce-l făcu ca aşa, fără pantaloni, să se aşeze la masa de lucru şi, în mare viteză, să se apuce de scris.

În vremea asta, am reuşit să-i bag pe ceilalţi doi în pat şi le-am citit cea de-a cincea şi cea de-a şasea călătorie a lui Sindbad marinarul. La sfârşit, le-am urat un somn adânc şi sănătos.

— Dar mie mi s-a făcut foame, se văicări Nils.

— Ghinion, i-am răspuns eu, cu o privire întunecată.

— Mai vreau Bindsad! mai vreau Bindsad! se puse pe urlat Lennart din pătuţul său.

L-am înşfăcat pe Lars de la masa de lucru, târându-l în pat. Îşi terminase temele şi adormise cu capul pe caiet.

— Poţi să-mi pui şi mie virgulele? îngăimă el către mine, ameţit de somn.

Am luat caietul cu mine şi am stins lumina.

Trecuse binişor de miezul nopţii când copiii încetară în sfârşit să mai urle că le era foame. Complet epuizată, m-am lăsat să alunec pe canapea şi m-am apucat să citesc povestea Turnului Şoarecilor de lângă Bingen:

Au fost odat nişte vremuri rele de tot când lucrurile erau scumpe rău adică şi haleala. Lumea crăpa de foame dar nu-şi putea cumpăra de niciunele. Şi trăia pe-atunci un episcop putred de bogat adică un tip mare şi tare în biserică. Era un ticălos fără pereche. Din cauza răutăţii lui peste tot erau numai cerşetori şi se văita lumea de foame. Iar tipul nici că se sinchisea de-aşa ceva. Se fâţâia cu Ferrariul lui printre cerşetori urlând la ei „Faceţi loc măi cerşetori cu creierele amputate" călcându-i pe unii dintre ei. Odată însă cerşetorii se saturară. Aşa că puseră mâna pe armele lor cele ascuţite şi jefuiră magazinul de pâine al şmecherului de la biserică. Ceea ce-l făcu pe episcop să se supere al naibii de rău şi să-i treacă prin minte o idee cu-adevărat afurisită prin care urma să ia viaţa nenorociţilor care se văitau de foame. Aşa că îi chemă pe toţi cerşetorii ăia şi-i duse într-o namilă de hambar. Acolo urmau cu toţii să capete ceva de haleală. Episcopul acela de tot rahatul o zbughi însă din hambar şi ferecă uşa pe dinafară. Şi răsturnă el nişte benzină mai aruncă şi-un cocktail Monotoff deasupra şi mugi către ei: „Pace cenuşii voastre!" Hambarul arse cerşetorii zbierară până nu mai putură iar episcopul le spuse prietenilor săi de omor: „Ia auzi cum mai chiţcăie, şoarecii!" Dar mai bine n-ar fi spus aşa ceva. Fiindcă-ntr-o clipă se arătară nişte şoareci de-adevăratelea numai Dumnezeu ştie de unde şi tăbărâră asupra lui tataie ăsta de biserică. Ăsta îşi căută scăpare într-un turn de pe Rin dar dobitoacele alea de şoareci îi dădură gata şi pe ăia de la poliţia fluvială şi trecură Rinul în bărci cu motor. Şi-acolo terminară şi cu episcopul. De aceea se numeşte azi turnul acela Turnul Şoarecilor. Heppi End.

Povestea fusese relatată foarte vioi, mi-am zis eu. Numai propoziţia aceea, cu *magazinul de pâine al şmecherului* mi-a dat puţin de gândit. Am hotărât însă ca a doua zi, de dimineaţă, să-l mai întreb pe Lars

cine era *şmecherul* şi, până una alta, am pus la locurile potrivite virgulele uitate. Tare aş mai fi vrut să corectez *cocktailul Monotoff,* dar, din păcate, nici eu nu ştiam cum se scria ca lumea.

Molotov, Mollotof, Molotoffsau Mollotow, am încercat eu în timp ce mă spălam pe dinţi, fredonând în plus ceva de genul: *Aşa un Molli ţi-aduce numai necazuri!*

Atunci când am executat ultimul control, toţi trei copiii zăceau dormind în paturile lor, cu chipurile lor de îngeraşi chircite în perne.

Ce mai, o dulceaţă de copii! Numai că doar aşa, în somn.

Atunci când Zarah şi Gottlieb se întoarseră acasă, mă treziră ca să mă anunţe de sosirea lor.

— Grozav, am rostit eu, cu ochii închişi.

— Şi, au fost cuminţi ştrengarii?

— Grozav.

— Zău c-a meritat să rămânem până ceva mai târziu, măcar ca să observăm pe faţa gazdei ce mult se bucura de cum mai pleca careva.

— Grozav.

— E ora trei. Te lăsăm să mai dormi.

— Grozav. Grozav.

O buşitură înfundată mă trezi peste ceva timp, făcându-mă să mă îndrept către camera de-alături. Acolo, în camera copiilor, Lennart zăcea întins pe jos, în faţa patului. Nu arăta deloc ca şi când şi-ar fi rupt ceva, dar nici nu se trezise încă. L-am apucat de umăr şi l-am zgâlţâit:

— Vreau pipi, vreau pipi, murmură el.

Aşa că am tras de el până în baie, l-am aşezat pe closet şi mai apoi l-am târât înapoi în pat. Şi tot timpul cât a durat procedura asta nici măcar nu a deschis un ochi.

M-am strecurat din nou în camera de oaspeţi şi, uitându-mă la ceasul de mână, am constatat că se făcuse patru şi un sfert. Ceea ce însemna că mai aveam încă trei ore dulci de somn. Cel puţin aşa mi-am făcut eu socoteala. Numai că uşa se deschise şi pe ea intră Nils. Avea la el un balon umflat şi un briceag.

O vreme, am putut să ocolesc tot ceea ce putea fi mai rău, să povestesc cea de-a şaptea călătorie a lui Sindbad şi să mai inventez şi o a opta şi o a noua. Cu puţin înainte de ora cinci însă balonul se sparse. Din păcate. În dormitorul părinţilor nu se simţi nicio mişcare. Zgomotul avu în schimb darul să-i trezească pe Lennart şi pe Lars şi să-i facă să ni se alăture în goana mare. Şi se apucară să se joace, cu mine în rolul păsării celei rele, Roc, de pe un vârf de munte, în vreme ce ei erau doi de Sindbad şi un Bindsad, toţi marinari, care încercau să se caţăre până la cuibul meu. Curajos nevoie mare, un Sindbad ciunti cu briceagul personal cuibul hainei păsări Roc, ceea ce făcu ca mii de fulgi de gâscă să se împrăştie prin cameră.

Ne-a apucat pe toţi tusea, dar atât de tare, încât într-un minut ne-am şi trezit cu Zarah în pragul uşii. Cu glas molcom, le porunci celor trei călători pe mări să fie buni şi să mă lase să dorm mai departe şi să treacă în paturile lor, unde ar fi urmat să aştepte semnalul deşteptării. Liniştea care se aşternuse în urma intervenţiei suverane a glasului matern mi-a părut ireală, dar timpul de care avură nevoie copiii pentru a şterpeli din cămară două ciocolate întregi şi a le mânca, mi-a fost de ajuns ca să adorm din nou.

După un dulce sfert de oră de somn, am fost din nou trezită, cum altfel, căci nu se ştie cine îmi vărsase o sticlă de apă minerală în ureche. Am scos un ţipăt înfiorător şi, în doar câteva secunde, am fost în picioare, lângă pat, nu cu una ci cu amândouă urechile şiroind de apă.

Scena avu darul să-i bucure într-atât pe copii, încât Gottlieb îşi făcu apariţia din dormitor pentru a rosti, cu ochi inexpresivi şi gură aproape încleştată, cuvintele:

— E încă noapte, lăsaţi-o pe Judith să doarmă mai departe.

Era limpede că nu vedea nicio diferenţă între mine şi balta cea rece, care bolborosea încă în pat, căci, fără vreun alt comentariu, făcu calea întoarsă, târându-şi picioarele şi petrecându-şi apoi următoarele trei sferturi de oră sub duş.

După ce, sărind într-un picior preţ de zece minute, spre marea satisfacţie a celor trei mici monştri, am încercat în zadar să-mi scutur apa din urechi, i-am pus pe copii să se îmbrace – care pentru şcoală, care pentru grădiniţă – şi m-am apucat să înlătur cu aspiratorul fulgii împrăştiaţi prin camera de oaspeţi.

După ce am făcut toate paturile, am pus totul în ghiozdane şi am aşezat masa pentru micul dejun, se auzi oprindu-se şi duşul din susurat, iar Zarah îşi făcu apariţia din dormitor:

— Prinţişorii mei, veniţi să-mi daţi sărutul de bună dimineaţa!

Lăsând totul în plata Domnului, prinţişorii sprinţară către patul ei.

— Şi pe urmă i-am turnat apa minerală în ureche, am mai auzit eu un glăscior, povestind cu pasiune.

Din păcate nu am izbutit să pricep şi răspunsul neîncrezător dat de demn de invidiata mea verişoară. Aveam prea multă apă în urechi, dar, în primul şi în primul rând, eram sătulă de copii până în gât.

Sâmbătă

Vineri seara, înainte de-a putea ieşi din casă, pentru a mă deda şi eu, în sfârşit, unor distracţii pe deplin meritate, mă mai sună o dată Mo, pentru a-mi aminti că anunţul pentru vânzarea maşinii lui urma să apară în ziarul de sâmbătă.

El urma să se înfiinţeze personal lângă telefonul meu începând de pe la opt şi jumătate. În caz că cineva ar fi sunat ceva mai devreme, trebuia să-i fi spus eu aceluia că, odată cu maşina, ar mai fi căpătat şi nişte anvelope de iarnă, cu jante cu tot, instalaţia stereo, veche doar de trei ani, nişte boxe cu trei căi, de mare fidelitate, şi câte şi mai câte.

În tot timpul ăsta, încordată toată, mă chinuiam să scot din făptura mea tot ce se putea mai bun şi să-mi trag un machiaj vecin cu perfecţiunea.

— O să ţii minte totul? Judith? De ce nu spui nimic? întrebă Mo, după un monolog care-i luase un sfert de oră.

L-am întrebat ce ar fi trebuit să aleg drept nuanţă pentru rujul de buze, un roşu-muşcată sau un roz-palisandru.

— Trebuie să ştii ce vorbeşti, în caz că se-apucă vreunul să sune înainte de opt jumate, îmi răspunse el, enervat.

Şi i-am răspuns că, dacă îi venea cuiva ideea să sune înainte de opt şi jumătate, nici vorbă să-i răspund, căci nu-mi doream altceva, dar chiar nimic altceva, decât să profit de ocazie şi să-i trag un somn pe cinste.

Asta îmi pusesem în gând. Numai că maşina lui Mo se dovedi mai râvnită decât ne-am fi putut închipui.

Telefonul sună încă de la patru dimineaţă, speriindu-mă şi scoţându-mă din cea mai profundă fază a somnului.

— Ce s-a întâmplat? am bâiguit eu în receptor.

Un glas bărbătesc, vioi, spuse:

— Vă telefonez în legătură cu anunţul din ziar. S-a dat maşina cumva?

— Ce? am întrebat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Maşina, pentru care aţi dat anunţul în ziar, insistă glasul bărbătesc cel vioi.

— Ce? am repetat eu, fără să-mi treacă prin cap alte vorbe.

— Dacă nu, am vrea să trecem pe-acolo chiar acum. Ca s-o vedem.

N-am mai scos o vorbă.

— Dacă ne spuneţi unde staţi, suntem acolo într-o jumătate de oră, adăugă glasul cel vioi şi bărbătesc.

După ce am închis şi m-am uitat la ceas, m-am trezit de-a binelea. Şi, cu capsa pusă, i-am şi dat telefon lui Mo. După cel de-al doilea semnal intră în funcţiune robotul lui Steffen. Ceea ce făcu ca o salvă

de mitralieră să mi se reverse în ureche, un strigăt de durere să mă asurzească şi, într-un geamăt stins, să fiu sfătuită:

— Vă rugăm să lăsaţi un mesaj!

Aşa că am zbierat şi eu cel mai puternic şi mai turbat mesaj din câte vor fi fost imprimate pe bandă şi auzite în toată lumea. În mod corespunzător, un sfert de oră mai târziu, Mo aştepta în faţa uşii mele.

— Zău dacă nu sună al naibii de bine, spuse el, mulţumit şi frecându-şi palmele.

Cu toate că spumegam încă de furie, nu m-am grăbit să ajung din nou în pat. Oamenii pe care îi apucă cheful să-şi cumpere o maşină la ora patru dimineaţa îmi par deosebit de suspecţi, mai ales dacă poartă şi ochelari de soare pe întuneric.

În ciuda unor asemenea aşteptări, Mo se întoarse de la proba de parcurs întreg şi chiar în toane foarte bune. Am continuat să-mi exprim părerea fermă că, în viitorul apropiat, maşina lui urma să fie folosită pentru cine ştie ce fărădelegi, numai că, în această privinţă, Mo ţinu să-mi risipească temerile şi avertismentele. În trei minute, târgul era şi încheiat, iar *gangsterii* o şi luară din loc, în scrâşnete de cauciucuri.

— O să mai auzim noi vorbindu-se despre maşina asta, m-am ţinut eu de prezicerile mele negre, în timp ce Mo îşi numără bancnotele de sute de mărci, zâmbind mulţumit.

— Poţi să mergi din nou la culcare, îmi mai spuse el, întinzându-mi o hârtie de o sută, drept compensaţie pentru suferinţa îndurată.

— Cu ăştia vrei să-mi închizi gura, nu? i-am întors-o eu, oarecum mulţumită, dar şi întinzându-mă din nou în pat.

Pe la opt sună şi următorul muşteriu.

— Mii de scuze, vă rog, că vă deranjez aşa de dimineaţă, începu acesta, sfios. Ştiţi, telefonez în legătură cu anunţul.

I-am răspuns că-i accept scuzele, după care am smuls firul telefonului din doza din perete. Deci mai există şi oameni politicoşi! Sărmanul, de unde să ştie el că fusesem trezită pentru a doua oară din somnul cel adânc.

Numai foamea mă trezi cu adevărat, după-amiază. Somnoroasă, am luat-o din loc, către întâlnirea cu Kai-Uwe Friedmann, pe care o fixasem în grădina publică. Nu ştia încă, dar el era alesul meu, cel ce ar fi urmat să mă consoleze şi să alunge gândul despărţirii de Holger.

Kai-Uwe mă aştepta deja. În ciuda vremii calde, purta un pardesiu de poplin, dintre cele purtate cu atâta plăcere de exhibiţionişti, cu cordon în talie. Pe lângă aşa ceva, mai vorbea şi în gura mare, făcându-i pe toţi să întoarcă capetele după noi.

— Dumnezeule, Judith, ce mult te-ai schimbat, aproape că-mi zbieră el, după ce, formalizându-se în privinţa salutului, îmi scuturase

mâna.

În schimb, el nu se schimbase câtuşi de puţin. Şi arăta la fel ca în urmă cu nouă ani. Cu toate astea, i-am zâmbit. Iar Kai-Uwe îmi întoarse zâmbetul.

— Ce mai, ai ajuns o adevărată domnişoară, mai spuse el, luându-mă de braţ şi conducându-mi paşii către berărie.

— De-abia aştept să aud cum ţi-a mai mers între timp.

Nu numai ceea ce spunea părea într-un fel ciudat, ci şi felul în care îşi rostea vorbele, cu fiecare silabă clară şi limpede accentuată, rostogolindu-şi r-urile, totul însoţit de mişcări dramatice ale braţelor. Se vedea treaba că orele de canto nu rămăseseră fără urme asupra lui. Nu mai eram atât de sigură dacă el era cel potrivit pentru a mă consola în urma despărţirii de Holger.

La un pahar de *Berliner Weiße* pentru mine şi o bere fără alcool pentru el, Kai-Uwe mă puse cu de-amănuntul la curent cu durerile şi bucuriile din viaţa unui prim-tenor în devenire, iar în ceea ce mă priveşte, am reuşit să-i vopsesc bilanţul personal dezastruos al anilor trecuţi în culorile extraordinare ale unui capitol de viaţă. Iar Kai-Uwe se arătă vizibil impresionat.

— Am ştiut dintotdeauna că din tine o să iasă ceva cu totul şi cu totul special, spuse el şi-i făcu semn chelneriţei. Drrrăguţă ai fost de când te ştiu.

Nu ştiu cum făcea de rostogolea r-urile cuvintelor ăstora şi le mai şi rostea atât de tare, încât până şi ultimul colţ al terasei răsuna în urma lor. I-am zâmbit fericită. Iar Kai-Uwe îmi răspunse tot cu un zâmbet. Ce mai, am ţinut-o tot într-un zâmbet.

— Şi ce zi cu-adevărrrat extrrraorrrdinarrră, spuse Kai-Uwe într-un sfârşit. Parrrcă tocmai potrrrivită pentrrru a te plimba la brrraţ cu o femeie frrrumoasă, pe sub teii înflorrriţi.

Cei de la mesele alăturate începură să zâmbească şi ei. Nu că aş fi identificat printre aceştia vreo cunoştinţă, dar am ţinut să-l informez totuşi pe Kai-Uwe asupra faptului că şi mie mi-ar fi surâs plimbarea aceea, pe sub teii înfloriţi, mai ales pentru a scăpa de privirile amuzate ale celor din jurul nostru.

Înainte de a mă putea ridica de la masă, se înfiinţă lângă mine şi-mi trase politicos scaunul de sub fund. Să fi avut o jachetă la mine, precis s-ar fi oferit să m-ajute s-o îmbrac. Una peste alta, mi s-a părut drăguţ să ieşi în lume însoţită de cineva înzestrat cu ceea ce numea bunica *bune maniere,* aşa că i-am zâmbit.

Şi-a înnodat pe-ndelete cordonul din talie al pardesiului său de exhibiţionist şi m-a luat la braţ. Aninaţi unul de celălalt, de parcă am fi fost doi suferinzi într-un sanatoriu de recuperare, am apucat-o zâmbind pe aleile grădinii publice.

— Prrrimăvarrra, ah prrrimăvarrra! rosti Kai-Uwe, suspinat.

Şi-am suspinat şi eu.

Un tip cu părul lung, în nişte jerpelituri de veşminte şi c-o sticlă de bere în mână, ne gratula c-o flegmă la picioare.

— Mutre de rahat rânjite! ne aruncă el în faţă.

Într-o clipă, mi-a pierit toată bună dispoziţia. Şi chiar dacă Kai-Uwe mă asigură că nu la noi se referise individul, ci la oameni aşa, în general, m-am decis pe loc să-i strâng mâna însoţitorului meu. Şi mi-am zis că mai bine era aşa, mână în mână, decât aninaţi unul de celălalt, ca tataie şi mamaie. Şi-aşa ne-am şi văzut mai departe de turele date prin parc.

— Şi te gândeşti să-ţi întemeiezi cândva o familie? mă întrebă Kai-Uwe, prin surprindere.

— Îhî, am răspuns eu aşa, în doi peri.

— Când văd armonia din casa părinţilor mei, nu pot decât să-mi doresc o familie aidoma, îmi mărturisi Kai-Uwe, cu tot ceea ce ţine de aşa ceva: o soţie frumoasă, o casă plină de verdeaţă, copii şi animale de casă.

— Pisici, m-am pomenit eu rostind.

Imaginea unei case de la ţară mă mişcase mai mult decât gândul că aşa ceva ar fi fost şi realizabil.

— O pisică nu s-ar împăca decât anevoie cu pasărea noastră, se împotrivi Kai-Uwe. Mama are un canar şi cred că ţi-ar plăcea de el. Închipuie-ţi că ştie chiar să fluiere *Mica serenadă.*

— Dar eu prefer pisicile, i-am răspuns, îndărătnică.

Şi, în afară de asta, ce-avea de-a face pisica noastră cu canarul mamei lui Kai-Uwe?

— Despre asta mai putem discuta cu altă ocazie, zâmbi împăciuitor Kai-Uwe.

Mare dreptate avea! Ceea mă făcu să-i întorc zâmbetul. Ne-am aşezat apoi pe pajiştea din preajmă, iar Kai-Uwe îmi privi gânditor mâna.

— Ce mâini ai, pline de nobleţe! găsi el de cuviinţă să observe.

Nimeni nu-mi mai spusese aşa ceva.

— Uitatul la mâini înseamnă început de ceartă, i-am spus eu, stingherită.

— Şi ai nişte minunăţii de nări micuţe, continuă Kai-Uwe. Uite, cu una ca tine n-aş pregeta nicio clipă să mă însor.

Aşa ceva zău că era o plăcere să auzi, chiar şi la condiţional-optativ.

— Şi am avea parte de copii frumoşi, continuă să viseze pe mai departe Kai-Uwe. O fetiţă şi un băiat, cu buclele tale blonde şi ochii mei căprui, aidoma celor de la noi, din familie. Pe fetiţă am numi-o Corinna, ca pe sora mea, iar pe băiat Kai-Uwe junior.

Şi amândoi ar fi moştenit minunăţiile mele de nări micuţe. Ce frumos! Şi eu care găseam numele Kai-Uwe groaznic de penibil pentru

un copil. Cu toate astea, am avut cumva sentimentul că o asemenea observaţie nu i-ar fi picat deloc bine lui Kai-Uwe. Ceea ce mă făcu să-mi ţin gura.

— Ne-am construi o casă undeva la ţară, un soi de bungalow, aşa cum au şi părinţii mei, îşi văzu mai departe Kai-Uwe de visul său. Şi am avea şi-o păsărică. Ei, ce zici, ţi-ar plăcea?

Păi, cum să nu! Dar dacă ar mai fi ţinut-o tot aşa, zău dacă, chiar fără vreo contribuţie de-a mea, nu şi-ar fi frânt singur inima! A fost suficient să-i zâmbesc şi să-mi plimb mâinile pline de nobleţe printre frumuseţile de bucle blonde din cap. Restul a venit de la sine. Dar, din pricina asta, nu intenţionam să-mi fac procese de conştiinţă.

Cum totuşi se lăsă seara, Kai-Uwe trebui să se potolească.

— Azi, acasă, la părinţii mei, se serveşte tocană ţărrrănească, povesti el. Sâmbăta seara se adună acolo toată familia. Trebuie să vii şi tu neapărat, să-i cunoşti.

— Da, da, am bâiguit eu, speriată. Data viitoare, poate.

— Da, bineînţeles, data viitoare, repetă Kai-Uwe, sărutându-mi mâna la despărţire.

Din fericire, nu-i văzu nimeni gestul.

Cu toate că întâlnirea noastră nu decursese chiar aşa de simplu precum îmi închipuisem, complimentele primite din partea lui Kai-Uwe îşi făcură efectul cu vârf şi îndesat. Ameţită bine de părerile lui în privinţa înfăţişării mele drăgălaşe şi cu o nouă imagine despre mine însămi, am pornit-o către petrecerea dată de Katja cu prilejul zilei ei de naştere.

Eram pregătită să dau ochii până şi cu Holger, cu atât mai mult acum, când aflasem că există şi bărbaţi care credeau despre mine nu numai că aş fi fost *unică,* ci chiar cu-adevărat frumoasă şi demnă să împart cu ei plăcerea traiului într-un bungalow, alături de un canar.

Numai că Holger nu se arătă. Nu mi-am dat seama cum trebuia să mă fi simţit, dezamăgită sau uşurată, dar am hotărât, oricum ar fi fost, să mă distrez. Iar de distrat, o ştiam din proprie experienţă, cel mai bine mă distram în absenţa lui Holger. I-am zâmbit cu îndrăzneală drăguţului de jucător de Mau-Mau de la recenta petrecere, iar el îmi întoarse zâmbetul.

Katja pregătise *chili con carne* în cantităţi de speriat. Mirosea al naibii de bine, dar era atât de picantă, încât pe la opt şi jumătate toată berea fusese scursă de prin toate sticlele şi toată lumea trebui să se orienteze asupra băuturilor nealcoolice. Chiar şi aşa, fu o seară foarte veselă.

După masă, unii dintre noi, strânşi într-un colţ, ne-am întins la un *Joc al lexiconului.* Habar nu aveam cine-l inventase, dar era, de departe, jocul meu preferat.

Fiecare primeşte un creion şi o foaie de hârtie, iar unul dintre

participanţii la joc caută într-un dicţionar enciclopedic o noţiune pe care speră s-o cunoască cât mai puţini dintre ceilalţi. Apoi, fiecare încearcă să-i dea cuvântului o definiţie cât mai apropiată de formula întâlnită de obicei prin lexicoane, timp în care cel cu dicţionarul enciclopedic copiază pe un bileţel soluţia corectă. Apoi, tot el adună toate definiţiile, citindu-le în ordinea aleasă de el, fără ca ceilalţi să poată recunoaşte care este versiunea corectă, pe care trebuie s-o ghicească totuşi.

Eu am fost cea care a început şi am ales noţiunea WANNENMACHER, am copiat explicaţia din dicţionarul enciclopedic şi am adunat în poală, cu zel, bileţelele celorlalţi. Trebuia să-ţi dai ceva silinţă înainte, în aşa fel încât să nu te împiedici la citit sau să spui ceva de genul *Bine, dar mizeria asta de scris chiar că nu-l înţeleg.* Lucrul cu adevărat dificil era totuşi să te stăpâneşti şi să nu izbucneşti în râs.

— CONFECŢIONER DE CĂZI (mase), noţiune învechită pentru o meserie din industria instalaţiilor sanitare, am încercat eu să citesc, pe un ton neutru, de crainic de ştiri.

Toţi cei ce jucau izbucniră în hohote de râs zgomotoase. Adică toţi, mai puţin Jens, prietenul Katjei.

— Pe cuvântul meu dacă ştiu de ce râdeţi, se burzului el. E garantat versiunea corectă.

Ceea ce însemna că acum aflasem cu toţii că aceea era chiar definiţia dată de Jens, iar asta stârni alte râsete. Jens se simţi chiar jignit.

— WANNENMACHER, comună din Westfalia, judeţul Lippe, 4.500 de locuitori, biserică în stil gotic, adăpostind un vestit altar cu Maica Domnului, am continuat eu. WANNENMACHER (lat. *Bagnus nestus aquarius),* specie de cinteză de Galapagos, obişnuind să-şi clădească cuibul în forma unei căzi de baie în stâncile de la malul mării, în care depune ouă stropite în pete cenuşii şi albe.

Mutre gânditoare în cercul participanţilor. Aşa ceva nu se făcea auzit prea des în emisiunile radio de informaţii rutiere:

— Pe A1, între localităţile WANNE-EICKEL şi WANNEN-MACHER veţi întâlni, venind pe contrasens, un autovehicul. Vă rugăm să conduceţi cât mai pe partea dreaptă a drumului şi să nu depăşiţi. Vom reveni cu amănunte, după îndepărtarea pericolului…?

— WANNENMACHER, Eugen, Viktor, stomatolog, născut la Aufen, în anul 1924, autor de lucrări fundamentale asupra paradontozei, am citit eu mai departe.

Ceea ce provocă hohote de râs printre jucători, între care cele ale lui Jens fură cele mai dezlănţuite.

— WANNENMACHER, dogar, desemnând meşteşugul practicat în Evul Mediu, de confecţionare, din lemn, de doage, butoaie şi ciubere,

mi-am văzut eu de citit. Şi WANNENMACHER, Ottokar, 1320-1367, vestit negustor şi armator, originar din oraşul hanseatic Bremen, primul care, la bordul corăbiei lui de mărfuri, a încercat să afle un drum pe mare către India.

Şi dă-i râsete din nou.

Mai apoi, trebui să se hotărască fiecare asupra definiţiei pe care o socotea cea veritabilă. Toţi cei care nu făcuseră niciun pic de latină în şcoală aleseră specia de cinteză de Galapagos, cu obiceiul ei de a-şi clădi cuibul în forma unei căzi de baie – *bagnus nestus aquarius,* ha-ha-ha!

Oliver, jucătorul de cărţi politicos, alese comuna din judeţul Lippe, în timp ce Jens o ţinu pe-a lui, cu noţiunea învechită pentru o meserie din industria instalaţiilor sanitare, cu toate că ştia deja toată lumea că era vorba chiar de definiţia dată de el însuşi.

Katja, cea care născocise povestea cu cinteza de Galapagos, şi tipul care scornise chestia cu comuna şi cei patru mii cinci sute de locuitori ai ei îşi împărţiră hohotele de râs, fiindcă reuşiseră să-i facă pe ceilalţi să se ia după ei. Cine să fi ştiut însă că WANNENMACHER era chiar cel cu prenumele Eugen, Viktor, şi care contribuise cu lucrări de cercetare fundamentală la studiul paradontozei?

WEIBERKRIEG, sună numele noţiunii pe care o alese Oliver şi care dădu prilejul unui şir întreg de speculaţii. În ceea ce mă priveşte, am definit cuvântul drept nume al unei boli sexuale ascunse, denumite latineşte *dehibitio copulatio major* şi care, asemenea sifilisului, s-ar fi transmis prin contact sexual. Oliver râse într-atât atunci când veni rândul cititului bileţelelor, că fu gata-gata să cadă de pe scaun. Ceea ce însemnă că nimeni nu se mai lăsă păcălit.

În urma citirii bileţelelor, am presupus că în spatele noţiunii s-ar fi ascuns o specie locală de grauri, din insulele Antile, la care, în perioada clocitului ouălor, femelele obişnuiau să se ciondănească pe locurile de cuibărit, ceea ce făcuse ca în limbaj popular specia de păsări să capete numele de FEMELE RĂZBOINICE. Puteam să mă gândesc că aşa o chestie, cu păsăret, numai de la Katja ar fi putut veni.

— Ornitolog trebuia să mă fi făcut, spuse ea şi mai încasă două puncte.

Jens era un pachet de nervi, căci nimeni nu dădea vreo atenţie versiunilor avansate de el. Şi asta chiar dacă insista în a-şi alege singur propriile variante, pentru a-i pune pe ceilalţi pe urme greşite. Cum să se găsească însă cineva atât de credul şi să-şi închipuie că WEIBERKRIEG era prescurtarea denumirii organizaţiei *Emigranţii Însetaţi de Cunoaştere din cadrul Consiliului unei Comisii de Consilii ale Neobositilor Interesaţi de Ocaziile Unice.*

Cei mai mulţi fură însă convinşi că WEIBERKRIEG denumea legenda gâlcevii stârnite între spălătoresele de rufe din locul în care Rinul

trece prin Linz, pe seama cămăşii principelui locului, contele Umbart de Linz, de al cărei buzunar de la piept fusese cusut un preţios inel. Spălătoreasă care ar fi urmat să scoată cămaşa din apele Rinului şi să înapoieze inelul ar fi urmat să ajungă contesă de Linz. Ha-ha-ha! Păi, chestia aia, a mea, cu boala transmisă în urma contactului sexual, chiar că fusese cu mult mai bună. Adevărul era însă că WEIBERKRIEG era numele popular al plantei iarba-şarpelui, ca şi al celei numite osul-iepurelui.

Ce mai, la jocul ăsta chiar că mai învăţai câte ceva. Şi aş fi fost în stare să joc toată noaptea, numai că, din păcate, după povestea cu acel cuvânt, WEIBERKRIEG, ceilalţi nu mai aveau niciun chef. Iar Jens mai abitir decât oricine!

Oliver se aşează lângă mine.

— Îmi pare rău că m-a pufnit râsul, spuse el, podidindu-l din nou chicotelile. Dar a fost comic.

— E-n regulă, i-am răspuns eu, mărinimoasă.

— Şi ce zici de asta nouă a lui Holger? întrebă Oliver, pe nepusă masă.

Chiar c-a trebuit să trag o gură zdravănă de aer în piept. Holger îşi şi găsise o tipă nouă, când treaba cu mine nici nu se răcise bine? Şi, la drept vorbind, nu murise chiar de tot!!!

— Păi, cum arată? nu m-am putut eu abţine să nu întreb.

— Blondă… De fapt aşa, ca tine, doar că mai subţire.

Am murmurat cu glas pierit:

— Mai subţirică decât mine?

— Cu părul mai subţire, spuse Oliver.

Am răsuflat uşurată. Fusese ca un compliment şi chiar că-mi făcuse plăcere să-l aud. Cu toate că, mai târziu, după ce i-am povestit lui Bille, aceasta îmi demonstra cât de relative erau lucrurile:

— Dumnezeule, cum o arăta aia, dacă are părul şi mai subţire decât al tău?

Toate ca toate, dar asta făcu să-mi crească definitiv simpatia pentru Oliver şi, de cum îmi propuse să ne mai întâlnim, i-am şi dat, bucuroasă nevoie mare, numărul de telefon.

— Te sun eu, îmi făgădui el înainte să plece, sărutându-mă pe obraz.

Încă un bărbat, căruia urma să-i frâng inima. Şi-ncă cum! Chiar că mă puteam arăta mulţumită de ziua cu pricina.

Luni

Amabila doamnă Asche, de la firma de prestări servicii temporare, avea să mă trezească devreme, pentru a-mi comunica telefonic că, în zilele următoare, era vorba să fac pe secretara şi pe telefonista în cadrul unui centru cultural pentru adulţi situat în centrul oraşului.

— Chiar de mâine?

Deodată mi se făcuse parcă şi mai teamă.

— Cunoaşteţi doar programele *Windows?* întrebă binevoitoarea doamnă Asche, pe un tot atât de firesc, încât spaima parcă-mi spori şi mai mult.

Să fi uitat chiar de tot cât de jalnic mă prezentasem la discuţia aceea, preliminară?

Cu spaimă greu de nesesizat în glas, i-am mărturisit femeii că nu m-aş fi putut descurca în ruptul capului cu programele *Windows.* Ca să nu mai spun că nu ştiam prea bine nici ce erau acelea programe *Windows.*

— Nu contează! spuse doamna Asche. O să vă adaptaţi cât ai zice peşte!

Am înghiţit cu noduri. Doamna Asche îmi dădu însă adresa centrului cultural, făcându-mă atentă să fiu acolo la opt şi jumătate şi să iau legătura cu o anume doamnă Mehlig.

— E-n regulă, i-am spus eu, cu glas tremurat.

Cum de m-oi fi amestecat în aşa ceva?

— Dacă apar încurcături, puteţi să-mi daţi oricând telefon, mă mai asigură binevoitoarea doamnă Asche, plină de vioiciune în glas. Altfel, vă urez mult succes.

Ce mai, nu-mi începusem ziua deloc bine. Într-un fel, totul părea s-o fi luat aşa, deodată, aproape razna.

Faptul că ziua aceea era să fie ultima mea zi liberă, mă smulse instantaneu din pat şi mă direcţionă cu plastilina de modelat către masa de lucru pe care mi-o aranjasem într-un soi de cameră a lui Barbă-Albastră. Între timp, căpătasem ceva mai multă îndemânare. După ce se uscaseră, primele boţuri masive se arătau a fi pe mai departe mult prea grele. Şi atunci, capetele căpătară doar un miez întărit, încropit din nişte folie de aluminiu făcută ghemotoc, peste care plastilina era aplicată ca o cârpă, strat peste strat. Dar numai după ce am descoperit că trebuia să plasez ochii mai întâi pe undeva prin mijlocul feţei şi că, plantând pe locul frunţii nişte ditamai protuberantele, căpăţâna aceea semăna tot mai puţin cu una de maimuţă, mi-au reuşit şi mie nişte minunăţii de feţe. Şi-aşa a ieşit din mâinile mele *Tâlharul Hotzenplotz.* Să fiu sinceră, intenţia mea fusese să-mi iasă un personaj feminin, numai că am dat greş încă de la

primele încercări de-a modela un nas femeiesc.

Cu toate astea, în loc să mă apuc şi să frământ din nou capul sau să-l adaug la şirul de exemplare de speriat, aveam să descopăr, din fericire, asemănarea izbitoare cu personajul Hotzenplotz din vechea mea carte din vremea copilăriei, ceea ce m-a făcut să nu mă opresc până nu am reuşit să-l scot la iveală semănând ca două picături de apă cu cel din ilustraţiile cărţii. Şi iar m-a cuprins sublimul sentiment că mi-aş fi petrecut ore în şir în acea cameră a secretelor.

Aproape de după-amiază, mulţumită, am început să-mi scutur palmele de plastilină şi am luat-o din loc către Bille. De fiecare dată când sosea primăvara, încălzindu-se îndeajuns ca să te-arăţi în pantaloni scurţi sau fustă, reluam şi noi, pline de bune intenţii, aşa-numitul *nou-program-de-antrenament-de-fiecare-an,* pentru a dobândi o siluetă sportivă de vis.

— De data asta chiar că trebuie să ne ţinem serios de antrenament, rosti Bille, pe un ton sever.

— Chiar că serios, i-am confirmat eu.

Locuinţa lui Bille se afla la doar câţiva paşi depărtare de malul Rinului şi ne pusesem în cap să facem jogging în josul râului, până la Düsseldorf şi înapoi.

— De data asta chiar că ne ţinem serios de treabă, repetă Bille, în timp ce eu, una, am aprobat-o din nou, dând energic din cap.

Ne-am apucat să facem nişte exerciţii deosebite, de profesionişti, pe o bancă, pentru a ne încălzi muşchii, după care am luat-o cu nădejde la fugă, pentru a lăsa cât mai repede oraşul în urmă.

Atât că, prin dreptul următoarei bănci, am început să mă simt de parcă cineva mi-ar fi atârnat saci cu plumb de picioare, în timp ce respiraţia îmi deveni sacadată şi şuierătoare. Două sute de metri mai încolo, m-am pomenit cu nişte împunsături între coaste, un văl de roşeaţă înaintea ochilor şi o senzaţie de strânsoare deosebită în piept.

— In-fah-harct, am articulat alarmată, printre gâfâituri, către Bille.

— Co-laps cir-culah-tor, îmi răspunse Bille, gâfâind şi ea.

— De data asta neh ţi-nehem seh-ri-hos de treabă, am mai rostit eu, abia trăgându-mi sufletul.

— Încă puţin, până la felinarul următor, îmi răspunse Bille tot aşa, trăgându-şi sufletul din greu.

Asta ne-a făcut să ne mai târâm douăzeci de paşi mai departe, înainte de-a ne prăbuşi pe taluzul malului de râu şi a ne zgâi cu reproş una la cealaltă, cu feţe congestionate.

— Data viitoare chiar c-o să ne ţinem de treabă, spuse Bille într-un sfârşit. Altfel, chiar nu ne-am alege cu nimic din toată chestia!

— Data viitoare chiar c-o să ne ţinem, i-am confirmat eu, scuturându-mi şi picioarele de plumb.

De cum am intrat în clădirea în care locuia Bille, ne-am şi întâlnit în

casa scării cu Burghart, frumuşelul cu gropiţe în obraji.

— Salutărică! ne strigă el.

Am încercat să-mi ascund picioarele îndărătul lui Bille, zâmbind bucuroasă de după umerii ei.

— Uitaţi, tocmai mi-a venit ideea să-i tragem diseară o petrecere. Aşa, hodoronc-tronc, ne spuse Burghart. Aveţi chef să veniţi şi voi?

Mai încăpea vorbă?

După duşul din baia de marmură a lui Bille, m-am milogit de ea să-mi dea cea mai bună pereche de jeanşi şi cel mai arătos tricou al ei. Şi mi le-a dat. Chiar fără să crâcnească. Probabil că-şi făcea socoteala că aşa, în cel de-al doilea rând de veşminte răpitoare ale ei, tot ar fi arătat mai bine decât mine, vârâtă în prima ei garnitură vestimentară.

Şi, pentru a ne da şi noi *cool,* am aşteptat până s-a făcut întuneric înainte de a coborî un etaj mai jos, cu minţile înfierbântate.

Apartamentul lui Burghart era cufundat în întuneric, luminat doar de două lumânărele pentru suportul de încălzit şi de LED-ul combinei stereo, dată la volum maxim şi făcând să răsune arii din musicaluri celebre. Zău dacă aşa o iluminaţie nu era cu adevărat potrivită pentru tenul meu!

Din cât puteam distinge, în afara noastră, mai răspunseseră invitaţiei lui Burghart o pereche supraponderală şi un tip cu urechi clăpăuge. Chiar şi aşa, Burghart părea într-o dispoziţie de zile mari, dansând în mijlocul camerei într-un amestec de mişcări din *Lacul lebedelor* şi din *Dirty Dancing,* dar şi cu un adaos de ceva ce nu mai văzusem până atunci.

Pe masă se aflau mai multe sticle, ale căror conţinuturi lichide străluceau diabolic în lumina lumânărelelor suporturilor de încălzit. Am bănuit că în fiecare sticlă era vorba de o tărie de vreo 15 grade alcool, dar şi că cel puţin pe două dintre ele trebuie să le fi golit însuşi Burghart, singur-singurel. Căci ce altceva l-ar fi putut pune pe cineva în mişcare astfel încât, fără patine în picioare, să execute o piruetă Biellmann?

— Mă cheamă Achim, rosti tipul cu urechi clăpăuge.

Pentru ca mai apoi, arătând către sticlele de pe masă, să continue:

— Ne-am zis că, dacă fiecare îşi ţine sticla lui, n-o s-avem nevoie de pahare. Aşa că găsiţi-vă şi voi câte una.

Bille şi cu mine am schimbat iute o privire. Nu erau decât două posibilităţi. Ori o ştergeam de-acolo cât ai clipi, ori urma să ne anesteziem la faţa locului cu ceva alcool.

— Eu o să iau şampania, spuse Bille, resemnată, făcând să pocnească dopul sticlei.

— Iar eu o s-o iau pe asta de aici, m-am hotărât eu, înhăţând o sticlă al cărei conţinut strălucea în roşu.

— Păi, ăla nu-i decât genever, mă instrui Burghart. Şi nu-i niciunul pe aici căruia să-i placă aşa ceva.

Adevărul era că genever-ul era dulce la gust şi lipicios. Şi făcu minuni, căci, imediat după primele două înghiţituri mai zdravene, am început să privesc în cu totul altă lumină petrecerea aceea, dată aşa, hodoronc-tronc. Iar după cea de-a patra înghiţitură m-am trezit alături de Burghart, Bille şi tipul cu urechile clăpăuge, dansând pe covorul din sufragerie, pe aria *Don't cry for me, Argentina!*

Perechea cea supraponderală îşi luă decent rămas-bun către miezul nopţii, pe când Marius Müller-Westernhagen tuna din boxe, iar noi răcneam cu el la unison: *Ce bine-mi pare că nu sunt vreun grăsan!*

Atunci când, în miez de noapte, Helmut cel cu barba à la împăratul Wilhelm, de la etajul al doilea, sună la uşa lui Burghart, în sticla mea de genever nu mai rămăsese decât o picătură de băutură, iar eu, una, eram făcută binişor, gata-gata să încerc, la rândul meu, o piruetă Biellmann.

De dragul împăratului Wilhelm, am dat şi noi muzica ceva mai încet şi ne-am oprit din cântat.

— Ştii, mie-mi plac femeile ceva mai în vârstă, îmi susură în ureche tipul cu urechile clăpăuge, plasându-şi un braţ, sigur pe el, pe umărul meu.

— Auzi, Achim? Tu mâine n-ai şcoală? l-am întrebat eu.

— Mâine nu, îşi bolborosi el răspunsul.

Şi-am luat-o din loc, pe urmele unei alte sticle de genever. În bucătărie am dat peste Bille, care dansa singură, cu o sticlă de bere.

— *Vinul după bere e-o plăcere, Berea după vin e un chin!* cânta ea.

Clăpăugul de Achim îi puse lui Bille braţul pe umăr, şoptindu-i la ureche:

— Ştii, mie-mi plac femeile mai în vârstă! Iar voi două sunteţi tari!

Bille trase o duşcă zdravănă din sticlă. Burghart sosi şi el în bucătărie.

— Mi-e o foame ceva de speriat, declară el, căscând uşile dulapurilor.

— Iar eu sunt obosită ceva de speriat, am rostit eu, făcând eforturi să arăt către limbile uriaşului ceas de bucătărie. Şi nici nu-i de mirare. S-a făcut deja trei şi jumătate, iar dimineaţă îmi încep prima zi de lucru.

— Nimic de mâncare pe-aici, constată Burghart, resemnat. Şi ce poftă mi se făcuse de nişte ouă-ochiuri ca lumea.

— Am eu ouă în frigider, îngăimă Bille. Haideţi sus la mine şi facem acolo ouă-ochiuri.

Anevoie, am pornit ascensiunea către etajul al doilea. Preţ de vreo două minute Bille se chinui să vâre cheia în broască, totuşi reuşi să

plaseze şase ouă în tigaie, aproape fără urmă de coajă pe de lături. Ochiurile împrăştiară o grozăvie de miros. Din păcate, taman atunci când se rumeniseră şi ele pe margini, începură să mi se învârtească înaintea ochilor. Precaută, m-am abţinut şi n-am pus gura pe ele, căutând alături patul lui Bille, pe care m-am lăsat să cad. Toată camera parcă se prinsese într-un şir de piruete.

M-am gândit cu groază la clipele dimineţii. Achim, cu urechile lui clăpăuge cu tot, se întinse şi el alături.

— Mie-mi plac femeile ceva mai în vârstă, murmură el, punându-mi mâna pe fund.

M-am mai ridicat o dată în capul oaselor.

— Jos labele, pocitanie mega-urecheată! am bălmăjit eu, dar răufăcătorul juvenil adormise deja, cu urechiuşele împrăştiate nevinovat pe pernele lui Bille.

Cu ultimele rămăşiţe de minte limpede, am potrivit deşteptătorul lui Bille la şase şi jumătate, mi l-am aşezat lângă ureche şi m-am scufundat într-o adâncă nesimţire.

Ziua de după

La ora şase şi jumătate, de cum s-a pus pe zornăit deşteptătorul lui Bille, mi-am recăpătat şi eu cunoştinţa. Şi n-a fost deloc un sentiment tocmai plăcut.

Am măturat cu greu de pe fund braţul puştiului beat de lângă mine şi i-am tras una ceasului care agoniza. Clăpăugul se răsuci inconştient pe partea cealaltă, ajungând să se vâre în Bille, cea care zăcea întinsă alături de Burghart. Niciunul nu făcu nicio mişcare.

M-am sculat cu atenţie. Mi-era tot atât de rău cât îi putea fi unuia care avea cam un litru de genever în sânge, dormise îmbrăcat şi împărţise un pat dublu cu alte trei persoane.

Mi-ar fi trebuit vreo trei zile de zăcut în pat, la regim de apă minerală cu pesmeţi, într-o încăpere cufundată în întuneric. Numai că imaginea nu ajuta la nimic, trebuia să mă ridic, căci în ziua cu pricina îmi începeam serviciul.

De cum m-am despărţit însă de cei trei tovarăşi de pat, îndreptându-mă spre baie, am constatat că cele cinci sute de metri de jogging şi numerele de balet din ziua precedentă fuseseră îndeajuns ca să mă procopsesc cu o febră musculară la picioare. Asta în timp ce capul îmi vuia ca un şantier întins.

Din oglindă se zgâia la mine o mutră umflată de băutură, cu ochi vineţii. Preţ de-o clipă am sperat că pot să vărs şi, în felul ăsta, să obţin o reducere drastică a cantităţii de alcool îngurgitate, dar nici vorbă să-mi reuşească. În loc de asta m-am supus cu dârzenie unui duş alternat, am tras o gargară de câteva minute-n şir cu apa de gură a lui Bille şi m-am folosit de trusa ei de machiaj pentru a lăsa impresia unor ochi ceva mai deschişi decât umflăturile avute în realitate. Din păcate, Bille nu avea niciun creion de mascat punctele negre şi coşurile. Chiar aşa, la ce să-i fi folosit? La drept vorbind însă, în dimineaţa aceea punctele negre şi coşurile de pe faţă nu erau nici pe departe grija mea principală.

M-am întors despuiată şi, împleticindu-mi picioarele în dormitor, m-am servit cu neruşinare din lenjeria lui Bille şi mi-am găsit prin dulapul ei nişte veşminte tip târg de carte, la care am adăugat o pereche de pantofi cu tocul jos, uşori şi bine întreţinuţi. Ce noroc să purtăm chiar acelaşi număr!

Cele trei leşuri burduşite cu alcool nu s-au mişcat nici când am fost gata. Mi-am mai clătit câteva secunde ochii cu priveliştea pe care mi-o ofereau. Bille zăcea în mijloc, întinsă pe spate, cu un pantof încă într-un picior, minorul cu pipăiala se lipise de umărul ei drept, în timp ce în stânga ei stătea trântit Burghart, cu o mână căzută pe stomacul lui Bille. Se vedea că trecerea nopţii lăsase urme chiar şi asupra lui

Burghart şi eram foarte sigură că n-ar fi fost deloc vreo fericire ca, după ce s-ar fi trezit, să-l fi privit în ochii ăia ai lui, altfel atât de albaştri. Deasupra patului plutea un miros acru.

Numai gândul la felul în care s-ar fi simţit Bille odată trezită, cu capul greu şi limba încărcată, proptită între doi bărbaţi cu totul străini, era un motiv pentru care să-mi iau avânt şi să ajung la tramvai fără să mă clatin pe picioare, să cobor la staţia potrivită şi să dau de clădirea centrului cultural pentru adulţi, fără să mă rătăcesc.

Cu gura mirosindu-mi toată a mentă, în încercarea de-a contracara geneverul, licoarea aceea fermentată, mi-am croit drum, întrebând în stânga şi-n dreapta, începând de la poartă, către biroul doamnei Mehlig. Atunci când, sfioasă nevoie mare, am îndrăznit totuşi să bat la uşa pe care sta prinsă tăbliţa cu numele doamnei cu pricina, în coridorul acela pustiu de la etajul trei, ceasul arăta ora opt şi jumătate.

Nu-mi răspunse însă nimeni. Aşa că am bătut ceva mai cu nădejde.

Niciun răspuns.

Cu băgare de seamă, am apăsat clanţa. Uşa era încuiată!

Am încercat atunci pe la uşile celorlalte birouri aflate pe coridor. Peste tot, la fel. Nesigură, m-am luat cu mâinile de capul care, oricum, îmi zvâcnea. Să fi fost cumva zi liberă? Sau dormisem eu vreo patru zile şi patru nopţi şi se sfârşise iar săptămâna? Nici vorbă însă de aşa ceva!

Suspinând, mi-am înfundat altă pastilă mentolată în gură, m-am sprijinit de zid şi m-am pus pe aşteptat.

— Ce vă mai face genunchiul, doamnă Heibig? tună un glas femeiesc dinspre capătul celălalt al coridorului.

Speriată, mi-am săltat ochii. Ceasul imens de pe peretele din faţa mea arăta acum ora 8:47. Probabil că adormisem în picioare!

— Ei, pe-aşa o vreme e mai mereu inflamat şi mă doare, răspunse un alt glas.

Am desfăcut încă o pastilă mentolată şi mi-am vârât-o în gură.

Două femei se apropiau de mine dinspre capătul coridorului. Cea cu genunchiul inflamat se opri la un moment dat şi deschise o uşă de birou. Cealaltă îşi văzu de drum şi ajunse până în dreptul meu.

— Atunci, poftă bună, rosti femeia cu genunchiul inflamat, dispărând înăuntrul biroului ei.

— Mulţumesc la fel, strigă peste umăr cea care se îndrepta spre mine.

Purta un pulover de culoarea făinii, avea un păr sârmos, de culoarea făinii şi tăiat scurt şi mai avea o figură făinoasă şi deloc prietenoasă. Ceea ce însemna că nu putea fi decât doamna Mehlig.{4}

— Bună ziua! am rostit eu, întinzându-i mâna. Judith Raabe, de la *Asche – Prestări servicii temporare.*

Femeia mă măsură din cap până-n picioare.

— Dumnezeule, spuse deodată, descuindu-şi în mare grabă biroul.

Înăuntru suna telefonul. Femeia îşi aruncă poşeta pe birou şi ridică receptorul. Nesigură, am rămas în prag.

— Mehlig! zbieră ea în receptor.

Se părea că zbieretele erau la ea tonul normal.

— Buna ziua, domnule Hinz. Da, se prea poate. Numai că pe-aici lucrurile au luat-o iar razna. De azi dimineaţă, de la ora opt, suntem aici şi robotim. Da, da, mie-mi spuneţi? Tare-aş vrea şi eu să discutăm despre aşa ceva.

Doamna Mehlig îmi aruncă o privire, făcându-mi din mână un semn lipsit de orice bunăvoinţă, din care eu, una, am înţeles, că ar fi fost cu mult mai bine dacă aş fi aşteptat pe coridor. Intimidată, am hotărât să bat în retragere până la terminarea convorbirii telefonice.

Între timp, începură să prindă viaţă şi celelalte birouri. Din cel de alături, îmi zâmbi o domnişoară pistruiată. Uşurată, i-am întors zâmbetul. Era, măcar, un chip ceva mai prietenos.

După zece minute, doamna Mehlig deschise din nou uşa.

— Poftiţi, domnişoară Cutare… zbieră ea.

— Raabe, Judith Raabe.

— Nu-mi bat eu prea tare capul cu numele celor care prestează pe la noi felurite servicii, îmi răspunse doamna Mehlig. De cap am nevoie în probleme cu mult mai importante. Sunteţi şi-aşa a treia persoană de felul acesta, cu care trebuie să ne descurcăm pe-aici.

Descuie uşa biroului situat pe cealaltă parte a coridorului, puţin într-o parte. Înăuntru ne izbi un aer mucegăit şi dulceag.

— Aici o să lucraţi, domnişoară Cutare… Şi-o să vă ocupaţi de corespondenţa şefilor de secţii, domnii Römer, Schmiede şi Schimmler-Kottenbrocke, motiv pentru care v-aţi putea socoti norocoasă, fiindcă, deocamdată, domnul Schmiede se află în concediu pentru creşterea copilului.

— Şi cât timp lipseşte? am întrebat eu, plimbându-mi privirea, scârbită, de jur-împrejur.

— Trei ani, mi-o trânti doamna Mehlig.

În cazul ăsta era clar: nici vorbă să fi să răbdat atâta, ca să facem cunoştinţă!

— Vă arăt de unde să porniţi şi să opriţi calculatorul, fiindcă restul îl ştiţi dumneavoastră, continuă doamna Mehlig. Cea dinaintea dumneavoastră, domnişoara Cutare… era, ca să zic aşa, stăpână pe situaţie.

Mi-am făcut ochii roată prin cameră, nevenindu-mi să cred. De-a lungul pereţilor se înşirau rafturi după rafturi, pe care erau stivuite sute şi sute de bibliorafturi şi dosare, într-o harababură de-a dreptul sălbatică. În faţa ferestrei, care îngăduia o vedere plăcută asupra

peroanelor gării centrale, se chinuiau să crească câteva plante, pe sub care se adunaseră grămezi de frunziş uscat. Biroul şi un soi de planşetă laterală erau aproape pe de-a întregul îngropate sub teancuri de hârtii cu înălţimi de ordinul metrilor, în timp ce oriunde-ţi aruncai privirea dădeai peste sticle goale de Coca-Cola Light, de la automat, cu fundurile înconjurate de inele lipicioase.

Şi am înclinat să nu fiu atât de sigură că predecesoarea mea ar fi fost, în acel loc, aşa de *stăpână pe situaţie*.

— De-aici se dă drumul la calculator, îmi explică doamna Mehlig, arătând către butonul *Power*. Parola se află în sertarul de sus, iar benzile şi aparatul de dictat sunt aici. Dacă mai aveţi vreo întrebare, puneţi-o acum, fiindcă, altfel, Dumnezeu ştie cu ce treabă mai importantă mă iau.

Am ridicat două sticle de Coca-Cola de pe jos şi am întrebat:

— Nu face nimeni curăţenie prin birouri?

— Ba da, fireşte, în fiecare seară, îmi răspunse doamna Mehlig, îndreptându-se către uşă. Şi aveţi grijă cu toate lucrurile astea depozitate pe aici, că n-arată deloc bine. Săraca doamnă Meister! Sigur ar face o criză la întoarcere.

— Dar cine este doamna Meister?

— Este doamna care ocupă locul de drept, mă lămuri doamna Mehlig. Numai că acum e bolnavă. Nu se ştie însă pentru cât timp. Acum gata cu-atâtea întrebări, că mai am de făcut câte ceva. Adio.

Şi dispăru pe uşă, asemenea unui fulger făinos. M-am lăsat să cad pe scaunul din faţa biroului, rotindu-mă încă o dată, perplexă, în jurul propriei axe. Haos, oriunde te-ai fi uitat. Cu ce greşisem oare de ajunsesem aici? Am suspinat şi am căzut pe gânduri.

La urma urmelor, nu aveam decât două posibilităţi. Prima ar fi fost aceea ca, pe nesimţite şi pe neştiute, să-mi iau tălpăşiţa pentru ca, odată ajunsă acasă, să mă baricadez pe dinăuntru. Cea de-a doua ar fi fost să-i dovedesc făinoasei de Mehlig, ca şi mie însămi, că m-aş fi ridicat cu vârf şi îndesat la înălţimea provocării şi că socoteam că, din orice munculiţă, n-aş fi ieşit decât ceva mai câştigată.

Îmi scapă motivele pentru care am făcut-o, dar m-am hotărât pentru cea de-a doua cale, n-am mai ţinut seama de ce mă mai zgâria pe ochi din ceea ce vedeam şi m-am apucat de treabă. Mai întâi am îndepărtat plantele de pe pervazul ferestrei, şi am dat larg în lături cele două canaturi ale ei, chiar dacă, prin mişcarea cu pricina, hărmălaia avea să sporească într-atât încât îmi părea că trenurile-accelerat începuseră să-mi circule direct prin creier. Ce-i drept însă, numai aşa puteam scăpa de mirosul de mucegai. Am adunat sticlele de Coca-Cola într-o cutie goală, pe care am aşezat-o, provizoriu, pe coridor. Apoi, după ce, cu ajutorul unor foi de hârtie, am strâns de pe jos frunzele cele foşnitoare şi le-am deşertat în coşul de gunoi, am plecat cu stropitoarea cea

prăfuită în căutare de apă.

Am întrebat-o pe domnişoara cea amabilă şi pistruiată din biroul de alături despre locul în care s-ar fi aflat toaletele.

— Aşa-i, chestia asta trebuie s-o înveţi întotdeauna de la bun început, îmi răspunse pistruiată şi-mi zâmbi. Dacă vrei îţi arăt şi toate celelalte de pe-aici.

Atâta amabilitate, chiar că mă copleşi!

— Mulţumesc foarte mult, am rostit eu, mişcată.

— Pe mine mă cheamă Stefanie, se prezentă pistruiata, întinzându-mi şi o punguţă cu gumă de mestecat în formă de animăluţe, cu aromă de fructe.

— Iar pe mine Judith. Dar poţi să-mi spui şi domnişoara Cutare, aşa cum o face Mehlig asta, i-am răspuns eu, alegând din pungă un crocodil roşu. Dar n-ai de lucru pe-aici?

— Pe-aici n-are nimeni cine ştie ce de făcut, în afara celor ca tine, probabil, îmi răspunse Stefanie şi râse. Iar asta numai din pricină că, luni de-a rândul, n-a mai călcat nimeni prin biroul în care stai.

Şi am crezut-o pe cuvânt.

O jumătate de oră mai târziu ştiam însă unde se aflau chicineta, toaleta femeilor, camera copiatorului şi automatul de Coca-Cola. Pe toate câte le aflasem i le datoram, fără doar şi poate, Stefaniei. La întoarcerea în birou aveam să constat că duhoarea de mucegai aproape că pierise. Am udat plantele pe îndelete, jumulindu-le frunzele veştejite de pe tulpini, lăsându-mă cuprinsă de un soi de sentiment de *acasă,* când m-am trezit cu bătăi în uşă şi cu vizita unui bărbat impozant, de vreo patruzeci de ani.

— Ce se întâmplă aici? se răsti el, poate puţin prea tare pentru mahmureala mea.

— Sunt Judith Raabe, de la *Asche – Prestări servicii temporare,* i-am răspuns eu, încurcată.

— Domnişoară Raabe, se pare că aţi reuşit să faceţi minuni, rosti bărbatul şi zâmbi. Numele meu este Römer şi veţi lucra împreună cu mine. Dacă aveţi vreo întrebare, vă rog s-o puneţi liniştită.

Bărbatul îmi păru simpatic. Cu curaj, am arătat către munţii de hârtie din jur şi apoi către bibliorafturile de pe pereţi.

— Nu m-am uitat prea bine prin sistemul de sortare, am recunoscut eu.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, şi un opis, spuse simpaticul domn Römer. Şi cred c-a fost pus de doamna Meister în vreun sertar. Dac-o să daţi de el, o aflaţi exact în ce ordine trebuie să puneţi tot ceea ce e de ordonat. Dacă aveţi nevoie de mine, să ştiţi că sunt alături.

Şi într-adevăr, am găsit opisul într-un sertar. Numita doamnă

Meister luase în evidenţă două sute şaptezeci şi unu de bibliorafturi, care se deosebeau între ele prin patru etichete de culori diferite şi o sută douăzeci de numere de ordine. Şi m-am aşternut pe sortat şi pe aşezat în rafturi după acest sistem. Fu cât se poate de uşor şi merse relativ repede. Toate celelalte obiecte, cum ar fi cutii, dosare şi cutii de cartele le-am înghesuit şi eu, fără nicio ordine, prin alte sertare. Cu toate acestea, rămase destul loc liber pentru a mai aşeza provizoriu pe rafturi şi o parte din stivele depozitate pe birou. În felul acesta, ieşi la iveală, pe acelaşi birou, o grămăjoară din pomenitele casete audio, pe care le-am aşezat alături de celelalte lucruri.

Una peste alta, m-am spetit ceva, iar asta m-a făcut să mă aşez în faţa calculatorului, suflând din greu, şi să apăs pe butonul *Power*. Un amical *Bună dimineaţa!* îmi apăru în faţa ochilor, pe ecranul monitorului, urmat de mesajul *Introduceţi, vă rog, parola!*

Mi-am amintit de vorbele doamnei Mehlig şi am deschis sertarul de sus. Parola se afla vârâtă într-un plic şi era cuvântul *P-r-u-n-a,* pe care l-am şi scris de la tastatură.

Este timpul să înlocuiţi parola! apăru scris pe ecran. *Introduceţi, vă rog, o parolă nouă, iar la sfârşit apăsaţi tasta „Enter”!*

M-am gândit eu puţin şi am scris *M-e-h-l-i-g.*

Cuvântul ales drept parolă nu este valabil! îmi comunică ecranul calculatorului. *Introduceţi, vă rog, o parolă nouă, iar la sfârşit apăsaţi tasta „Enter”!*

J-u-d-i-t-h, am scris eu şi am apăsat apoi tasta *Enter*.

Cuvântul ales drept parolă nu este valabil!

Drăcie! Poate că nu acceptă decât fructe!

C-ă-p-ş-u-n-ă.

Nici vorbă, nici de data asta. *Să fi preferat numai fructe al căror nume începea cu litera „A”, cum ar fi „A-n-a-n-a-s”?* Aiurea. Cu deznădejde crescândă, am mai încercat cu *R-o-e-m-e-r, G-e-n-e-v-e-r,* ba chiar şi cu *G-r-o-a-z-ă.* Calculatorul rămase neînduplecat.

Până la urmă, i-am cerut sfatul săritoarei de Stefanie de vizavi.

— A, schimbatul parolei, repetă ea, strâmbându-se. N-aveai de unde să ştii, dar calculatorul nu acceptă decât cuvinte de cinci litere şi fără semne diacritice.

S-c-u-z-e, m-am apucat eu să scriu prin urmare şi, ca prin minune, calculatorul mă lăsă să trec mai departe.

Tot ceea ce urmă, fu chiar foarte uşor. Scrisul după cele înregistrate pe banda de magnetofon îl ştiam de la firma de distribuţie. Nu trebuia decât să-ţi pui căştile pe cap şi să dai comenzi casetofonului cu picioarele, de la nişte pedale. Cam ca la o maşină de cusut.

Tocmai începusem cu prima casetă, când se deschise uşa şi cineva îmi strigă un *Bună ziua!* Era un omuleţ sfrijit, ai cărui umeri abia dacă

îi depăşeau capul în lăţime.

— Cu siguranţă, sunteţi noua noastră colegă, ăăă? spuse el, zâmbind şi apucându-mi mâna pentru a mi-o scutura cu nădejde.

— Raabe, Judith Raabe, i-am răspuns eu, stingheră.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnişoară ăăă…

— Raabe, am repetat eu, încercând să-mi trag mâna înapoi.

— Numele meu este Schimmler-Kottenbrocke.

— Domnul… Cum?

Omuleţul cel sfrijit îşi mângâie barba cu fire rare, continuând să-mi scuture mâna.

— Răspund de secţia religie şi societate. Iar dumneavoastră o să mă ajutaţi cu corespondenţa, domnişoară ăăă…

— Raabe, am spus eu, pentru a treia oară.

— Sper să ne înţelegem foarte bine, mai spuse domnul Schimmler-Kottenbrocke, înclinându-se către mine, plin de încredere. Cine ştie, între noi s-ar putea căsca vreo mică prăpastie în privinţa pregătirii sau a intelectului, dar, în faţa lui Dumnezeu, suntem cu toţii egali, domnişoară ăăă…

— Raabe, am mai spus eu, primindu-mi, în sfârşit, mâna înapoi.

Domnul Schimmler-Kottenbrocke îmi mai ură mult succes, dându-mi şi binecuvântarea în numele Domnului pentru munca ce urma s-o prestez, făcându-şi ieşirea cu spatele şi zâmbindu-mi din prag.

Nici nu plecă însă bine, că în încăpere se strecură Stefanie.

— Ei, ce zici de domnul nostru Schimmel-Kotzbrocken{5}? mă întrebă ea.

— Nomen est omen{6}, i-am răspuns eu şi nu m-am putut stăpâni să nu pufnesc în râs. Chiar că între noi se căscă o mică prăpastie în privinţa pregătirii, fiindcă nu reuşea şi pace să-mi bage la cap numele.

— Îl ştiu de patru ani, spuse Stefanie, dar nici pe mine nu ştie nici acum cum mă cheamă. Dar nu-i zi de la Dumnezeu în care să uite cumva să-mi frece ridichea cu prăpastia dintre noi în privinţa pregătirii. Bineînţeles însă că toată chestia e bine dosită îndărătul unui soi de amabilităţi mieroase.

— Că bine ai mai zis-o, am spus, minunându-mă.

Scrisorile de pe benzile magnetice aveau să-mi solicite atenţia, nu glumă. Până la urmă, am rezolvat o primă tranşă de paisprezece şi m-am pregătit să le tipăresc. Numai că aşa ceva nu s-a dovedit deloc uşor, căci, pentru a te folosi de imprimantă, trebuia să-i dai calculatorului o droaie de comenzi, care de care mai misterioase, lucru care a făcut din nou necesară prezenţa Stefaniei. Cu ajutorul ei, am izbutit să păcălesc tipicul de operare al imprimantei şi să-i prezint primele scrisori la semnat simpaticului domn Römer de alături. Iar el a găsit cele mai potrivite cuvinte spre a mă face să uit de durerile de cap şi a mă preface pentru totdeauna în sclavul său ahtiat după muncă.

— Numai Cerul putea să vă trimită, spuse el. Ceea ce aţi realizat într-o singură zi în acest birou e aproape o minune.

I-am întors un zâmbet strălucitor, după care am revenit degrabă în faţa calculatorului, pentru a mă arăta demnă de laudele sale.

Abia pe la ora patru după-amiază mi-am făcut şi eu timp s-o sun pe Bille la ea, la librărie.

— Domnişoara Roth nu este astăzi la serviciu, îmi răspunse o colegă de-a lui Bille. Ne-a anunţat că nu se simţea deloc bine.

Îmi imaginam! Numai că Bille ar fi trebuit să mă ia pe mine drept exemplu. Că doar eram de la şase şi jumătate în picioare, fără vreo pauză, timp în care învăţasem să stăpânesc un program pe calculator şi un sistem de sortare cu două sute şaptezeci şi unu de bibliorafturi diferite. Ce mai, o spusese până şi domnul Römer, de-a dreptul o minune!

Am format numărul de-acasă al lui Bille şi am lăsat telefonul să sune nemilos, de vreo unsprezece ori.

— Alo, şuieră în sfârşit glasul lui Bille în aparat.

— Eu sunt, i-am răspuns eu, întărindu-mi în glas buna dispoziţie.

— …Nu pot să… omit, şopti Bille.

— Nu poţi să vomiţi?

— Omitat, de vo… tat oate rganele, mi se văicări Bille, şi de-aia nici u ot ânca.

— Dar să ştii că geneverul acela l-am băut singură-singurică, i-am răspuns eu.

Trebuia să i-o zic!

— Iar eu am băut de una singură şi şampania, şi vinul, şi berea, se apără Bille, cu puteri renăscute. Dar să nu mai vorbim despre asta!

— Şi ce ţi-ai zis azi dimineaţă, când te-ai trezit? am întrebat-o eu, cu răutate în glas.

— Că am murit şi am ajuns direct în iad, îmi răspunse Bille.

Am râs aşa, cu fereală.

— Şi ălorlalţi doi cum le merge?

— Habar n-am. Am făcut-o şi eu pe mortul până s-au cărat, îmi spuse Bille. Ştii cumva cine era unul dintre ei?

— Care, mucosul cu pipăitul? am întrebat eu. Parcă-l chema Andreas sau Armin sau cam aşa ceva.

— În orice caz, ăla s-a apucat să-mi vomite în cadă, îmi mărturisi Bille.

Mda, deloc frumos din partea lui!

Duminică

Cu toate că buletinul meteorologic anunţase ploaie, soarele se arătă dis-de-dimineaţă şi încă strălucind atât de fierbinte, încât nici de data aceasta n-am putut să dorm şi eu ceva mai mult. Şi doar aveam atâta nevoie de o refacere după săptămâna scursă. Opt ore de serviciu – şi asta în fiecare zi – reuşiseră să mă stoarcă mai mult decât mi-aş fi închipuit.

Atât că, în ciuda oricăror aşteptări, lucrurile îmi făcuseră chiar plăcere. Römer, domnul acela de treabă, mă lăudase şi pe mai departe, de vreo douăzeci de ori pe zi, probabil fiindcă băgase de seamă că laudele lui mă stimulau în obţinerea de performanţe şi mai înalte. Eu, una, îi luam însă vorbele tare în serios, absorbind ridicatul ăsta în slăvi precum un burete şi încercând ca, încă de a doua zi, să fac lucrurile şi mai şi. Încetul cu încetul, biroul căpătă o cu totul altă înfăţişare, nu în ultimul rând fiindcă mai stăteam pe-acolo zilnic câte o oră în plus, pentru a mai scurta din înălţimea muntelui aceluia de documente stivuite.

Constatasem că pentru orele suplimentare erai mai bine plătit decât pentru cele obişnuite şi un lucru era sigur: în biroul acela orele suplimentare urmau să se justifice săptămâni de-a rândul.

Cu toţii, chiar şi atât de scuturătorul de mâni domn Schimmel-Kotzbrocken, aveau să comenteze progresele înregistrate în birou, aducându-mi laude măgulitoare. Numai scârboasa de Mehlig nu mă avea la suflet. Continua să mă numească, la fel de urâcioasă, *domnişoara Cutare,* avertizându-mă zi de zi să nu care cumva să dau peste cap ordinea doamnei Meister, cea care lucra de drept în acel birou.

Profitând de strălucirea soarelui, Rebecca şi cu mine am hotărât să amânăm discuţia în legătură cu parada de modă pentru seara aceleiaşi zile, în grădina publică, şi ne-am petrecut dimineaţa pregătind mici bunătăţi pentru un picnic. Parada de modă a Rebeccăi ar fi urmat să aibă loc în septembrie şi sosise timpul să organizăm evenimentul în toate amănuntele. Mo, Kaspar şi mătuşa noastră Paula trebuia să ne dea o mână de ajutor. Din carne tocată, am frământat nişte chifteluţe, pe care le-am aruncat la prăjit în friteuză, în timp ce Rebecca pregăti un munte uriaş de clătite subţiri-subtirele. Ştiu c-am băgat în mine vreo zece bucăţi din fiecare.

După-amiază mă sună Bille, invitându-mă să împart cu ea un tort din brânză de vaci şi lichior de cireşe, proaspăt făcut. Nimic mai îmbietor, nu? Aşa că mi-am tras pe mine cele mai răpitoare haine de vară – numai pentru cazul în care mult râvnitul Burghart s-ar fi înfiinţat şi el pe-acolo – şi m-am urcat, lihnită de foame, în tramvai.

Era aşa de cald, încât coapsele mi se lipiră de tăblia scaunului, desprinzându-se de aceasta numai cu zgomotul acela plescăit şi jenant.

Am ajuns la Bille cu senzaţia că mă aflam la capătul unui marş de douăzeci şi patru de ore. Abia dacă mă mai ajutară ultimele puterile să mă târăsc până în balconul ei şi să dau năvală asupra tortului din brânză de vaci cu lichior de cireşe. Arăta cu adevărat minunat.

Şi, pe când ajunserăm noi la cea de-a treia felie, se auzi soneria de la intrare. În timp ce Bille se grăbi către uşă, eu m-am întins comod în fotoliul de răchită, cu spatele către soare, aranjându-mi ţinuta cea răpitoare cât mai plăcut pe trupul năclăit de sudoare.

Era într-adevăr Burghart, cu zâmbetul ce-i adâncea gropiţele din obraji. Se aşeză şi el, pe cel de-al treilea scaun, şi fu tratat, din mărinimia noastră de sătule, cu ultimul sfert de tort.

— Vă transmit salutări din partea lui Achim, spuse Burghart. Se pare că amândouă i-aţi făcut o impresie nemaipomenită.

— Ce să mai spun de impresia pe care mi-a lăsat-o el mie, în cadă, aduse vorba Bille. E cam cald astăzi, nu?

— Anul trecut, pe vremea asta, eram în Sardinia, rosti Burghart, suspinând.

— Şi eu, adăugă Bille, bucuroasă.

— Sardinia asta este cea mai frumoasă insulă din lume, mai spuse Burghart.

— Şi mie mi se pare, sosi ecoul dinspre Bille.

— Am fost pe-acolo de vreo paisprezece ori, continuă Burghart.

Zău dacă nu muream de curiozitate să aflu cum de avusese ocazia să cunoască toate celelalte insule de pe lumea asta, de era în stare să dea un verdict în privinţa celei mai frumoase dintre ele.

— Eu doar de două ori, comentă Bille, cu timiditate în glas.

Faptul că de fiecare dată fusesem şi eu alături uită intenţionat să-l menţioneze. M-am aplecat, atentă să nu ratez prilejul de a mă arăta şi eu cunoscătoare a locurilor cu pricina.

Burghart enumera toate localităţile insulei, în timp ce Bille sări cu gura de fiecare dată:

— Da, şi eu am fost acolo!

Aş fi putut să procedez şi eu la fel, numai că aşa ceva mi s-ar fi părut prea lipsit de tact şi în niciun caz *cool*. Şi asta chiar dacă metoda primitivă a lui Bille nu dădu deloc greş, căci Burghart începu să vadă în Bille un adevărat suflet pereche, ochii strălucindu-i de cum trecu la calificativele acordate locurilor bune pentru surf. Şi, după cum dădu de înţeles, era un excelent cunoscător în ale windsurfului. Ceea ce o făcu pe Bille să se grăbească să spună şi ea ceva:

— Doi dintre prietenii mei aveau plăcile de surf la ei.

Mi-am dres glasul, pregătindu-mă să-i aduc aminte că şi eu fusesem pe-acolo. Cei doi prieteni despre care trăncănea Bille nu fuseseră decât

Holger *al meu* şi prietenul prietenei *mele,* Katja.

— Ai nişte poze? întrebă Burghart, după ce stabili că, fără îndoială, nu făcusem decât să adunăm scoici printr-un golfuleţ prin care, în toţi cei paisprezece ani în care vizitase insula, nu trecuse nici măcar o singură dată.

Bille dădu jos de pe un raft o cutie de pantofi. M-am bucurat, fiindcă aşa putea să vadă acum şi Burghart că şi eu fusesem prin preajmă. Şi asta fără să trebuiască să scot vreo vorbă.

Erau nişte fotografii minunate, foarte măgulitoare, în care mi se părea că arătam cu toţii cu adevărat *cool,* sportivi şi plini de bună dispoziţie, aproape ca spoturile publicitare pentru romul alb din Insulele Caraibe, cu deviza *Living life the easy way!*

— Păi, unde vă este cortul? întrebă Burghart.

— N-am avut, fiindcă n-a plouat niciodată. Seara ne-am adunat sacii de dormit în jurul focului şi-am adormit uitându-ne la stele, mi-am amintit eu cu deosebită plăcere.

— Aşa deci, rosti Burghart.

Cu iuţeala vântului, luă la cercetat conţinutul cutiei de pantofi, zăbovind numai asupra fotografiilor în care erau surprinse şi plăcile de surf. Şi când te gândeşti că, în bikini arătam îmbucurător de bine, dacă nu cumva chiar ceva mai bine decât o placă de surf.

— Plăci de tot rahatul, izbucni Burghart, pânze de tot rahatul, poziţie de tot rahatul, valuri de tot rahatul!

Şi aşa mă şi făcu, pentru o bună bucată de vreme, să uit de minunăţiile lui de gropiţe în obraji. Puse cutia de pantofi pe jos şi încheie cu un:

— Culori de tot rahatul!

Jignite, Bille şi cu mine amuţirăm.

— Vreţi să vedeţi cum arată pozele *mele?* ne întrebă Burghart, cu însufleţire în glas.

— Mda, cum crezi, i-am răspuns noi, îmbufnate.

Burghart nu ezită nici măcar o clipă. Alergă până la el în apartament şi, opt secunde mai târziu, era deja înapoi, aruncându-ne la picioare paisprezece albume foto.

Şi aşa, în ordine cronologică, am putut admira vacanţele de vară petrecute de familia Schmidt, mama, tata şi micuţul Burghart, în diferite locuri de camping din Sardinia: micul Burghart la şcoala de surf, micul Burghart şi tata Schmidt jucându-se cu mingea în apă, mama Schmidt gătind, micul Burghart făcând scufundări sau tata Schmidt spălând maşina familiei.

Bille şi cu mine schimbarăm priviri iritate.

Deodată însă, în cel de-al cincilea sau al şaselea an, în sfârşit o schimbare de distribuţie: mama şi tata Schmidt trebuiseră să rămână acasă, iar micul Burghart, ajuns între timp mare şi zdravăn, avea să ia

cu el, începând de atunci, o prietenă. Camera cea îngrijită a cortului, vestibulul acestuia, şi el curat, geanta frigorifică strălucind de curăţenie, masa pliantă, curată lună şi scaunele pliante, la fel de fără de pată, până şi *Opel*-ul, fără urmă de praf sau noroi, toate acestea rămăseseră însă aceleaşi.

Apoi, alte şapte albume pline: Sunny gătind orez la tigaie, Sunny încercând să deprindă surful, Sunny ungându-se cu cremă, Burghart înfulecând din orezul la tigaie, Burghart jucându-se cu mingea în apă şi încă vreo două sute de poze făcute cu autodeclanşatorul: Burghart sărutând-o pe Sunny, Sunny sărutându-l pe Burghart.

Despre faptul că pe tipă o chema Sunny puteai să-ţi dai seama din comentariile penibile de dedesubtul fiecărei poze:

Azi. Sunny găteşte vestitele ei spaghete cu sos de roşii.

Poftă bună, comoara mea!

Bravo, ai o poziţie perfectă pe placa de surf!

Lui Sunny îi plac emoţiile.

Ceea ce mă uimea însă cel mai mult, în afara inimioarelor reprezentate prin preajma siluetei tipei, era faptul că, în mod evident, Burghart însuşi nu-şi găsea grozavele lui de fotografii şi înscrisurile acelea din josul lor câtuşi de puţin penibile. Dimpotrivă, amintirile legate de unul sau altul dintre evenimentele înfăţişate îi stârneau râsul, citindu-ne cu glas tare cele mai inspirate dintre comentariile înscrise: *Numai sărutările sunt mai gustoase decât supa de linte al lui Sunny* sau *Din zori exersează cel ce vrea să ajungă maestru.*

Bille nu avea de gând să-şi ia în derâdere rolul de suflet pereche, ceea ce o făcu să râdă la unison cu Burghart, cu toate că i-am ars un cot în coaste cât am putut de tare.

— *Nu e Sunny o dulceaţă?* ne citi cu glas răspicat Burghart.

Ca s-o sâcâi pe Bille, m-am băgat în vorbă:

— Dar chiar că e dulcică!

— Da, chiar aşa şi este, spuse Burghart, adăugând un oftat resemnat şi frunzărind albumul mai departe.

— Dar pe unde e Sunny anul acesta? am întrebat eu, indiscretă.

— Habar n-am, îmi răspunse Burghart sec, închizând din senin şi albumul cu numărul paisprezece.

Dură ceva până să-mi pot reveni din povestea cu fotografiile şi să mă las din nou fermecată de gropiţele din obrajii lui Burghart şi de ochii lui albaştri. Tocmai la ţanc pentru a-i zădărnici planurile lui Bille.

— Săptămâna viitoare mă duc până în Danemarca cu o colegă de serviciu, cu maşina, rosti ea cu şiretenie către Burghart. Şi ştii, aş avea nevoie de cineva care să treacă din când în când pe aici şi să-mi ude florile. Iar pentru asta sigur că m-aş arăta şi recunoscătoare.

— Ei, nicio problemă! De-aşa ceva mă ocup eu cu plăcere, i-am

răspuns eu, la iuţeală.

Bille îmi aruncă o privire încrâncenată, căreia i-am răspuns cu una plină de nevinovăţie. Ha-ha, dar ce-şi închipuise ea!

De cum Burghart se făcu nevăzut cu albumele lui foto, am răsuflat uşurată.

— Mai că mi-aş fi dorit să nu fi văzut albumele alea, am spus eu, bosumflată. Fiindcă, uite, aşa se fărâmiţează toată faţada.

— Bine, dar gropiţele alea rămân pe mai departe la fel de simpatice, rosti Bille. Şi ce dulce era în costum de baie. Şi ce dulci erau şi cortul, şi masă pliantă. La fel şi Sunny şi lasagna ei. Sunny asta a fost marea lui iubire, după cum mi-a povestit el altă dată, îmi explică Bille.

— Nu mai spune, i-am răspuns eu, nu cumva o fi fost şi singura?

— Păi, pe la el se perindă tot soiul de tipe, răspunse Bille, însoţindu-şi vorbele cu o privire semnificativă, aruncată către vizorul din uşă, unele fade şi blonde, dar niciuna despre care să zici că-i şi ea mai acătării!

Ia te uită, câţi gărgăuni în capul ei!

— Poate că-i plac blondele, am spus eu, azvârlindu-mi părul pe spate.

În ceea ce mă priveşte, nu s-ar fi putut spune că n-aş fi fost mai acătării!

Bille îşi încrucişă picioarele ei lungi şi râse prefăcută.

— De ce râzi?

— Tocmai mi-am adus aminte de un banc c-o blondă, îmi răspunse ea. Ce e o blondă între două roşcate?

— O rază de lumină?

Şi uite cum Burghart-cel-cu-gropiţe-în-obraji ajunsese o adevărată piatră de încercare pentru prietenia noastră.

— Nu, o lipsă în educaţie, rosti Bille, râzând mulţumită.

M-am uitat la ceasul de la mână. Sosise ora s-o iau din loc.

— Să ai parte de o vacanţă minunată şi de odihnă, i-am urat eu lui Bille, pe când ea, mai degrabă în silă, îmi încredinţă cheile apartamentului. Două săptămâni e ceva vreme.

— Doamne-ajută! îmi răspunse Bille, suspinând şi urmărindu-mă mai apoi, neîncrezătoare, până la intrarea în grădina publică.

Mo, Rebecca, Kaspar şi mătuşa noastră Paula se întinseseră deja pe o pătură de lână cadrilată, aşteptându-mă. Paula era mama Simonei şi a lui Zarah. În realitate, ar fi putut s-o ducă absolut fără grijă din veniturile care-i reveneau din partea unchiului de care divorţase şi din care îi era finanţată o micuţă şi cochetă vilă aflată la marginea oraşului. Numai că aşa ceva nu-i era de ajuns şi de aceea o ajuta pe Rebecca la cusut şi mai avea din când în când grijă de magazin.

— Înainte să începem, daţi-mi voie să vă împart invitaţiile la nunta Simonei, spuse ea, întinzându-ne cartoanele lucioase în plicuri

căptuşite.

Nunta urma să aibă loc taman în ziua paradei noastre de modă. În ceea ce privea imprimeul în auriu cu silueta trăsurii de nuntă, Zarah nu exagerase câtuşi de puţin.

— Ohoho, am făcut eu.

— Staţi să vedeţi şi rochia miresei, şopti Paula, pe un ton deloc prevestitor de lucruri bune.

De jur-împrejurul nostru şedeau întinşi pe iarbă şi îndesaţi unii într-alţii, de abia dacă mai era liber vreun petec de pajişte, mai toţi ceilalţi ahtiaţi ai oraşului după petrecut timpul în aer liber. Atmosfera era la fel de exuberantă ca în cazul unui concert în aer liber. Şi, fiindcă se lăsase întunericul, Rebecca înfipsese în pământ două torţe, ce răspândeau o lumină romantică. Lângă noi, câţiva tipi cântau din chitare, fredonând cântece de *Love and Peace*. Ce mai, o atmosferă plăcută!

Şi, în vreme ce gustam cu toţii din micile bunătăţi pregătite de Rebecca şi de mine în aceeaşi dimineaţă, ne-am apucat să urzim planuri pentru parada de modă.

Urma să fie cea mai de soi şi cea mai remarcată paradă din toate timpurile, dar mai trebuia să nu coste cine ştie ce. Magazinul era prea mic pentru o adevărată estradă, dar Mo spuse că, împreună cu inventivul lui prieten Steffen, ar fi putu să încropească din nişte palete de depozit un soi de mini-estradă. În acelaşi timp, promise să se ocupe şi de muzică şi lumini, căci Steffen, prietenul său, care făcea pe DJ-ul unei discoteci mobile şi se perinda dintr-un sat într-altul cu prilejul unor serbări populare de tras cu arcul, îi făgăduise că avea să ne pună la dispoziţie cea mai grozavă instalaţie de lumini şi de sonorizare. Rebecca primise oferta lui cu condiţia ca, pe cât posibil, monstruoasa aparatură să stea ascunsă îndărătul decoraţiunilor prevăzute.

Tocmai imaginase un decor simplu, necostisitor, dar de efect, cu un metraj bogat din pânză de voal în culorile crem şi alb, pe care o cumpărase en-gros şi o dosise la noi în pivniţă.

Kaspar se arătase şi el dispus să susţină o mică partitură la violoncel şi, în plus, să se ocupe de designul invitaţiilor, iar cu ajutorul unui prieten să şi tipărească vreo sută de bucăţi. Speranţele noastre erau, în realitate, să avem parte de cel mult cincizeci de invitaţi. Chiar şi aşa, locul s-ar fi dovedit destul de strâmt.

Pe lângă toată salahoria cu care eram deja obişnuite, Paula şi cu mine ne-am oferit să ne ocupăm şi de bufetul rece, ceea ce urma să însemne o insuliţă de mici şi gustoase bunătăţi în mijlocul bogăţiei aceleia de draperii din pânză de voal. Paula se şi băgase în vorbă, propunând reţete de cocktailuri cu creveţi şi de salate de crabi-de-zăpadă, în timp ce eu eram pentru chifteluţe.

Rebecca dorea să analizeze alături de noi întreaga prezentare. Două

dintre prietenele ei, Marianne şi Eva, fuseseră angajate ca manechine. Culmea era că cea mai urâtă dintre ele era chiar fotomodel profesionist.

La auzul faptului că aş fi urmat să prezint şi eu două modele de rochii, Mo se tăvăli pe jos de râs, gata-gata să dea peste o ciurdă de câini din preajmă.

— Dar ce, ai făcut şi modele pentru pitici cu şunci? o întrebă el pe Rebecca. Ce-i drept, gestul tău e demn de toată lauda, dar mă-ntreb cine o să cumpere aşa ceva?

— Dar nu-s deloc un pitic, am spus eu, necăjită nevoie mare.

— Dar o şunculiţă acolo tot eşti, o ţinu Mo pe-a lui. Şi nici nu-i de mirare, că n-am văzut până acum pe nimeni altul înfulecând cu-aşa o viteză ca tine atâtea chifteluţe.

— Mi-era foame, am încercat eu să mă apăr.

— Da-da, aşa zic mereu şunculiţele astea. Că, de când ai terminat cu ăla, al cărui nume nu merită să fie pomenit, te-ai făcut de două ori cât erai înainte.

Exagera desigur, şi chiar fără măsură, după cum îi era obiceiul. Pe de altă parte însă, trecuse într-adevăr ceva timp de când nu mă mai urcasem pe cântar.

Odată ajunsă acasă, am dat drumul la televizor şi m-am aruncat în pat, descurajată şi pradă sumedeniei de gânduri. Tortul din brânză de vaci cu lichior de cireşe, droaia de chifteluţe, pâinea-baghetă, clătitele reci, dar mai cu seamă observaţiile lui Mo în privinţa siluetei mele îmi căzuseră greu la stomac.

Pe micul ecran, un moderator corpolent făcea reclamă pentru un terci de regim. Tocmai la miezul nopţii. Şi arăta o fotografie de-a lui, pretinzând că, înainte de a slăbi substanţial cu ajutorul terciului pomenit, fusese cel mai gras moderator TV din toată Germania. În fotografia de dinainte purta o cămaşă destul de strâmtă, în timp ce acum tot trupul îi sta la adăpostul unui sacou bine croit. Arăta cu mult mai fericit şi cu mult mai colorat decât în fotografia alb-negru. Cine ştie, poate că slăbise cu adevărat!

— Şi dumneavoastră o să reuşiţi! mai spuse el şi mă privi direct în ochi.

L-am gonit din faţa ochilor cu telecomanda. Păi, dacă cel mai gras moderator TV al Germaniei avusese atâta curaj să vadă cu ochii lui cât atârna la cântar, aş fi putut să încerc şi eu. Aşa că m-am ridicat de pe pat şi, cu grijă, am păşit pe cântar.

Din păcate, Mo chiar avusese dreptate. De la ultima urcare pe aparat, luasem, nici mai mult, nici mai puţin decât cinci kilograme, ceea ce însemna zece livre sau douăzeci de pacheţele de unt. Şi ca să aflu şi mai exact, am scăpat de lenjerie şi de agrafa din păr. Cântarul însă continuă să indice aceeaşi cantitate de unt de mai înainte.

Uitându-mă în oglindă, am putut să identific foarte clar cele douăzeci de pachețele, cu toate că acestea se acumulaseră de-a lungul şi de-a latul trupului într-o manieră relativ plăcută.

— Prea bine, atunci, am rostit eu, răspicat, ceea ce a reuşit cel mai gras moderator TV al Germaniei o să reuşesc şi eu.

Încă de-a doua zi totul avea să se reducă la fructe, pâine prăjită şi gimnastică.

Ziua fructelor

Prima zi de cură de slăbire mi-am început-o cu o grămadă de fructe, completată cu intenţii dintre cele mai lăudabile. Domnul Römer îmi lăsase pe birou un mic teanc de casete cu benzi înregistrate şi un bileţel cu vestea că nu era de găsit la birou decât peste o zi. Ceea ce-mi pica cum nu se putea mai bine.

Am agăţat pe peretele din faţa ochilor un bileţel, pe care am scris cu litere de-o şchioapă *SUNT SĂTULĂ!* şi m-am apucat să introduc scrisorile în calculator. Şi mai că am început să simt cum, în trup, numărul celulelor adipoase, începuse să-mi descrească.

Până pe la ora zece a fost floare la ureche să nu pun gura pe nimic. Imediat după aceea mi s-a făcut însă foame. Şi am încercat să interiorizez vorbele înscrise pe bileţelul de pe perete.

Sunt sătulă! Sunt sătulă! mi-am repetat înverşunată în sinea mea. Unde mai pui că metoda chiar îşi făcu efectul. Mda, vreo trei minute! Apoi, literele începură să-mi joace în faţa ochilor şi m-am văzut de-a dreptul silită să-mi mănânc banana de micul dejun. Ei, dar cu asta chiar că mi se făcu foame. Ceea ce m-a îndemnat ca la zece şi zece să înfulec şi mărul, cel ce fusese planificat pentru între mese, iar la zece şi un sfert să-mi iau prânzul, constând din două piersici şi o pară. La zece şi douăzeci, mântuisem toate fructele cu care venisem, în vreme ce foamea – sau ceea ce era în realitate – aproape că-mi luase minţile. Dintr-o dată, am început să poftesc la ceva sărat şi picant şi-am simţit pornirea să smulg de pe perete bileţel cel amăgitor.

Din fericire, aducându-mi aminte de vorbele din ajun ale lui Mo, am izbutit să mă înfrânez la timp, înainte de a mă deda la vreun jaf prin cel mai apropiat supermarket.

În loc de asta, i-am făcut o vizită Stefaniei, în biroul de vizavi. Ne înţelegeam chiar foarte bine, mergeam uneori împreună să mâncăm la cantină sau să ne plimbăm pe malul Rinului şi eram amândouă de părere că domnul Schimmel-Kotzbrocken nu era decât un mucegai şi o vărsătură de om, iar doamna Mehlig o făinoasă acolo.

— Îmi pari cam adormită, îmi spuse Stefanie, de cum am intrat în birou. Ca să nu spun de-a dreptul în stare de *sopor!*

I-am aruncat o privire uimită.

— Eu nu vorbit limbi aşa grele, i-am răspuns eu.

Stefanie râse, întinzându-mi punga cu gumă de mestecat în formă de animăluţe, o invitaţie pe care, în mod cu totul excepţional, am respins-o.

— Tocmai citesc din dicţionarul meu de neologisme, la litera S. Nici nu-ţi dai seama ce multe ai de învăţat, îmi explică ea. Uite, ştiai

cumva ce-s alea *servituţi?*

— Nu sunt cumva lucrurile acelea cu care te ştergi la gură după ce mănânci? am întrebat eu, alergând la mine în birou, pentru a lua de acolo propriul exemplar de neologisme.

Şi uite aşa ne-am distrat o vreme la un nivel intelectual ridicat.

— Simt aşa, o aprehensiune faţă de degustarea chifteluţelor din soia de la cantină. Tu nu? întrebă Stefanie.

— Se înţelege întru totul, căci o asemenea futilitate ar putea provoca, eventual, o enteropatie şi o indispoziţie viscerală, i-am dat eu dreptate.

— Dacă dimpotrivă însă, persistă în această privinţă o imutabilitate, păstrându-se aparenţele şi neîncercându-se nimic inedit, nici să nu ne aşteptăm la vreo singularitate în privinţa a ceea ce vor simţi papilele gustative, îmi spuse

Stefanie, punându-mă pe gânduri.

Şi cum o luasem noi razna binişor, ne pomenirăm la uşă cu domnul Schimmel-Kotzbrocken. Cu privirea lui obişnuită, umilă, îşi îndreptă paşii spre noi, scuturându-ne mâinile cu generozitate.

— Binecuvântată să vă fie ziua, domnişoarelor, iar ziua de muncă fie-vă una minunată şi specială, flecări el cu glas molcom şi fără să dea drumul mâinii lui Stefanie. Vă descurcaţi? Am spus eu mereu că, după ce că-s cele mai modeste din clădirea aceasta, sărăcuţele de secretare mai au, de departe, şi cea mai grea dintre munci.

Stefanie şi cu mine ne repezirăm să frunzărim frenetic printre neologismele noastre. În caz că ar fi urmat obişnuita lui trăncăneală cu prăpastia în privinţa pregătirii, vream să fim şi noi pregătite cu un răspuns pe măsură.

— Consider că nu este drept, continuă domnul Schimmel-Kotzbrocken, ca, în cazul unora dintre noi, chiar dacă au studiat şi, evident, au dobândit temeinice cunoştinţe de specialitate, să nu conteze în stabilirea mărimii retribuţiei decât nivelul pregătirii, când tot atât de importante sunt felul şi durata activităţii prestate.

Şi aşa fu rostit şi cuvântul-cheie.

— Asemenea alegaţii despre dehiscenţa dintre angajaţii remuneraţi mai bine şi cei remuneraţi mai prost contribuie la declanşarea în mine, ca reprezentant al celei din urmă s categorii menţionate, a unei opoziţii de-a dreptul reluctante, îi dădu replica Stefanie, pe un ton belicos, fiindcă, într-adevăr, în această privinţă, o diferenţa între nivelurile de pregătire este definită drept incomensurabilă şi imperceptibilă, căci, indubitabil, aici este vorba despre o exiguitate, care permite celui care o neagă să-şi pună la adăpost ignoranţa şi chiar imputabilitatea intelectuală.

— Ăăă… Serios? îngăimă pierdut Schimmel-Kotzbrocken, lăsând, fără vlagă, să-i alunece mâna Stefaniei.

Abia dacă îmi mai puteam stăpâni râsul triumfător, în care eram gata-gata să izbucnesc. În plus, am frunzărit la iuţeală prin dicţionarul meu de neologisme, aşteptând să-i aplic domnului Schimmel-Kotzbrocken lovitura de graţie.

— Din păcate da, îi confirmă Stefanie, cu toate că eu, una, nu aş merge într-atât de departe, încât să vă asimilez unui bolnav de timopatie numai pentru că nu vă puteţi reţine propriile prejudecăţi şi judecăţi eronate şi vexatorii.

Domnul Schimmel-Kotzbrocken înghiţi în sec.

— Dacă îmi permiteţi să mă interpun în această privinţă, m-am băgat eu în vorbă după o temeinică pregătire. Mi se pare că o discuţie despre asemenea exiguităţi este în asemenea măsură de fastidioasă, încât, cu toate că mă alătur observaţiei dumneavoastră – cu permisiunea dumneavoastră – aş atribui unilateral o catahreză, cu siguranţă o acampsie sau aş reacţiona măcar prin simptome extrasistolice, această predică acarpă fiind eternizată şi pe mai departe.

— Ăăă… vă dau perfectă dreptate, bâigui domnul Schimmel-Kotzbrocken, numai că acum trebuie să plec. Ziua bună în continuare.

— Nu trebuie, în niciun caz, să revendicaţi aşa ceva drept oprobriu, mai strigă Stefanie în urma lui, fără însă ca sărmanul să mai îndrăznească să se întoarcă.

Nesigur, se poticni în asemenea hal atunci când o luă din loc, încât amândouă izbucnirăm în râsete maniacale, că oricine ar fi trecut prin preajmă ne-ar fi socotit ameninţate de *timopatie* şi de *perdiţie nemijlocită.* Un lucru însă era limpede şi anume acela că, mai repede ca oricând, domnul Schimmel-Kotzbrocken ar fi urmat să nu mai colporteze în veci treaba cu nivelul pregătirii.

Până la sfârşitul programului i-am lăsat stomacului suficient timp ca să mistuie fructele şi, cum munca reprezintă cel mai eficient antidot împotriva senzaţiei de foame, ajunsă acasă, nu mi-am permis decât un fruct de ananas, doldora de enzime, şi mi-am mai căutat câte ceva de făcut.

Sosise însă timpul să le încropesc şi nişte trupuri căpăţânilor de marionete confecţionate. În ultimele săptămâni terminasem de modelat patru minunăţii de căpăţâni, ca şi patru perechi de mâini şi de picioare. Pe lângă tâlharul *Hotzenplotz,* o preafrumoasă, chiar dacă cheală încă, prinţesă *Rapunzel,* un *Cititor în stele,* ridat tot, şi o *Vrăjitoare* cu nasul umflat. Se uscaseră şi erau complet întărite, ba, între timp, şi cu suprafeţele şlefuite cu şmirghel cu măiestrie. Nu-mi mai rămăsese decât să le dau culoare, cu vopselele pentru pancarte, să le potrivesc nişte peruci şi să le croiesc câte un veşmânt.

M-am chinuit ceva la construitul trupurilor şi al crucii de mânuit. Îmi cumpărasem din magazinul cu materiale de construcţii o

sumedenie de lemnişoare rotunjite, dar şi de colţare, de verigi şi de belciuge. Braţele şi picioarele ar fi urmat să iasă din câte două părţi componente, legate între ele printr-o articulaţie, o bucată de lemn rotunjit ar fi urmat să constituie axa umerilor, pântecele şi restul trupului mi le-am imaginat la un loc dintr-un ghem de sfoară, care trebuia să lege axa umerilor de o axă a şoldurilor, de care trebuiau fixate mai apoi picioarele. Principiul era neînchipuit de simplu, numai că-mi lipseau uneltele potrivite pentru a tăia mulţimea de părţi de picioare şi de braţe şi pentru a da găuri pentru colţare, verigi şi belciuge, astfel încât să asamblez trupul unei marionete. În schimb, căpăţânile, mâinile şi picioarele erau atât de reuşite, încât chiar că trebuia să mă ocup de realizarea trupurilor corespunzătoare.

L-am sunat pe Mo şi l-am întrebat dacă îmi putea tăia nişte lemnişoare rotunjite şi da câteva găuri.

— Despre câte lemnişoare şi despre câte găuri e vorba? mă întrebă Mo, la rândul său.

Mi s-a părut deosebit de drăguţ faptul că nu m-a luat cu vreun *Pentru ce?* dar m-a pus să fac socoteala mai întâi şi să-l mai sun o dată după aceea.

Aşa că m-am pus pe numărat: în caz că mi-aş fi pus în cap să meşteresc vreo douăzeci de marionete, o cantitate care, având în vedere cheful de modelat care mă apucase, mi se părea chiar modestă, aş fi avut nevoie, pentru fiecare marionetă, de patru bucăţi pentru braţe, patru pentru picioare şi câte o axă a umerilor şi a şoldurilor. Fiecare piesă ar fi trebuit să aibă câte două găuri, iar gamba una singură, ceea ce însemna zece ori doi, minus doi, şi totul înmulţit cu douăzeci.

L-am sunat din nou pe Mo şi i-am comunicat:

— Două sute de bucăţi de lemnişoare şi trei sute şaizeci de găuri.

Suna de-a dreptul ameninţător.

— Cât de groase sunt lemnişoarele alea? veni întrebarea lui Mo, după o pauză mai lungă.

— Doi centimetri, am aproximat eu.

— Dar şuruburile cum sunt?

M-am uitat bine la verigile şi belciugele mele şi am murmurat cu teamă în glas:

— Mititele.

Mo făcu din nou o pauză mai lungă, după care rosti:

— Împrumut un ferăstrău electric şi o bormaşină şi trec pe la tine.

Eram într-atât de zăpăcită, că am şi uitat să-i mulţumesc. În afară de asta, nu era deloc sigur că nu făcuse vreo glumă. Numai că, o jumătate de oră mai târziu, m-am şi pomenit cu el că sună la uşă, comunicându-mi prin interfon:

— Vino până jos şi ajută-mă la cărat!

Pe scara care ducea la magazie, ne-am pomenit că ne ajunge calea ciuma de doamna Kiebig, cu potaia ei, cea bună de pus la tigaie.

— Cât a ţinut pauza de prânz, moşneagul ăla a tot bătut la cuiele lui! se puse ea pe clevetit pe seama *unchiului* de la etajul al doilea.

Fără să se jeneze cumva, Mo o întrebă:

— Ştiţi cumva şi pe cine a bătut în cuiele alea?

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Kiebig, m-am repezit să zic şi eu ceva, doar-doar am fi scăpat de ea.

— Iar a şterpelit vreo mobilă de prin magazie, mai spuse doamna Kiebig, venind după noi. Două scaune a luat. Unele la care mama voastră ţinea foarte mult.

Într-adevăr, dispăruseră două scaune din lemn de fag cu nişte speteze frumos arcuite, unele pe care plănuisem să le ducem cândva să le fie schimbată tapiţeria.

— Pe-alea le-a furat, repetă doamna Kiebig, acompaniată de clefăiturile înrăite ale potăii ei bune de pus la tigaie.

— Acum, că stau în magazie sau că stau la unchiu' chiar că mi-e indiferent, i-am spus eu.

— Unde-am ajunge dacă fiecare chiriaş s-ar apuca să se servească cu câte ceva de pe-aici? mai cârâi doamna Kiebig.

Şi insistă chiar ca unchiul să dea de îndată socoteală, ţinându-se după noi până la uşa apartamentului acestuia.

Am izbutit totuşi să-i trântesc la timp uşa în nas, înainte să se poată strecura şi ea înăuntru.

La vederea noastră, unchiul se bucură nespus.

— Să vă arăt ceva frumos, ne dădu el de veste, conducându-ne până în sufrageria lui ciuruită.

Acolo, pe masă, se află o minunăţie de ceasornic, ale cărui părţi laterale, batante, îmi păreau cunoscute.

— Astea sunt spetezele celor două scaune vechi din magazie, ne spuse unchiul, cu însufleţire în glas. Nu-i cu adevărat minunat ce se mai poate face încă din tot soiul de vechituri?

— Chiar aşa, îi dădurăm noi dreptate, uimiţi.

Nu ne-a lăsat inima să-i stricăm bucuria, aşa că i-am lăudat iscusinţa şi am băut cu el o cafea.

O oră mai târziu, când am ieşit din apartamentul unchiului, bătrâna paţachină continua să hălăduie pe scări.

— Unde sunt scaunele? fură vorbele pe care ni le scrâşni ea în faţă. Dacă nu are de gând să le dea înapoi, îl iau eu imediat la trei păzeşte.

— Scaunele se află la loc sigur, am liniştit-o eu.

Iar Mo adăugă:

— Şi în stare bună.

— Hai, Sylvia, să mergem, croncăni doamna Kiebig în urma noastră, trăgând îmbufnată de regala potaie de pus la tigaie către adâncul

apartamentului ei, nimic nu mai e aşa cum ar fi trebuit să fie.

Şi când te gândeşti că nici măcar nu ştia câtă dreptate avea!

Odată ajunşi în magazie, fără comentarii şi potrivit indicaţiilor mele, Mo se puse pe tăiat şi pe găurit. Curând furăm învăluiţi într-un nor de rumeguş. Din fericire, aveam să-mi amintesc la timp că axa umerilor şi cea a şoldurilor mai aveau nevoie de câte o gaură ceva mai mare, tocmai pe mijloc, prin care ar fi urmat să treacă sârma de legătura.

— Ai putea să mai dai patruzeci de găuri…? l-am rugat eu, cu glas pierdut, în vreme ce Mo arăta ca şi terminat.

Mo îmi aruncă o privire ciudată şi mă întrebă:

— Cât de largă, cât de adâncă?

După care, fără greutate, folosindu-se de cel mai gros dintre burghiele aduse, mai dădu patruzeci de găuri în axele de lemn.

În tot timpul cât el a găurit, eu mi-am asamblat în minte marionetele şi mi-am închipuit cum s-ar fi mişcat trase de sfori.

Sfori! Şi alea trebui fixate într-un fel! Alte belciuge la cap, la spate… şi apoi şi crucea de mânuit! Am calculat în minte, la iuţeală, totalul lemnişoarelor rotunjite, pe cel al găurilor ce trebuia practicate pentru acea cruce de mânuit, ca şi pe cel al celorlalte găuri, ce mai trebuia date în trupurile marionetelor. Chiar că erau cu nemiluita.

— Mo? am întrebat eu.

Mo îşi scutură rumeguşul din păr şi se întoarse către mine.

— Ale cui sunt ferăstrăul şi bormaşină?

— Ale lui Steffen.

— Crezi că mi le mai lasă vreo câteva zile?

Mo nu scoase o vorbă. Mă privi doar. Iar eu i-am întors privirea. Încă de copii obişnuiam să ne zgâim unul la celălalt, ore în şir, iar cel care nu rezista şi-şi îndrepta privirea într-altă parte pierdea. Iar Mo pierduse mai mereu. Şi aşa se întâmplă şi de data aceea.

Întrebă cu glas aproape răstit:

— La ce-ţi trebuie toate beţigaşele astea? Ce, nu-ţi ajunge câte ai? Dacă nu-mi răspunzi pe loc, rumeguş le fac pe toate!

Şi pe dată porni bormaşină, agitând-o pe sus şi amenințând cu ea.

Am luat-o la fugă, către apartamentul meu, de unde m-am întors cu *Baba Jaga, Rapunzel, Merlin* şi pe *Hotzenplotz*. Le-am aşternut căpăţânile la picioarele lui Mo, în rumeguş şi i-am aşteptat verdictul.

— Hei, dar ăsta-i Hotzenplotz *al nostru,* rosti Mo. Şi ce urechi are. Juri c-ar fi adevărate!

Asta nu suna deloc rău!

— Iar *Vrăjitoarea* cea bătrână seamănă leit cu doamna Kiebig. Cum ai făcut aşa ceva?

— M-am priceput şi eu şi gata, i-am răspuns, fericită.

Mo îl luă pe *Merlin* în mâini.

— Măi, dar să ştii că arată cu-adevărat foarte bine, spuse Mo, profund impresionat. Să ştii că, dacă mi-l dai pe Hotzenplotz după ce-l termini, îţi fac nişte cruci de mânuit pe cinste.

Am fost atât de mulţumită, încât am sărit liniştită peste porţia de kiwi, singurul fel de mâncare pe care mi-l îngăduisem pentru masa de seară. Şi uite cum, înainte de a merge la culcare, mă mai uşurasem de două pacheţele de grăsime.

Vineri

De cum m-am întors acasă, pe la prânz – primisem îngăduinţa de-a a-mi lua libere orele suplimentare prestate în preajma weekendului – un camion de transport de mobilă tocmai pleca din faţa casei. Rebecca sta în uşa magazinului, uitându-se în urma lui. Era roşie în obraji şi arăta oarecum ciudat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu, bănuitoare.

— N-o să-ţi vină să crezi, îmi răspunse Rebecca, chicotind într-un fel tare ciudat.

— Ce?

— Ghiceşte a cui mobilă tocmai a fost dusă?

— De-aici?

De unde să fi ştiut?

— Spune-mi, Becky, nu cumva ai băut ceva?

— Uite, o să-ţi dau un amănunt, mă ajută Rebecca, punându-se cu nădejde pe chicotit. Erau nişte piese de mobilier baroc de Gelsenkirchen, niciuna mai uşoară de-o tonă şi toate mirosind a câine.

— Nu cumva e vorba de doamna Kiebig? în întrebat eu, neîncrezătoare. Că doar nu e în stare să se mute aşa, de pe-o zi pe alta!

— Păi, şi eu i-am spus acelaşi lucru, rosti Rebecca, chicotind mai departe. Numai că bătrâna mi-a spus că nu mai putea rămâne nici măcar un singur minut, mi-a pus cheia în mână şi s-a urcat într-un taxi.

— Bine, dar nu merge chiar aşa, m-am sumeţit eu. Ţi-a lăsat măcar adresa ei cea nouă?

— Am prins-o chiar de braţ şi-am scuturat-o, începu să-mi povestească Rebecca, am strigat după ea, cerându-i motivul rezilierii contractului de închiriere şi plata chiriei, numai că şoferul taxiului pur şi simplu a ţâşnit din loc. Iar cei cu transportul mobilei au cărat din apartament cutie după cutie, în cea mai deplină taină.

De ce naibii mai chicotea atâta? Când era clar că bătrâna comisese o ilegalitate.

— Să punem poliţia pe urmele ei, m-am înfierbântat eu. Asta aşa, ca să vadă şi ea cum e să-ţi petreci bătrâneţile pe la zdup.

Rebecca îşi văzu mai departe de chicoteli. Pe dată însă mi-am adus aminte de altceva.

— Dumnezeule, ce-or să spună mama şi tata?

— Păi, tocmai asta e, spuse Rebecca. Nu înţelegeau şi pace de ce mă agitam în halul ăla! Fiindcă a trebuit mai întâi să vorbesc la telefon cu Insulele Canare aşa, ca de vreo cinci sute de mărci, ca să aflu că doamna Kiebig îi scrisese mamei de patru luni şi mai bine, prilej cu

care îşi şi reziliase contractul de închiriere. Ceea ce înseamnă că s-a mutat cât se poate de legal. Şi tot de-acolo, din Gran Canaria, i-au acordat pe încredere şi predarea-primirea în bună stare a apartamentului.

— Nu cred o iotă, am îngăimat eu, perplexă. Zgripţuroaica aia bătrână a pus totul la cale şi n-a scos o vorbuliţă faţă de noi?

— Bineînţeles că mama îşi închipuia că eram la curent cu toată tărăşenia, mai spuse Rebecca. Ba că ne-am fi şi ocupat să găsim alt chiriaş.

— Tipic, ce să zic, m-am revoltat eu. Şi încotro a apucat-o baba?

— Naiba ştie! Dar ia stai, tu chiar nu te bucuri niciun pic pe chestia asta? îmi zise Rebecca. Că doar acum am putea să închiriem şi noi apartamentul cuiva mai de treabă.

Chicoti, de-a dreptul exuberant. Ce să zic, nu tu cârteli, nu tu clefăituri de potaie bună de pus la tigaie! Sigur că mă bucuram!

— Şi, în felul ăsta, o să-ţi găsim şi ţie, în sfârşit, un tip, turui Rebecca, luându-se cu vorba, unul drăguţ, înţelept şi priceput la toate alea!

— Să ştii însă că bărbaţii de care mi-ar plăcea au o locuinţă a lor, o vilă cu vedere la Rin sau ceea ce se numeşte o maisonette, cu terasă pe acoperiş, am rostit eu, cu îngâmfare.

— Ce prostie, mi-o întoarse Rebecca, de regulă, bărbaţii de care ţi-ar plăcea nici măcar n-ar fi în stare să silabisească cuvântul *maisonette*. Oricum ar fi, chiar astăzi trebuie să dăm un anunţ.

— Hai să vedem apartamentul, i-am propus eu, înainte de-a o apuca din nou chicotelile isterice.

Pe scară, ne-am întâlnit cu *unchiul*. Avea o sticlă de şampanie şi voia să ciocnim un pahar împreună în cinstea zilei aceleia. Aşa că ne-am luat cu noi paharele în apartamentul doamnei Kiebig.

Momentul trecerii pragului apartamentului, lucru pe care-l făceam oricum pentru prima dată, fu unul de adevărată sărbătoare, căci, până atunci, teritoriul cu pricina fusese apărat cu lătrături frenetice de potaia bună de pus la tigaie.

În aer plutea un amestec de miros de câine, lac de mobilă şi parfum de femeie bătrână. Modelul tapetului – narcise albe, uriaşe, pe un fundal verde, în hol, cercuri concentrice, în tonuri cafenii, în sufragerie, şi tufe de trandafiri galbeni, în dormitor – lăsa să se tragă concluzia că ultima renovare se petrecuse prin anii ’70.

Podeaua scotea la iveală sute şi sute de cercuri brăzdate de o puzderie de linii, într-o minunăţie de diversitate coloristică. Şi, cu cât zăboveai mai mult şi mai uimit cu privirea asupra podelei, cu atât mai limpede devenea varietatea modelului. Puteau fi recunoscute cercuri de un verde de brad şi triunghiuri de un verde de muşchi şi de iarbă, mici romburi de un galben ca lămâia, cu linii curbate înspre interior şi

cruci gamate simetric, castanii, în funcţie de nuanţele coloristice asupra cărora te-ai fi concentrat mai intens. Ce mai, cu totul genial! Cel ce realizase modelul trebuia să se fi aflat cu siguranţă închis în vreun stabiliment medical!

În baie, aşa cum se întâmpla şi în celelalte apartamente, puteau fi admirate aceleaşi plăci de faianţă colorate într-un albastru şters, pe care bunicii mei – Dumnezeu să-i aibă în pază! – le achiziţionaseră pe vremuri, ca pe un ultim strigăt al modei în amenajări interioare. Atât că doamna Kiebig se apucase şi le împodobise, pe fiecare dintre ele, cu câte o floare, culeasă dintre sutele şi sutele de autocolante de pe sticlele de detergent *Pril*.

— Aici trebuie retapetat din nou, spuse unchiul.

Şi chiar avea dreptate. Chiriaşul următor ar fi trebuit să investească muncă nu glumă până când apartamentul ar fi încetat să-i mai stârnească fiori de groază.

— Chiar că nu-i de mirare că sărmana femeie era mereu cu capsa pusă, rosti Rebecca. Cred că mai mult de şase sute de mărci nici n-aş putea cere pentru aşa ceva.

— Bine, dar pentru şase sute de mărci, n-ai putea închiria în cartierul ăsta nici măcar o pivniţă, o contrazise unchiul.

Şi i-am dat dreptate.

— Renovat, apartamentul ar face pe puţin o mie trei sute de mărci. Şi asta aşa, fără încălzire, am spus eu, gânditoare.

— Niciodată, fu părerea Rebeccăi.

Eu şi unchiul am gratulat-o, făcând-o *oaie cum nu se poate mai nătângă,* iar ea ne categorisi drept *hrăpăreţi şi speculanţi ai chiriilor*.

Mai apoi, am căzut de acord să-i întrebăm pe părinţi cam ce chirie ar fi trebuit să pretindem.

Pe pervazul ferestrei din sufragerie, unchiul descoperi un ghiveci stingher, în care creştea una dintre plantele acelea cu frunze cărnoase, care aproape că sunt nemuritoare, una dintre cele pe care, la început, le primeşti ca mică atenţie, într-un ghivecel nu mai mare decât un degetar, şi cu care, înainte să-ţi dai bine seama, te pomeneşti că au crescut şi s-au făcut tufişuri în toată legea. Pur şi simplu nu suportam asemenea colocatari perfizi şi încercam de fiecare dată tot ce-mi stătea în putinţă pentru a le crea condiţii în vederea unei morţi rapide, pe cale naturală. Numai că, orice aş fi făcut eu, ele îşi vedeau de crescutul lor, în cele mai întunecoase colţuri de rafturi, supravieţuind luni în şir unor perioade crunte ba chiar, fără nicio problemă, iernând afară, pe balcon. Şi când te gândeşti la ce se spune, că, pentru a se dezvolta, plantele ar avea nevoie în primul rând de afecţiune!

La vederea exemplarului uitat pe pervazul ferestrei doamnei Kiebig – nu încăpea nicio îndoială că-l lăsase acolo intenţionat –, mi-am adus subit aminte, ca friptă, de plantele lui Bille, pe care făgăduisem să le

îngrijesc! Chestia cu făgăduiala se petrecuse în urmă cu aproape o săptămână, iar eu nu catadicsisem să trec prin apartamentul lui Bille nici măcar o singură dată, pentru a face ceea ce-i promisesem.

M-am hotărât să-mi domolesc de îndată conştiinţa zbuciumată şi, cu aceeaşi ocazie să-i fac o vizită aşa, ca din întâmplare, şi lui Burghart, minunăţia aceea cu gropiţe în obraji şi ochii aşa de albaştri. Şi, dintr-o dată, m-a lovit graba.

— Dacă vrei, poţi să iei tu liniştit planta, i-am spus eu unchiului, avertizând-o în viteză pe Rebecca despre faptul că nu aveam cum s-o ajut la datul anunţului.

Unchiul avea o inimă miloasă. Şi aşa am şi ajuns, bucuroasă nevoie mare de necazul altuia, să-l privesc pe bătrân cum căra planta aceea parazită în propriul apartament, inconştient de faptul că urma să fie sâcâit de prezenţa acesteia pentru tot restul vieţii lui.

Am urcat scara în viteză şi, ajunsă în faţa dulapului cu haine, m-am aruncat în oarece veşminte mai acătării. Deh, aşa cum o cerea udatul plantelor, nu? Iar asta a însemnat, pentru început, să trag pe mine un tricou negru şi strâmt, al cărui decolteu era într-atât de adânc, de Mo spunea mereu că l-aş fi purtat de-a-ndoaselea. Tricoul mi l-am implântat în perechea mea preferată de blugi, care, mulţumită săptămânii de regim cu fructe, orez şi varză murată, arătau din nou ca turnaţi, potolindu-mi pe-ndelete temerile în privinţa siluetei.

În ciuda aşteptărilor, la Bille în casă totul era în ordine. Se părea că perioada de secetă le făcuse plantelor chiar bine, ajutându-le să se dezvolte cum nu se putea mai bine. Le-am udat din belşug, mi-am tapotat colţurile urechilor, servindu-mă din cel mai bun parfum al lui Bille, şi, cu un pretext dintre cele mai jalnice pe buze, am coborât un etaj.

— Ah, Judith, ce drăguţ, spuse Burghart, de cum îmi deschise uşa.

Îmi zâmbi atât de încântat, încât nici n-a mai fost nevoie să-mi recit motivul de ocazie pe care mi-l pregătisem pentru vizită. Aşa că, pur şi simplu, i-am întors surâsul.

— Intră, te rog.

Şi, fireşte, nu m-am lăsat de două ori poftită.

— Tocmai vream să gătesc ceva, spuse Burghart. Dacă ai chef să guşti şi tu, m-apuc şi fac mai mult.

— Cu plăcere, i-am răspuns eu, începând să arunc priviri scormonitoare prin apartament.

Data trecută, la petrecerea aceea, fusese mult prea întuneric ca să fi distins vreun amănunt. În plus, sunt de părere că o locuinţă poate spune multe despre cel care îşi duce viaţa înăuntrul ei. Şi nici cu cea în care mă aflam acum nu stăteau lucrurile altfel.

Din păcate!

În primul rând, mi-au sărit în ochi nenumăratele şi ciudatele boţuri

colorate, înşirate pe rafturi. La o privire mai atentă, mi s-a părut că am recunoscut în ele trei bizarerii de arici, o grămadă de diferite legume şi un soi de zar cu găuri. Sau să fi fost vreo bucată de brânză?

Poate că Burghart avea ceva copii prin familie, care îi dăruiseră orătăniile cu pricina. Şi mai tulburător era însă faptul că le ţinea aşa, la vedere. Tapetul simplu era, de jur-împrejur şi fără vreun loc rămas liber, ticsit cu diplome şi fotografii. Cu uimire crescândă, m-am apucat să mă zgâiesc la ele.

Locul doi într-o întrecere de tineret B, organizată de *Prietenii tenisului de masă verde-auriu,* locul unsprezece într-o alergare de toamnă, organizată de casa de asigurări de sănătate, şapte sute douăzeci de puncte obţinute la *Jocurile Sportive Federale de Tineret* în vara lui 1980, locul trei la balul de absolvire al unui curs de dans pentru avansaţi…

Am înghiţit cu noduri. Printre diplome se afla şi o ceată întreagă de cupe şi medalii strălucitoare, presărate printre boţurile pestriţe de pe rafturi. Participare de succes la cea de-a opta ediţie a aşa-numitei *zile a călătoriei,* organizate de societatea *Prietenii naturii* din Sauerland, câştigător al turneului de tenis categoria B, organizat de clubul de tenis *Avantaj serviciu,* distincţia de bronz a Asociaţiei Şcolilor de Schi din Germania…

O spaimă cumplită puse stăpânire pe mine.

Cu moralul la pământ, am pornit să cercetez fotografiile cu care, printre diplome, mai fuseseră garnisiţi pereţii: Burghart pe placa de surf, atârnând de trapez, pe mountain-bike, în mână cu paleta de tenis de masă, aruncând mingea la coşul de baschet prin procedeul *cârlig,* pe trambulina de la trei metri înălţime, în telescaun, la serviciu într-o partidă de tenis, cu labe de înot în picioare şi ochelari pentru înotul subacvatic, stând în mâini sau cu acestea ocupate cu crosa de golf.

Aşa, netam-nesam, mi s-a făcut chef să plec acasă.

— Îţi plac spaghetele bolognese? mă întrebă Burghart din bucătărie.

— Da, grozav de mult, i-am răspuns eu, fără să îndrăznesc s-o iau din loc. Nu vrei să te ajut?

— Nu, dar poţi să te uiţi cum le fac, îmi propuse Burghart.

Altceva mai bun de făcut tot n-aveam! Şi aşa, în sufragerie, în afara unei duzini de cactuşi prăfuiţi aşezaţi pe pervazul ferestrei, chiar că nu mai era nimic de văzut. Aşa că m-am aşezat lângă Burghart, în faţa maşinii de gătit.

— Fii atentă cum se face! îmi atrase el atenţia, prieteneşte. Fiecare manevră trebuie să fie cea potrivită.

Acum, cu toate că îmi plăcea să cred despre mine că mă pricep la gătit, eram oricând cu drag dispusă să mai prind câte ceva în privinţa asta. De aceea m-am şi pus pe urmărit cu atenţie fiecare manevră. Burghart prăjise carnea tocată şi ceapa în ulei de măsline. Până aici nu

a fost mare scofală să-l urmăresc.

— Sosul meu bolognese este vestit şi fără egal, îmi spuse el, amestecând sârguincios puţină sare, puţin ardei iute şi, corespunzător, nişte piper.

Nici chestiile cu pricina nu fură prea greu de urmărit, mai cu seamă că, de obicei, nici eu nu făceam altfel. Am aşteptat, curioasă, şi acel ceva special, ce făcea vestite şi fără de egal spaghetele bolognese ale lui Burghart. Adaosul secret nu era decât un plic de sos gata făcut, marca *Match-Fix,* pentru maeştrii bucătari, deschis de Burghart cu gesturi largi, teatrale, şi scuturat peste carnea tocată, care mai fu frământată puţin.

— Imediat o să-ţi dai seama că aşa ceva gustos n-ai mai mâncat niciodată, prezise el, privindu-mi chipul împietrit de uimire şi punând spaghetele în apa ce dăduse în clocot. Dacă vrei, după ce terminăm, îţi scriu şi ţie reţeta.

Nici nu ar fi trebuit să se obosească, de vreme ce totul sta scris pe spatele plicului de „Match-Fix", pentru maeştrii bucătari!

În timp ce spaghetele fierbeau – şmecheria ar fi fost ca, după fiert, să fie aruncate direct în apă rece; ce să zic, de-a dreptul revoluţionar! – m-am apucat, gânditoare, să aşez masa. În realitate, aş fi preferat să mă întorc flămândă acasă. Atât că, de îndată ce Burghart aşeză sosul pe masă şi-mi mai aruncă şi o privire încurajatoare din albastrul strălucitor al ochilor, mi-am zis că parcă tot ar fi meritat să mai rămân.

— Poftă bună, am spus eu şi m-am apucat de răsucit pe furculiţă spaghetele răcite.

Arătau de parcă ar fi fost o substanţă cerebrală. Iar sosul îmi părea un fel de… Burghart luă prima îmbucătură şi plescăi profesional din limbă.

— Oh, un momenţel, strigă el şi fu imediat în picioare. Mai lipseşte ceva, numai un picuţ de ardei iute.

După ce presără câteva fragmente în tigaie şi le amestecă, se arătă mulţumit.

— Dumnezeieşte, pur şi simplu dumnezeieşte, mai spuse el, privindu-mă plin de speranţe.

Mi s-a părut aşa, destul de obişnuit, mai obişnuit decât mi-aş fi închipuit. Atât că putea fi mâncat. Dar ce, pentru spaghete mă aflam eu acolo? Aşa că am rostit cu neruşinare:

— Burghart, chiar eşti un bucătar nemaipomenit!

De parcă Burghart şi-ar fi închipuit altceva! Drept care se şi puse pe enumerat toate celelalte feluri de mâncare pe care înţelegea să le pregătească la nivelul unui adevărat Paul Bocuse{7}: de la A, cum ar fi fost ardeii graşi umpluţi cu carne tocată, până la Z, zucchini à la Burghart.

— Şi la ce te mai pricepi în afară de gătit? l-am întrebat la iuţeală, înainte de-a apuca s-o ia de la început cu A, cum ar fi compotul de ananas.

— Păi, judecă şi singură, se lăsă Burghart de îndată dus cu vorba şi gesticula avântat, arătând de jur-împrejur.

Am mai aruncat o privire precaută către figurinele ce reprezentau ariciul şi bucata de brânză. Numai că Burghart se referise la diplome, cupe şi medalii.

— Sportul este foarte important pentru mine, îmi explică el. Un singur lucru n-am putut face totuşi ca lumea, să mă rezum la unul singur.

— O, am suspinat eu.

— Şi uite aşa mi-am adus toţi profesorii şi antrenorii pe culmile deznădejdii, povesti Burghart. Şi fiecare dintre ei mi-a spus de o sută de ori: *Burghart, dacă te-ai concentra asupra unui singure discipline şi te-ai antrena mai des, n-ai putea rata următoarea Olimpiadă!*

— O, am făcut eu din nou, făcând să mi se clatine uşor spaghetele aninate între buze.

— Indiferent despre ce ar fi fost vorba, înot, atletism, ciclism sau handbal şi altele, şi altele, se apucă Burghart să-mi înşire, fiecare mi-a spus mereu: *Burghart, numai de tine depinde,* aşa mi-au spus, *dacă vrei să ajungi la următoarea Olimpiadă, pentru că ai putea să fii acolo.*

— O… limpiadă, am mai schimbat şi eu refrenul.

— Vrei să ştii de ce am renunţat la asta? întrebă Burghart. Pentru că am considerat important să cunosc şi celelalte discipline sportive, schiul, surful, squashul, înălţatul zmeului, ascensiunea montană şi altele, şi altele. Pur şi simplu voiam să le învăţ pe toate celelalte. Căci sunt experienţe cu totul şi cu totul noi, care te pot purta cu adevărat departe. Aşa să ştii!

Era o nouă aluzie la cupele lui.

— Şi am învăţat de toate. Antrenorii şi profesorii pe care i-am avut mi-au spus că nu au mai cunoscut pe cineva aşa ca mine, care, în atât de scurt timp, să poată ajunge atât de bun.

— O, am suspinat eu.

După consumarea neasemuitelor spaghete, Burghart puse un CD, răsuci la maximum butonul volumului, pornind să se mişte după acordurile muzicii din*West-Side-Story*. Şi, după cum se arăta, dansa cu plăcere atât pe stomacul gol, cât şi la lumina zilei, azvârlindu-şi picioarele încoace şi-ncolo, fără nicio reţinere, smucind ritmic din şolduri şi răsucindu-se în piruete sălbatice.

— *I feel pretty, oh so pretty*… se însoţea el la dans şi cu vocea.

Chiar că nu mai ştiam încotro să-mi îndrept privirea. Burghart arăta ca un membru al corpului de balet din emisiunea *Rudi Carell Show,* însă unul cu totul şi cu totul neinspirat.

— Ăsta a fost dintotdeauna un alt vis de-al meu, zbieră el, în încercarea de-a acoperi muzica, să fac parte din distribuţia unui musical.

De ce nu? La urma urmelor, fiecare îşi are visurile lui!

— N-ar trebui decât să ştii să cânţi şi să dansezi, i-am strigat eu.

— De dansat n-ar fi nicio problemă, fredonă Burghart, numai o oră-două de canto ar mai trebui să iau. *It's enorming, how charming I feeeeeeeeeel…*

Chiar aşa, curat „enorming"!

Între timp mă cam săturasem de audiţia oferită, hotărându-mă să i-l cedez pe Burghart lui Bille, fără cea mai mică împotrivire. Dansase până nu mai putuse, după care se aşezase iar la masă, lac de transpiraţie.

— Ştii, consider muzica şi dansul enorm de importante, îmi mai împărtăşi el. Ştiai că sunt în stare să cânt la patru instrumente?

Nu, dar trebuia să-mi fi închipuit! Şi am căscat.

— La violoncel, la chitară electrică, la saxofon şi la oboi, enumeră Burghart. Iar profesoara de violoncel ţinea morţiş să studiez muzica pe mai departe, în timp ce profesorul de saxofon îmi spunea mereu, *Burghart,* zicea el, *încă vreo câteva săptămâni şi ai să mă întreci.*

— A, am spus eu, plictisită.

— Iar muzica şi dansul sunt, nu în ultimul rând, expresii ale erotismului, nu găseşti?

Vorbe care avură darul să mă trezească pe loc!

— Depinde despre cine e vorba, i-am dat eu dreptate, ezitând.

— Uite, pe fosta mea, pe Sunny, am cucerit-o tocmai cu măiestria mea de dansator, insistă Burghart.

— Aha. Chiar că trebuie să fi fost interesant.

— Sunny frecventa alături de alt tip cursul de *dirty dancing* de la şcoala de dans *Pickel şi Strauß,* începu Burghart.

— Nu mai spune!

Dar pe la „Pickel şi Strauß" trecusem şi eu, şi Bille. Un loc al groazei! Te pomeneşti că idila cu pricina se consumase chiar sub ochii noştri!

— Aşa deci! O ochisem eu de multişor pe Sunny, continuă Burghart. Micuţa era o făptură prietenoasă, isteaţă şi frumuşică foc!

Astea îi fură vorbele. Chiar aşa: *făptură prietenoasă, isteaţă, frumuşică foc.* Ce să spun, propoziţia mi s-a părut mai nenorocită decât reprezentaţia de dans oferită până atunci. Făptură prietenoasă, isteaţă, frumuşică foc! Cum putea să-i iasă cuiva aşa ceva pe gură?

— Un prieten de-al meu, profesor de dans, m-a învăţat în numai câteva şedinţe regulile de bază ale stilului ăstuia de dans. Şi aşa se face că ceea ce alţii învăţau în doi ani, eu unul, am prins în doar câteva ore, îşi aminti Burghart.

Şi era, desigur, clar că profesorul acela de dans i-ar fi spus ceva de genul: „Burghart, încă o şedinţă de dans şi-o s-ajungi să dansezi mai provocator decât Patrick Swayze însuşi!”

— Cum am fost puşi să dansăm de unii singuri, înaintea tuturor, l-am eclipsat de tot pe tipul lui Sunny. Iar ea a trecut de partea mea cu arme şi bagaje.

Deci aşa se petrecuseră lucrurile! Interesant, interesant!

Şi, fiindcă tot ajunsesem la subiectul femei, fu un prilej pentru ca Burghart să-şi dea în vileag vastele sale cunoştinţe din domeniul sexualităţii, în general, şi cu de-amănuntul.

— Mă cuprinde mirarea de fiecare dată când constat că tot mai ai câte ceva de învăţat, rosti el, arborând un zâmbet înţelept.

Şi, dacă nu cumva mi se întâmpla prea târziu, acesta fu momentul în care îmi deveni limpede ca lumina zilei că aveam în faţa ochilor, în persoana lui Burghart, un maestru *în toate cele.*

— Vreau să spun, omul a atins deja limitele *Kamasutrei,* dacă înţelegi ce vreau să spun, zise el.

Bineînţeles că pricepeam! Fiindcă aşa, doar uitându-te la poze, puteai ajunge foarte uşor la limita a ceea ce ai fi fost în stare să faci!

Numai că, firește, nu la felul acesta de limite se referea maestrul în toate cele, căci nu se afla în toată *Kamasutra* şi nici într-altă parte ceva pe care să nu-l fi încercat el deja şi să-l fi găsit de soi. Femeile simţiseră şi ele că Burghart era ceva deosebit. *Burghart,* obişnuiau ele să spună, *cu tine sexul este o împlinire minunată, de care nu te mai saturi.*

Din păcate, alte detalii n-am putut afla, însă un lucru mi-a devenit limpede: îl aveam în faţa mea pe bărbatul care, numai dacă şi-ar fi aşternut pe hârtie propriile experienţe, s-ar fi arătat în stare să înlocuiască definitiv prin anticariate vechea scriere a *Kamasutrei.*

— Numai că omul trebuie să facă şi distincţie între sexul lipsit de sentimente şi cel într-o relaţie strânsă. Vreau să spun, Sunny era, de exemplu, încă virgină. Ceea ce a însemnat să mă port cu ea cu mai multă grijă, tocmai pentru ca şi ea să poată avea parte de plăcerea actului. Ehe, Sunny era o făptură plăpândă şi isteaţă.

Încetul cu încetul, mă săturasem până peste cap de balivernele lui Burghart *făptura aceea isteaţă.* Ha-ha-ha! Aşa că l-am întrebat cam pe unde se afla în acele zile isteaţa de Sunny.

— S-a măritat, are un copil şi pare să fie foarte fericită, îmi răspunse Burghart, schimonosindu-şi iute chipul într-o mutră scârbită. Numai că asta e o cu totul altă poveste.

Mda, una pe care n-aş fi vrut s-o mai ascult tot atunci! Şi, la urma urmelor, nici măcar altădată. Ce găsea Bille la ăsta? În viaţa mea nu mi se întâmplase ca cineva, în numai câteva ore, să mi se arate atât de limpede drept idiot desăvârşit! Ce mai, nici gropiţele din obraji nu-i mai erau de niciun ajutor. Sărmana Sunny, avusese nevoie doar de

ceva timp în plus pentru a-şi descoperi propriul *eu*. Speram ca măcar acum să-şi fi aflat şi ea fericirea. Şi chiar m-am bucurat pentru ea!

— Trebuie să plec, am anunţat eu deodată, întinzând mâna după rucsacul cu care venisem.

Burghart mă conduse până la uşă.

— La vremea ei, povestea cu Sunny m-a afectat teribil, mai spuse el, dar am izbutit să-mi preschimb necazurile iubirii în energie creativă, iar asta a însemnat realizarea sculpturilor ăstora.

Arătă către arici şi către toate celelalte minunate plăsmuiri de pe rafturile înconjurătoare. Iar eu l-am aprobat, dând din cap molcom. Nimic nu mă mai putea lăsa acum sau altă dată cu gura căscată.

Şi, cu asta, fusese adus în discuţie în cele din urmă şi subiectul artelor plastice şi risipit secretul originii şi al semnificaţiei misterioaselor boţuri pestriţe. Nimeni nu m-ar fi crezut, dacă i-aş fi povestit toate prin câte trecusem în acel loc. Nici mie nu-mi venea să cred şi de-abia aşteptam să văd ce mutră ar fi făcut Bille la auzul tuturor grozăviilor ăstora. Ciudat era doar faptul că, până atunci, nu fusese în stare să descopere că, în privinţa acestui vecin al ei, lucrurile nu stăteau deloc în ordine. Doar dădea cu mult mai des ochii cu el decât o puteam face eu.

Ajunsă acasă, am încercat să-l imit pe maestrul în toate cele şi să-mi preschimb şi eu dezamăgirea în energie creativă. Şi avea să-mi reuşească de minune. Aşa am modelat un cap de dragon, coada fiarei, patru gheare de-ale ei, şi pe deasupra şi căpăţâna lui Siegfried, omorâtorul dragonului. Iar viteazul fără de pereche semăna cu Burghart ca două picături de apă.

Şi iarăşi luni

Ziua de naştere a lui Bille a picat exact la o zi de la întoarcerea ei din vacanţă. De-abia aşteptam să-i dezvălui amănuntele adevărului despre omnipotentul Burghart.

Dis-de-dimineaţă, am şi sunat-o de la serviciu, la ea, la librărie, ca s-o felicit.

— Cucurigă cocoşul din înaltul gardului în zori de zi şi cârâi cât îl ţinură puterile cam aşa ceva: *Bună dimineaţa, dragă Bille! Azi e ziua ta de naştere! Bună dimineaţa, dragă Bille! Azi e ziua ta de naştere!* am cârâit şi eu în receptor.

Din nefericire, cântarea mea îl aduse în birou pe domnul Schimmel-Kotzbrocken. Zâmbi moale şi-mi luă mâna între ghearele lui.

— Bună, tu eşti, Judith? se auzi glasul lui Bille din receptor.

— Da, eu sunt, bună, i-am răspuns eu, încercând să mă descotorosesc de mâinile umede ale domnului Schimmel-Kotzbrocken.

Mai ştii, poate că-şi închipuia că smuciturile mâinii mele or fi fost semne ale vreunei bucurii extatice ce m-ar fi copleşit cu prilejul vizitei pe care mi-o făcea, căci îmi acordă o privire aparte, plină de însufleţire, fără să dea însă vreun semn că ar fi vrut să-mi slăbească strângerea mâinii.

— Bună ziua, dragă domnişoară ăăă… Vai, ce mă bucur să vă întâlnesc aşa de veselă în dimineaţa aceasta, spuse el, cu glas mieros, continuând să-mi scuture mâna din răsputeri.

— Bună, Judith, bună! îmi spuse Bille la telefon. Abia dacă te aud. N-ai putea să dai televizorul mai încet? Am atât de multe lucruri de povestit despre Danemarca!

— Da, adică nu, i-am răspuns eu, confuză, adică nu-i vorba de niciun televizor, ci doar de ceva mucegai…

— De ce? piui glasul lui Bille.

— Şi-aşa veselă, cum sunteţi acum, să şi rămâneţi, domnişoară ăăă… mai rosti domnul Schimmel-Kotzbrocken, lăsând să-mi alunece uşor mâna din labele lui transpirate şi, arborând un zâmbet însufleţit, continuându-şi turul salutărilor lui prin celelalte birouri.

— Şi dumneavoastră vă urez o zi minunată, domnule Schimmel-Kotzbrocken, am rostit eu, uşurată, în urma lui, fiind cuprinsă însă pe dată de o spaimă cumplită, de cum mi-am dat seama că, în realitate, cu totul altul îi era numele.

Iar Bille se porni să-mi povestească despre Danemarca. Din experienţă, ştiam că n-ar fi avut niciun rost s-o întrerup, acordându-i însă nu mai mult de o jumătate de oră de vorbit, timp în care am fost dăscălită în privinţa a câte şi mai câte minunăţii poţi face laolaltă cu o colegă de serviciu, pe o vreme ploioasă, într-o cabană de plajă din

Danemarca.

— Ei, şi eu am avut o săptămână extraordinară, am reuşit să-i spun şi eu până la urmă, în grabă. Nici n-o să-ţi vină să crezi, ce-am…

— Nu te supăra, mă întrerupse Bille. Din păcate, trebuie să închid. Mutra aia de rahat îmi tot aruncă de vreo jumătate de oră nişte priviri asasine.

Mutra de rahat nu era altcineva decât şeful lui Bille.

— Dar diseară o s-avem tot timpul din lume, mă împacă Bille. Şi-atunci o să-mi poţi povesti pe-ndelete la rândul tău.

Chiar că de-abia aşteptam!

— Enervant! De-a dreptul enervant! rosti simpaticul domn Römer, de cum îşi făcu intrarea în birou.

— Bine, dar ce-i aşa de enervant?

— Păi, tocmai vin de la biroul personal, unde am aflat că sunteţi botezată evanghelic, spuse el, încruntat.

— Da, aşa au hotărât părinţii mei la vremea aceea, i-am răspuns eu, încurcată.

— Ei, tocmai asta este enervant, mârâi el. Dacă aţi fi fost de confesiune catolică, am fi putut să vă racolăm de la firma aceea de servicii temporare şi să vă oferim o slujbă pe perioadă nedeterminată.

— Dar cum e cu legendara doamnă Meister? am îndrăznit eu să întreb.

— Este catolică, bineînţeles. Suntem o instituţie romano-catolică şi nu avem voie să angajăm decât persoane de aceeaşi confesiune.

— Vreţi să spuneţi că doamna Meister nu se mai întoarce? am întrebat eu.

— Nu cred. Săptămâna viitoare se mută cu soţul la Leipzig. De ce trebuia să fiţi tocmai dumneavoastră evanghelică? Chiar că-i enervant! O să dau de îndată dispoziţie ca să puteţi rămâne în serviciu cel puţin până la angajarea unei înlocuitoare.

Şi, în vreme ce el dădea telefon la biroul personal, eu sunam la *Asche – Prestări servicii temporare,* pentru a afla ce avea să se întâmple în continuare.

Amabila doamnă Asche mă asigură însă că următoare slujbă avea să fie cel puţin la fel de interesantă ca cea pe care o îndeplineam acum.

— Bine, dar mie-mi place aici, i-am răspuns eu, nemulţumită.

— Ştiţi, suntem o firmă de prestări de servicii temporare, iar angajatele noastre nu rămân la post decât atât cât este nevoie de ele acolo, îmi explică, cu bunăvoinţa-i şi răbdarea-i caracteristice, doamna Asche.

— Dar au nevoie de mine aici şi nici măcar nu vă închipuiţi ce mult, am adăugat eu, cu convingere.

— Încercaţi să vă bucuraţi de pe-acum de viitoarea slujbă, îmi mai spuse doamna Asche.

Iar tonul ei fu unul definitiv.

Am închis telefonul, căzând pe gânduri. Ce păcat! Şi doar mă obişnuisem cu toate de pe aici!

Domnul Römer ieşi din birou, urmând să lipsească preţ de-o săptămână. Şi, fiindcă era cumsecade, nu-mi lăsă mai nimic de lucru pentru perioada aceea. Aşa că am avut timp să rezolv toate lucrurile lăsate de-o parte, să mă ocup temeinic de îngrijirea plantelor şi chiar să-i insuflu ceva curaj unui amărât de mesteacăn, aproape chelit de frunze.

Iar când am fost gata cu toate astea, nici măcar nu se făcuse amiază. În biroul de peste drum, Stefanie şedea la locul ei şi părea puţin pierdută. Îmi făcu semn cu mâna. Şi, hotărându-mă s-o îmbărbătez cât de cât, am format numărul ei de telefon.

De cum îmi răspunse, am rostit cu glas scrâşnit:

— Bună ziua! La telefon sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert. Aş dori să vorbesc cu doamna Reger, dacă se poate.

— La aparat, răspunse ea, amabilă.

— Fiţi, vă rog, amabilă şi faceţi-mi legătura cu dânsa! am continuat eu să scrâşnesc dindărătul identităţii sorei Annaklara.

— Eu sunt doamna Reger, spuse Stefanie, răbdătoare. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori să vorbesc cu doamna Reger, am repetat eu.

— Bine, dar eu sunt doamna Reger, spuse Stefanie, cu mirare crescândă.

— Atunci, daţi-mi-o vă rog la telefon pe doamna Reger, am scrâşnit eu pe mai departe.

— Ascultaţi-mă, vă rog, rosti Stefanie, disperată, dar tare şi răspicat. Sunteţi deja în legătură cu doamna Reger. Eu sunt doamna Reger.

— Dar doamna Reger când se întoarce? am mai pisat-o eu.

— Bine, dar eu „sunt” doamna Reger!!! răcni Stefanie, sărind din scaun în picioare.

— Aici este sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, şi aş dori foarte mult să vorbesc cu doamna Reger, am ţinut-o eu una şi bună. Şi aşezaţi-vă la loc dacă vreţi să vorbiţi cu mine.

Stefanie luă din nou loc.

— Aşa, foarte bine, am rostit eu. Şi acum faceţi-mi, vă rog, legătura cu doamna Reger.

— Bine, dar… îngăimă Stefanie, scârpinându-se într-o ureche.

— Vai, dar nu se face aşa ceva, am dojenit-o eu, să te scarpini în ureche? Unde vă sunt cei şapte ani de-acasă?

Şi, în sfârşit, catadicsi şi Stefanie să se uite înspre mine. I-am făcut, la rândul meu, şi eu semn cu mâna.

— Hai c-a fost bună! îmi spuse ea la telefon, izbucnind în râs.

După pauza de prânz, trecu prin biroul meu, în căutare de subiecte

de conversaţie, catastrofa de doamnă Mehlig.

— Dumnezeule, domnişoară Cutare, cum mai arată lucrurile pe-aici, pe la dumneavoastră! începu ea să zbiere, în nota ei obişnuită.

Păi, la mine, totul arăta nemaipomenit! Nu zăcea nicio lucrare aruncată pe cine ştie unde, era ordine desăvârşită şi strălucea de curăţenie. Mai că mi-aş fi dorit ca şi la mine acasă lucrurile să fi stat aproape la fel de bine.

— Dacă sărmana doamnă Meister şi-ar vedea acum biroul aşa de neîngrijit. Nici măcar n-ar vrea să se mai întoarcă la lucru, declară doamna Mehlig.

Asta chiar că era ditamai obrăznicia! După ce că preluasem cea mai nenorocită cameră din câte se pomeniseră în istoria mondială a administraţiei, pusesem ordine într-un sistem de două sute şaptezeci şi unu de bibliorafturi fără niciun căpătâi şi într-un metru înălţime de hârtii, salvasem trei plante de la moarte sigură şi preschimbasem un haos deznădăjduit într-o ordine impecabilă, trebuia acum să mă las boscorodită de fiinţa asta făinoasă, care-mi batjocorea biroul! Şi, în afară de asta, doamna Meister se afla, probabil, pe la jumătatea drumului ei înspre Leipzig, iar lucrul ăsta precis nu avea vreo legătură cu mine.

Numai că, aşa cum mi se întâmplase de multe ori în viaţă, replica potrivită avea să-mi vină, şi acum, minute mai târziu, după ce minte-îngustă aia de Mehlig plecase de mult, iar eu încă mai gâfâiam în căutarea vorbelor celor mai nimerite.

Stefanie îmi împărtăşi indignarea şi-mi propuse să-i aplicăm doamnei Mehlig, drept pedeapsă, numărul cu sora Annaklara.

Ceea ce nu era deloc o idee rea!

Şi, de cum doamna cu pricina fu din nou la ea în birou, am închis uşa care da în coridor, tocmai ca să nu-şi poată auzi propriile răcnete la telefon. Am deschis apoi şi mi-am aşezat la îndemână, lângă telefon, unul dintre caietele-program, cuprinzând cursurile de care răspundea doamna Mehlig şi am format numărul ei.

— Mehlig!

— La telefon sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, am scrâşnit eu, cu glasu-mi prefăcut răguşit.

— Bună ziua, soră!

— Aş dori să vorbesc cu doamna Mehlig, dacă se poate.

— Păi, la mine aţi şi nimerit.

— Bună ziua. Sunt sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert.

— Bună ziua, soră. Cu ce vă pot ajuta?

— Aş dori, vă rog, să vorbesc cu doamna Mehlig.

— Dar eu „sunt” doamna Mehlig.

— Şi atunci când se întoarce doamna Mehlig? am mai întrebat eu,

cu glas tremurat.

— Eu sunt doamna Mehlig!

Iar vorbele din urmă ne ajunseră la urechi în dublu exemplar, o dată prin telefon şi a doua oară străbătând peretele. Stefanie scoase un ţipăt gutural şi-şi înfundă în gură traista mea de cumpărături.

— Mda, bine, aici este sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert.

Glasul îmi devenise între timp şi mai tremurat.

— Soră, care este motivul pentru care telefonaţi?

Acum, cu toate că aş fi fost în stare să continui jocul ore în şir, am încercat şi eu ceva nou.

— V-am dat telefon în legătură cu un curs de dans. Numărul 135782 în caietul dumneavoastră.

— Aţi dori să înscrieţi pe cineva?

— Pe mine aş dori să mă înscriu, domnişoară! am scrâşnit eu.

— La cursul de dans din buric?

Glasul doamnei Mehlig începu să răsune ceva mai puţin viguros.

— Da, da, mai este cumva vreun loc liber?

— Da, cum să nu, soră. Nu trebuie decât să completaţi un formular de înscriere şi să ni-l trimiteţi, explică doamna Mehlig. Numai că abia acum văd eu că, la cursul pentru începători, nu mai e niciun loc.

— Domnişoară, dar nu-s nici măcar cu o zi mai tânără de nouăzeci de ani. Despre ce începător mai poate fi vorba. De unde până unde să o iau de la început, am mai scrâşnit eu, cu reproş în glas.

Stefanie abia dacă se mai putea abţine să nu râdă. Mie însă aproape că-mi trecuse de tot cheful de râs. Şi asta fiindcă mi-am dat seama că era prea târziu ca să-i mai divulg doamnei Mehlig adevărata mea identitate. Aveam mari rezerve că ar fi primit vestea, dând dovadă de cine ştie ce simţ al umorului. Şi, în afară de asta, chiar mă simţeam cu conştiinţa încărcată, căci femeia se arăta de mii de ori mai amabilă faţă de sora Annaklara, de la Mănăstirea Sfântul Kunibert, decât faţă de noi.

— Dar cum urmează să veniţi de la mănăstire până aici? întrebă doamna Mehlig, pe un ton prietenos. Ştiţi, avem şi un serviciu de transport. Poate aţi dori să-l folosiţi.

— Nu-nu, mulţumesc, vin eu singură. Săgeţica mea cea roşie prinde lesne o sută şaizeci de kilometri pe oră. La volanul ei, într-o jumătate de oră sunt acolo, am explicat eu, cu îndrăzneală.

Stefanie scotea deja nişte horcăieli, lucru care m-a silit să închid şi să-i smulg din gură traista aceea de cumpărături, fără să mai aştept răspunsul doamnei Mehlig.

După ce Stefanie se potoli în sfârşit din râs, am rugat-o să jure solemn că nu avea să povestească niciodată, nimănui, că acea soră Annaklara nu era nimeni alta decât eu. Aşa că găsi de cuviinţă s-o facă

invocând numele Sfântului Kunibert.

Zile de-a rândul avea să umble naiva de doamnă Mehlig pe coridor, povestind tuturor despre călugăriţa cea bătrână, care abia se mai ţinea pe picioare, dar care se înscrisese la cursul de dans din buric. Evident că nu dădu nimeni niciun ban pe vorbele ei.

Plină de chef, în aceeaşi seară, am plecat către Bille şi petrecerea cu prilejul zilei ei de naştere, pentru ca, în sfârşit, să-i pot povesti despre păţania trăită de mine cu Burghart.

Cum am ajuns însă, m-am pomenit cu ea în prag, văicărindu-se.

— Cred că-i ziua mea cu ghinion. Claudia este bolnavă, Susanne şi Markus sunt plecaţi în concediu, iar Doris şi Dirk nu pot veni.

— La ce te-ai fi aşteptat? Oricum, nu-i invitasei pe niciunul dintre ei, i-am spus eu, prilej cu care am remarcat dintr-o ochire că toată pâinea cu usturoi urma să-mi revină numai mie.

— Dac-ai şti câte am să-ţi povestesc! i-am spus eu, agitată.

— De-ar fi venit măcar deşteaptă aia de verişoară-mea, cu bărbatul ei, se lamenta Bille.

— Bine dar pe verişoara aia şi pe bărbatul ei nici nu-i poţi suporta, i-am dat eu replica, fără pic de menajamente.

— Dar ce-o să spună despre mine, dacă nu vine chiar nimeni la ziua mea? întrebă Bille.

— Cine, bărbatul verişoarei tale? am întrebat-o la rându-mi, mirată.

— Nu, Burghart, vezi bine! aproape că răcni Bille, pierzându-şi răbdarea.

Şi tocmai atunci se auzi soneria de la uşă.

— Nu deschide, m-am milogit eu de ea, pe un ton de cerşetor. Ascultă-mă pe mine, ăla chiar că nu-i întreg la minte.

Numai că, sprintenă, Bille se şi repezise să deschidă.

— Dacă m-ai lăsa să-ţi povestesc ce-am păţit cu el, chiar de azi ai începe să te căieşti că i-ai dat drumul la tine în casă, i-am spus eu, cu năduf.

Din păcate, *el* se şi înfăţişase în cadrul uşii, ceea ce mă făcu să mă întrerup şi să-mi întorc privirea într-altă parte.

— Ia te uită, chiar sunt primul? întrebă el.

— Parcă-i un blestem, începu Bille, pe un ton aparte, de văicăreală. Toţi sunt ba plecaţi în concediu, ba căzuţi bolnavi la pat. Iar Sentei şi întregii găşti le-am spus că n-o să mă întorc înainte de nouăsprezece ale lunii. Mare tâmpenie, nu?

Cine, naibii, să fi fost Senta aia?

Bille trecu peste semnul de întrebare răsărit în ochii mei şi-mi spuse:

— A, să nu uit, îţi transmit salutări de la Daniel şi Stefan, din sudul Franţei. Amândoi mi-au dat telefon tocmai de-acolo, ca să mă felicite.

Mai întâi „Senta şi toată gaşca”, iar acum „Daniel şi Stefan din sudul Franţei”… Zău dacă nu începeam să-mi fac griji dacă Bille a mea n-o

luase cumva razna.

— Ştii, adăugă ea, adresându-i-se lui Burghart, uneori, aşa, ca schimbare de peisaj, parcă nu-i rău să mai scapi la o zi de naştere de tămbălăul iscat de pe urma prea multor invitaţi. Numai dacă mă gândesc la ce-a fost anul trecut!

— Mda, m-am băgat şi eu în vorbă, chiar că a fost ceva… cu Senta şi toată gaşca. Îţi mai aduci cumva aminte şi de faza aia, când Daniel şi Stefan s-au apucat, ca nişte porci, s-arunce în dreapta şi-n stânga cu prăjiturile alea cu cremă?

Bille mă privi ca turbată. Un soi de privire pe care n-am pregetat să i-o întorc. Nu că aş fi avut ceva împotriva micilor scorneli de ocazie! Mă revolta însă faptul că încerca să se impună în faţa unui asemenea nătărău, fără pic de minte, cu povestea asta, cu nemaipomenitul cerc de prieteni.

— Dar Dolly, Molly şi Holly? Ele nu şi-au anunţat sosirea? am întrebat eu, cu perfidie, primind din partea lui Bille, drept răspuns, un ridicat din umeri.

— Ei, aşa ceva chiar c-ar fi meritat să vezi, i-am spus eu lui Burghart, fiindcă, de fiecare dată când îşi serba Sybille ziua de naştere, fetele obişnuiau să-i dedice o mică reprezentaţie, cu Holly la muzicuţă şi Molly la acordeon.

Brusc, Bille începu să mă urască. Şi, sub pretextul că voia să aducă ceva din frigider, plecă spre bucătărie. Acolo unde am şi urmat-o.

— Trebuie să sari tu imediat peste cal, nu-i aşa? se stropşi ea la mine.

— Îmi pare rău, i-am răspuns eu, jignită, dar nu cred să rezist toată seara în prezenţa creaturii ăsteia pline de ea. Cu mult mai plăcut ar fi fost laolaltă cu Dolly, Molly şi Holly, cu tot cu acordeonul lor! N-ai putea să-i faci vânt ăstuia? Ţi-am spus doar că am o mulţime de nenorociri să-ţi povestesc despre el.

— Bine, dar de-abia a venit, îmi răspunse Bille, cu încăpăţânare.

— Bille, ăsta-i un panglicar patologic, am spus eu, cu stăruinţă în glas, un mincinos notoriu şi-un plin de el patentat, unul care-şi închipuie că nu există nimic pe care să nu-l poată face şi el, asemenea oricărui specialist. E un…

— …tip foarte, foarte atrăgător, adăugă Bille. Ia stai, cumva îmi porţi pică fiindcă, în locul tău, mă preferă pe mine?

La aşa ceva, chiar că n-am mai fost în stare să dau vreun răspuns.

Bille luă brânza din frigider şi mă lăsă acolo, în bucătărie. Chiar aşa, să-şi fi închipuit c-aş fi invidiat-o pentru găunoşenia asta, ce-ţi lua ochii c-un înveliş ispititor cu gropiţe în obraji? Din partea mea, nu avea decât să-şi dea seama şi fără ajutorul meu de omul de nimic pe care se apucase să-l cultive.

În sufragerie, Burghart dădea reprezentaţia lui obişnuită, de *go-go*

girl. Se răsuci de câteva ori chiar cu talent în jurul propriei axe, îşi aruncă piciorul drept în sus, frângându-şi şoldurile, după care înţepeni locului.

M-am apucat să bat din palme şi să zbier:

— Grozav! Unde ai învăţat aşa ceva?

Bille trase o gură zdravănă de aer în piept, dar Burghart explică cu multă bunăvoinţă:

— Cele mai multe dintre combinaţiile paşilor pe care-i fac sunt creaţii proprii.

De ce să fi crezut c-ar fi putut stat lucrurile altminteri?

— La şcoala de dans îmi spuneau mereu că nu mai văzuseră pe cineva care să fi prins totul aşa de repede, începu Burghart să-şi toarne balivernele. *Burghart,* mi se spunea mereu, *în câteva săptămâni o să fii gata să participi la concurs!*

Îi aruncam deja lui Bille priviri triumfătoare. Avea prilejul să audă acum cu propriile ei urechi ceea ce tot încercasem să-i explic.

— Nu înţeleg chiar deloc de ce n-a dat încă telefon Sabine, rosti Bille, în încercarea de-a schimba subiectul.

Sabine era o prietenă comună, fostă colegă de şcoală de-a amândurora şi, în mod cu totul excepţional, chiar o persoană reală, ceea ce m-a făcut să citez:

— O făptură micuţă, prietenoasă, isteaţă şi frumuşică foc!

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă Bille. Sabine e aproape cea mai urâtă tipă pe care o cunosc.

Şi, deoarece Burghart, nestingherit, îşi trăgea raitele lui rotitoare de şale prin sufragerie, m-am folosit de prilej pentru a mă trage mai aproape de Bille şi a-i vorbi cu insistenţă. Numai că nu era de părere că bărbaţii care-şi etichetau fostele prietene *drept făpturi micuţe, prietenoase, isteţe şi frumuşele foc* şi-ar fi meritat vreun loc mai special în iad.

— Frumuşică foc, isteaţă, făptură micuţă, am şoptit eu totuşi, înrăită, de vreo cinci ori în urechea lui Bille. Nu-i aşa că-i de necrezut?

— Dar ce-i aşa de urât în toate astea? întrebă Bille enervată, întorcându-mi spatele.

Toată seara se arătă însă de neclintit, râse la glumele lui Burghart, dădu din cap la inevitabilele lui acompaniamente de *ştiu-şi-eu-câte-ceva-despre-asta* şi-şi bătu de zor genele, pur şi simplu excitată.

Asta în timp ce eu, una, m-am plictisit de moarte, stând şi frunzărind o vechitură de revistă de modă. Şi, după o oră încheiată, au realizat, în sfârşit, că nu mă făcusem deloc părtaşă la distracţia lor.

— La ce te tot uiţi acolo? întrebă Burghart, săltându-şi privirea peste umărul meu. A, haute couture?

Bille arătă către o rochie de la *Dolce Gabbana,* spunând că ar purta cu plăcere aşa ceva.

— Bine, dar de ce nu ţi-o lucrezi pur şi simplu singură? întrebă Burghart.

— Ha-ha, am izbucnit, eu, ironic.

— *Eu,* unul, zău dacă nu m-aş apuca s-o fac, insistă Burghart.

— Mda, dragul meu Burghart, am mârâit eu, indignată, de ce m-oi fi mirând eu, când, la cât eşti tu de dotat, trebuia să m-aştept că te poţi ocupa cu măiestrie şi de croitorie.

— Înţeleg, îmi răspunse Burghart, căpătând o mutră vexată, de parcă ar fi priceput cu adevărat.

Sosise timpul s-o iau din loc.

— A fost o petrecere de-a dreptul simpatică, am rostit eu, prost-dispusă, luându-mi rămas-bun de la Bille. Distracţie plăcută în continuare!

— Avem deja parte de asta, spuse Bille insensibilă, aruncându-mi peste umăr un zâmbet plin de promisiuni.

Mi-a fost limpede că nimeni şi nimic nu i-ar fi fost de vreun ajutor şi am lăsat-o aşa, aproape fără milă, pradă propriei ei sorţi, să se scurgă spre casă, în compania acelui Burghart, cel doldora de atâta experienţă.

Vineri

Nici măcar târziu, după-amiază, trecând pe la Bille pentru a o lua la partida noastră de jogging, nu părea să-mi fi trecut de tot supărarea.

— Ce ai? mă întrebă Bille, de îndată ce, spre amuzamentul celor ce se plimbau de-a lungul malului Rinului, ne-am început obişnuitele exerciţii profesioniste de încălzire.

— Şi ce, n-aş avea cumva motiv? am întrebat-o şi eu, jignită.

Bille nu-mi dădu niciun răspuns, pornind în pas alergător. Tipic Bille, ca de obicei! Mi-am văzut şi eu de pasul meu alergător, cot la cot cu ea, ferm hotărâtă să nu fiu eu cea care ar fi urmat să rupă tăcerea. Bille se îndârji însă şi pe mai departe în muţenia ei. Prost dispusă, mi-am muşcat buzele şi m-am hotărât să mă opresc din alergare numai atunci când Bille mi-ar fi adresat un cuvânt de împăcare. Nu mă interesa, nici măcar dacă ar fi trebuit să alerg până în Australia!

Acum, era foarte posibil ca şi pe Bille s-o fi ros gânduri aidoma. Oricum, am alergat şi-am tot alergat noi, de-am depăşit toate reperele noastre din categoria *până-aici-şi-nici-un-pas-mai-departe* din toate *noile-tentative-de-alergare-din-fiecare-an,* aproape îndreptându-ne către galaxiile din depărtare, nevăzute de vreun om până atunci.

Dar, după vreo câţiva kilometri, mi s-a părut că simţeam sânge în gură, în timp ce în urechi mi se instalase un bâzâit ameninţător, şi acela acoperit de un vâjâit ritmic. Picioarele păreau să mi se mişte de la sine, căci nu mă mai simţeam în stare să pretind că mi-ar mai fi aparţinut. Cu toate că, plină de uimire, înregistram la ce performanţe putea fi împins trupul omenesc numai de voinţă, m-am hotărât, descurajată, să abandonez totuşi cu puţin înainte de-a ajunge la Leverkusen.

— Ai de gând să alergi cumva până la Marea Nordului? am întrebat-o pe Bille.

— În sfârşit! Şi eu care începusem să cred că n-o să mai întrebi nicicând, scheună Bille, lăsându-se subit să cadă pe taluzul malului râului.

Am picat şi eu alături. Iar Bille îmi rânji.

— Tot mai eşti supărată din pricina lui Burghart?

— Pricina eşti tu! am corectat-o eu. N-are nicio legătură cu Burghart, care e prost făcut grămadă.

— Ascultă, ce-ai zice dacă m-aş apuca şi eu să-i declar drept nătărăi pe bărbaţii de care te îndrăgosteşti tu?

— Nimeni nu-i chiar atât de ţicnit încât să se îndrăgostească de Burghart, am rostit eu, pe tonul celei mai profunde convingeri.

— La fel am zis şi eu despre Holger, ripostă Bille. Dar tu te-ai arătat

totuşi într-atât de ţicnită.

— Că doar nu te-oi fi îndrăgostit de-a binelea de pocnitoarea aia? m-am răţoit eu la ea.

— Eu zic că da, mi-o întoarse Bille.

Am privit-o încremenită de uimire. Asta în timp ce Bille se arăta foarte plină de ea.

— Şi, dacă nu mă înşel, atunci aş spune că sentimentul este chiar reciproc, mai spuse ea. Cred că el este bărbatul vieţii.

— Sper însă că nu-i vorba de viaţa ta! am strigat eu la ea.

— Şi de ce nu, mă rog?

De ce nu? De ce nu? Nu mi-am găsit deloc vorbele potrivite pentru a-i răspunde. Aşa că tot drumul cel lung, la înapoiere, am tăcut, copleşită.

— Poate s-o găsi printre prietenii lui Burghart şi vreunul drăguţ aşa, ca pentru tine, încercă Bille să mă împace, de îndată ce ne-am oprit în faţa casei ei, pentru a ne lua rămas-bun. Ştiu şi eu, poate unul tot aşa de grozav!

Am căscat gura, cu gând să rostesc oarece, dar, privind în ochii limpezi ai lui Bille, am realizat că n-ar fi avut niciun rost. Lămurită pe deplin, m-am suit în tramvaiul ce urmă să mă poarte spre casă.

La chioşcul de lângă casă am dat peste o revistă, cu o secţiune foarte promiţătoare de cosmetică: *Minunată pentru seară, doar într-o oră – Cele mai grozave ponturi de cosmetică pentru marea reprezentaţie.* Ce-i drept, nu-mi planificasem pentru seara cu pricina nicio reprezentaţie măreaţă, ci doar o întâlnire cu Kai-Uwe, tenorul în devenire, dar, într-un fel, aveam nevoie de încredere. Aşa că mi-am cumpărat revista.

De la ultima noastră întâlnire, Kai-Uwe şi cu mine ne mai întâlnisem de două ori: o dată la cinematograf, pentru a vedea o mult-premiată peliculă, şi a doua oară la mine acasă, unde mi-am arătat talentele culinare. Şi, de fiecare dată, mi-a mărturisit de cel puţin de zece ori, cu intonaţia aceea, tunătoare, că, în ochii lui, aş fi fost soţia ideală şi că ar nutri pe deplin dorinţa ca, alături de mine, să întemeieze o familie, care să-i semene pe cât s-ar fi putut celei alcătuite de părinţii lui.

Şi tot ceea ce-mi declara era înflorat cu adjective romantice. Iar dacă, până la urmă, am ajuns să mă privesc şi în oglindă, am început să cred şi eu că trăsăturile mi-ar fi fost de o *frumuseţe unică şi dulce,* iar urechile ar fi prezentat un *contur fin, filigranat, aproape de nedescris.*

Din păcate, nu se pricepea nici pe departe să şi sărute la fel precum vorbea. Mai bine zis, săruta nespus de prost. Se prea poate ca cineva să-i fi băgat în cap că scopul unui sărut ar fi fost acela de a-şi vârî limba în gura celuilalt cât mai adânc, dacă s-ar fi putut până i-ar fi atins omuşorul.

L-am lăsat să mă sărute aşa de vreo două-trei ori, fără să mi se ofere

şi ocazia de a-i transmite lui Kai-Uwe ceva din măiestria pe care o posedam în acest domeniu. Ceea ce ne-a făcut ca, până la urmă, să revenim, pe muteşte, la nivelul reconfortantelor complimente. De la aşa ceva ştiam că, cel puţin, nu m-aş fi ales cu cine ştie câte bubuliţe de herpes pe buze. Dimpotrivă, complimentele lui Kai-Uwe mi se întipăriseră într-atât în adâncul inimii, de, uneori, zău dacă nu-mi venea să cred că, fără ele, n-aş mai fi putut trăi.

Vă promitem că, în mai puţin de o oră, veţi avea parte de un păr strălucitor, de o piele fină, cu accente rozalii, pe toată suprafaţa corpului, de un ten proaspăt şi neridat şi de o privire de o frumuseţe şi o limpezime strălucitoare, promitea revista, *cu o singură condiţie, să urmaţi recomandările noastre şi să aveţi o oră la dispoziţie.*

Adevărul era că aveam chiar două ore şi jumătate la dispoziţie şi, în plus, chiar intenţia de a urma cât mai exact indicaţiile acelea.

Veţi fi mereu frumoasă, în măsura în care vă veţi şi simţi astfel, pretindea titlul. Apoi, autorii recomandau ca, pe parcursul tratamentului de înfrumuseţare, să-ţi spui în sinea ta, de cel puţin treizeci de ori: *îmi place cum arăt, în mod necondiţionat!*

Îmi place cum arăt, în mod necondiţionat! am început eu să îngaim, ascultătoare, întinzând în acelaşi timp pe păr o masă de gălbenuş şi rom, pentru a *avea parte de unul strălucitor.*

Pentru o *piele fină, cu accente rozalii, pe toată suprafaţa corpului,* am deşertat conţinutul unui pachet de sare într-o ceaşcă plină pe jumătate cu ceai de muşeţel, amestecat cu miere, după care m-am uns cu acest amestec din cap până-n picioare. Pe faţă, mi-am aplicat un strat de brânză de vaci degresată aşa, ca pentru un un *ten proaspăt şi neridat,* în timp ce pe ochi mi-am plescăit două pliculeţe călduţe de ceai, ca să dobândesc şi eu *o privire de o frumuseţe şi o limpezime strălucitoare.*

Gătită în halul ăsta, m-am întins pe pat şi-am început să-mi spun aşa, în neştire, că îmi place cum arăt, în mod necondiţionat.

Sună însă telefonul, silindu-mă să-mi dau de-o parte plicurile de ceai de pe ochi, pentru a putea localiza aparatul.

Era Kai-Uwe. Şi, cu glas cavernos, mă anunţă că, din păcate, trebuia s-o lăsăm baltă pentru seara cu pricina.

— Bine, dar de ce? am întrebat eu, dezamăgită.

Că doar pentru cine altcineva mă supuneam eu procedurii ăsteia? Între timp, brânza de vaci de pe faţa mea se întărise în asemenea hal, încât abia dacă mă mai puteam exprima prin viu grai.

— Trebuie să stau cu mama, îmi spuse Kai-Uwe.

— E cumva bolnavă? am întrebat eu, cu compătimire în glas.

— Nu, dar este cu nervii la pământ, îmi răspunse Kai-Uwe.

Maică-sa era o femeie încă în putere, de vreo cincizeci de ani, dar n-am îndrăznit să întreb care să fi fost pricina pentru care o luase chiar aşa razna. Numai că, amabil, Kai-Uwe îmi dădu explicaţia din proprie

iniţiativă.

— Din pricina lui Amadeus, îmi răspunse el. A murit ieri.

Murise cineva. Ce trist!

— Îmi pare rău, am rostit eu, sincer mişcată.

— Da, cu toţii am suferit destul de mult. Numai că pe mama a afectat-o cu deosebire. Ei îi era cel mai drag.

— Îmi pare rău de mama ta, am şoptit eu. Atunci chiar că nu trebuie lăsată azi singură.

— Îţi dai seama că se gândeşte la un singur lucru, la cum l-a găsit mort, spuse Kai-Uwe.

— Ea l-a găsit? Mort?

Mă trecură fiori reci pe spinare. Păi, asta chiar că fusese groaznic! Sărmana femeie!

— Da, mai spuse Kai-Uwe. Zăcea întins şi ţeapăn în colivie. Aşa că îţi închipui ce şoc îngrozitor a fost pentru mama.

— Mortul zăcea într-o colivie? am repetat eu, năucită.

— Da, în colivia lui, îmi confirmă Kai-Uwe. Peste zi avea voie să zboare prin sufragerie, dar seara îl închideam tot timpul în colivia lui, ca să doarmă. Şi acolo zăcea… atât că mort de astă dată.

Am tras o gură zdravănă de aer în piept, fiindcă tot atunci m-am luminat şi eu, în sfârşit. Carevasăzică, răposatul Amadeus nu era altul decât canarul, cel care era în stare să fluiere *Mica serenadă!* Sau altfel spus care fusese în stare s-o fluiere.

— Mă bucur că mă înţelegi, spuse Kai-Uwe. Atunci ne vedem, poate, miercuri.

— Da, dacă cumva mama ta o să-şi revină până atunci, m-am despărţit eu de el, reprimându-mi numai cu greu furia din glas.

Nenumărate fărâme de brânză uscată se prelinseră pe podea de îndată ce am închis telefonul. Acum, dacă tot începusem programul acela, în urma căruia aş fi dobândit o frumuseţe răpitoare, chiar că nu aveam de gând să-l las de izbelişte. Aşa că mi-am spălat de pe mine gălbenuşul de ou, brânza de vaci şi sarea cu duşuri alternative, precum mi se recomandase.

Îmi place cum arăt, în mod necondiţionat! am continuat eu să-i spun făpturii din oglindă şi, într-adevăr, ţi se tăia respiraţia constatând cât de frumoasă mă făcusem! Ar fi fost mai mare păcatul ca, frumoasă precum mă arătam, să nu fi căutat tovărăşia oamenilor.

De aceea i-am şi telefonat lui Oliver, jucătorul de cărţi din echipa de baschet a lui Holger. O fi spus el că urma să mă caute, numai că acum nu mai aveam eu răbdare.

Din fericire, Oliver era acasă.

— Bună, aici e Judith.

Plină de speranţă, mi-am ţinut respiraţia. Ăsta era momentul cel mai tensionat. Dacă ar fi spus ceva de genul *Care Judith?* seara ar fi fost cu

totul ratată.

Numai că nu se întâmplă aşa ceva.

— Bună, Judith! Ia te uită, ce întâmplare! Tocmai acum vream să te sun şi eu, îmi spuse el. Ca să te întreb dacă ai vreun program în seara asta.

Am răsuflat uşurată. Chiar aşa, ce întâmplare! Şi ne-am dat întâlnire la ora opt, în faţa cinematografului.

Rula ecranizarea unui roman american, un thriller politic, pe care nu-l citisem. Nu-mi mai amintesc exact despre ce era vorba, dar, în orice caz, a fost peste măsură de tensionat. O studentă la drept, frumoasă şi isteaţă foc, descoperise dedesubturile şi motivele unui scandal în jurul morţii unuia sau mai multor judecători de la Curtea Supremă, în care erau amestecate Casa Albă şi toate serviciile secrete şi cele asasine ce-i stăteau la dispoziţie, ca şi o mulţime de avocaţi corupţi şi asasini plătiţi, care, cu toţi laolaltă, vreau să-i vină de hac frumoasei studente la drept, cea dată naibii de isteaţă. Fiindcă însă studenta nu era numai frumoasă, ci şi inteligentă şi, în plus, se asociase cu o jurnalistă arătoasă, iar asasinii îşi puneau unii altora beţe în roate, tânăra reuşeşte până la urmă să scape cu viaţă şi să se refugieze pe o insulă din Marea Caraibelor, în timp ce preşedintele şi o grămadă de avocaţi corupţi se văd nevoiţi să-i asigure protecţia.

Mi s-a părut însă puţin cam dificil să urmăresc care răufăcător se afla în slujba cărei organizaţii, dar, în linii mari, firul acţiunii mi s-a părut destul de clar. Perechea de lângă noi dimpotrivă însă, pierduse total controlul, încă din primele cinci minute.

— Şi ăsta cine mai e acum? îşi întreba femeia însoţitorul, ori de câte ori se petrecea ceva nou pe ecran.

— Ăsta e acelaşi, îi răspundea bărbatul.

— Dar asta cine mai e?

— Asta e aia de dinainte.

După ce însă dialogul, desfăşurat, mai mult sau mai puţin, în acest fel, se repetă de vreo zece ori, Oliver îi rugă pe amândoi să comenteze mai discret. Iar cei doi îi făgăduiră să încerce. Oricum, se pierduseră fără speranţă într-o acţiune paralelă. Actriţa care o juca pe eroina principală şi care le era cunoscută din filme mai proaste era singura pe care o puteau recunoaşte fără probleme.

— Ia uite-o! rostea femeia, de îndată ce apărea.

Soarta frumoasei şi atât de isteţei studente la drept părea să-i frământe nespus pe amândoi spectatorii. În orice caz, încercau să influenţeze mersul acţiunii în favoarea personajului, prin tot soiul de îndemnuri bine intenţionate, cu care o însoţeau pe parcursul situaţiilor periculoase.

— Fii atentă, ăla are un pistol! îi atrăgea atenţia bărbatul din sală. Sau ceva de genul: *Hei, ăla poate să vă vadă în oglindă!*

Când totul se încheie în sfârşit cu bine, iar cei doi se îndreptară, înaintea noastră, către ieşire, Oliver se plesni cu palma peste frunte.

— Dumnezeule, ce mai nătăraie, spuse el.

— Ia uite-o! i-am maimuţărit şi eu, chicotind.

Oliver îmi răspunse aidoma.

— O singură întrebare aş mai avea totuşi. Cine l-a împuşcat pe asasin în parcul de distracţii, când tocmai se pregătea să apese şi el pe trăgaci?

— Păi, unul de la CIA, i-am răspuns eu, sigură pe mine.

— Nu, ăia de la CIA s-au uitat doar, presupuse Oliver. Pe asasin trebuie să-l fi ucis unul de la biroul acela de avocatură.

— De uitat s-au uitat cei de la FBI, am insistat eu, în timp ce oamenii de la biroul de avocatură n-au făcut decât să-l asmută pe criminal asupra fetei.

— Nu, asta au făcut-o cei asmuţiţi de tipul de la serviciul de presă de la Casa Albă, susţinu Oliver.

— Prostii! Chiar că nu te duce mintea, am zbierat eu, pornită. Tipul de la biroul de presă l-a trimis pe omul de la CIA pe urmele ei pentru siguranţă, pentru ca, la o adică, să poată interveni. Asasinul nu era decât acelaşi care îl omorâse şi pe judecător.

— Păi, eu ce tot spun, pretinse Oliver, încăpăţânându-se. Asasinul fusese trimis de Casa Albă, ca să-l ucidă pe judecător, în final, tot el, trebuind s-o elimine şi pe tipă. Iar tipii de la FBI ar fi trebuit să-l împiedice pe asasin.

— Ce mai prostie! m-am înfierbântat eu. Asasinul fusese tocmit de biroul de avocatură, al cărui client era tipul cu terenul petrolifer, pentru a-l ucide pe judecător, pentru ca, până la urmă, tot el să fie cel care l-a omorât şi pe tipul de la FBI, cel care era un prieten de-al profesorului, care murise atunci când sărise în aer automobilul, căruia îi fusese plasată o bombă dedesubt. Iar bomba cu pricina…

Aşa, deodată, m-am trezit că pierdusem şi eu şirul şi m-am pomenit clipind, sâcâită de lumina de afară.

— Bomba cu pricina, bomba aia… am bâiguit eu, ceva mai puţin sigură pe mine. Bineînţeles că şi pe-aia au pus-o tot cei de la biroul de avocatură, căci, prin această scurgere de informaţie de la FBI, au aflat de actele…

Numai că aveam să amuţesc din nou. Chestie la care Oliver rânji.

I-am întors rânjetul şi m-am abţinut de la alte explicaţii. Urma să-mi cumpăr cartea şi să analizez mai apoi în toată liniştea cum stăteau de fapt lucrurile.

Pe drumul către ieşire, am trecut pe lângă o siluetă din carton, reprezentându-l pe carismaticul Daniel Day-Lewis, cu bustul dezgolit şi în mărime naturală, în pelicula *Ultimul mohican*.

Involuntar, am suspinat.

— Îţi place? mă întrebă Oliver.

— Foarte.

— Şi-l vrei?

— Cum adică? am întrebat eu.

Drept răspuns, Oliver înşfacă mohicanul de carton.

— Dar ştii că nici nu-i greu.

— Glumeşti, nu? i-am şuierat eu, uitându-mă înspăimântată de jur-împrejur. Pune-l imediat la loc.

— Păi, credeam că-ţi place, rosti Oliver, izbucnind în râs, dar ducând silueta de carton lângă scara rulantă.

Tremuram de frică.

— Bineînţeles că îmi place, dar ăsta nu-i nici pe departe vreun motiv ca să-l şterpeleşti.

— Hai, lasă, că şi-aşa nu se prinde nimeni, mi-o întoarse Oliver, imperturbabil.

— Doar n-or fi orbi. Dumnezeule, te rog, te rog, te rog, pune-l la loc. N-am niciun chef să-mi petrec noaptea la zdup.

Panicată, am privit în toate părţile, cu senzaţia oţelului cătuşelor în jurul încheieturilor. Numai că nu ne opri nimeni şi aşa, netulburaţi, am trecut cu indianul de carton prin uşa turnantă, măcar că inima îmi bătea într-atât de tare încât ar fi trebuit să mi-o audă toţi din jur.

— Ai văzut, nimic mai simplu! stabili Oliver, mulţumit, de îndată ce am ajuns afară şi mi l-a pus în braţe pe Daniel-Day Lewis.

— Of, am suspinat eu, epuizată.

— Pentru puţin, îmi răspunse Oliver. Mergem să bem o cafea la tine?

Am stat şi m-am gândit câteva clipe. După care am pretins că sunt obosită şi că aş fi preferat să ajung cât mai repede acasă cu rodul jafului lui.

— Păi, n-o să-ţi fie frică în metrou? întrebă Oliver.

— Dar nu sunt singură, i-am spus, arătând către protectorul meu, indianul.

Amabil, Oliver mă însoţi totuşi până pe peron, iar când sosi şi trenul mă sărută pe gură, mă săltă cu tot cu silueta de carton pe scara vagonului, spunându-mi drept rămas-bun:

— Îmi plac femeile care nu spun da chiar din prima seară.

— Pentru ce să spună *da?* l-am întrebat eu pe ultimul mohican.

Indianul de carton nu-mi răspunse însă. Şi mi s-a părut că m-a privit chiar cu reproş. Şi doar el era vinovat că-mi pusesem în gând să-l cunosc pe Oliver ceva mai bine.

Miercuri

Rebecca şi Mo erau în magazin, sortând grămezi de hârtii.

— Ce faceţi aici? am întrebat eu.

— Ne uitam şi noi peste răspunsurile la anunţul pentru apartamentul doamnei Kiebig, îmi răspunse Mo.

— Păi, ce, sunt chiar aşa de multe?

Să nu-ţi vină să crezi! Aşa că m-am aşezat şi eu lângă ei, ca să le dau o mână de ajutor.

Şi-aşa am ajuns de-am alcătuit două grămezi, dintre care cea mai mare cu scrisorile celor care nu aveau nicio şansă.

Mo ne ceru să alcătuim şi o grămadă specială, pentru femei singure, de peste cincizeci de ani, oricât de cumsecade ar fi sunat scrisorile.

— Toate nu-s decât nişte potenţiale Kiebig, spuse el, reuşind să ne smulgă promisiunea ca, la sfârşit, să le ardem, iar cenuşa s-o împrăştiem în cele patru vânturi.

Rebecca le sorta după un sistem propriu.

— Ce faci acolo? o întrebă Mo, iritat. V-am zis doar că în grămada asta de epave nu intră decât femei singure, de peste cincizeci de ani.

— Îi scot pe toţi bărbaţii de peste patruzeci şi cinci de ani, toate perechile şi familiile cu copii, îi răspunse Rebecca.

— Păi, cine mai rămâne, mă rog? întrebă Mo.

— Numai holteii între douăzeci şi cinci şi patruzeci şi cinci, răspunse Rebecca. Nu uitaţi că suntem în căutarea unui tip pentru Judith.

Totul devenise de-a dreptul penibil!

— Ei, nici chiar aşa, am încercat eu să mă apăr, vădit deranjată.

Ca să nu mai spun că unul de patruzeci şi cinci de ani mi se părea mult prea bătrân!

Mo râse.

— Ce? Un tip pentru Judith? Cred că n-aud bine. Dar cum rămâne cu amărâtul ăla de cântăreţ sau cu ăla mai nou? Asta ca să nu mai spunem nimic de Holger, cel respins!

— Între timp chiar nu mai are nicio importanţă, dar, de fapt, Holger e cel care m-a respins, nu eu pe el, l-am corectat eu.

— Ba a fost respins, dar de cea care-ţi luase locul, mi-o întoarse Mo.

— Şi de unde, mă rog, ştii tu asta?

— Între timp chiar nu mai are nicio importanţă, răspunse Mo, aparent într-o doară, dar încercând să mă întoarcă pe dos.

Şi, dacă tot mă dădusem de gol, l-am rugat să-mi dea amănunte. Mo îl întâlnise pe Holger, care îi povestise că se despărţise de cea care-mi luase locul, cea cu părul subţire.

— Nu ţi-a spus cumva şi de ce? am întrebat eu.

— Îşi găsise pe altul.

Exact ce merita Holger!

— Dar nu-i nimic, fiindcă acum şi-a găsit alta, adăugă Mo.

— Ce?

Asta chiar că era culmea! Cum de era ratatul ăsta în stare să se fofileze dintr-o relaţie într-alta, în timp ce eu trebuia să mă chinui cu tot soiul de cleptomani sau de băieţaşii mamei?

Mo şi Rebecca se apucară de prelucrat grămada holteilor.

— Frizer, citi Mo, aruncând scrisoarea cât colo. Nici vorbă de aşa ceva.

— Şi de ce nu, mă rog? am vrut să ştiu şi eu.

— Pur şi simplu fiindcă nu-mi plac mie frizerii, explică Mo, dând de-o parte şi următoarea scrisoare.

— Dar cu aia ce mai era? am întrebat eu.

— Un teolog evanghelic, îmi spuse Mo.

— Dar de ăştia de ce nu-ţi mai place? am întrebat, suspinând.

Mo nu-mi răspunse.

Chestia cu Holger nu-mi ieşea şi pace din cap. Ce naiba tot găseau femeile la ăsta?

Rebecca îi dădu la o parte pe toţi bărbaţii care scriseseră că erau divorţaţi.

— Ăştia sunt total inapţi pentru altă relaţie şi nici măcar nu trebuie s-o mai şi spună prin viu grai, presupuse ea.

Vorbele îmi smulseră alt oftat. Poate că Holger se schimbase, iar prietena lui de-acum se plasa pe undeva înaintea interesului arătat ciclismului, imediat după cel acordat atletismului. Poate că acum, duminicile, la micul dejun, şedeau amândoi pe balconul lui Holger şi-şi aruncau priviri drăgăstoase pe deasupra chiflelor unse cu gem. Numai la gândul cu pricina şi m-am trezit strângând din pumni.

Mo mai aruncă două scrisori.

— Prea multe greşeli, se justifică el. Că doar nu ne-om dori vreun analfabet pentru Judith.

Am tras un ultim suspin şi am urcat la mine în apartament.

— Mai ai vreo dorinţă de care ar trebui să ţinem seama? îmi strigară în urmă Mo şi Rebecca.

Le-am spus că îmi era complet indiferent, dar dacă tot se ocupau de treaba asta, ar fi putut să-i dea liniştiţi de-o parte şi pe bărbaţii de peste patruzeci de ani. Dar şi mai bine pe cei de peste treizeci şi opt. Mo şi Rebecca schimbară priviri mulţumite.

Gândul că aşa, deodată, Holger s-ar fi apucat de făptuit cu alta lucruri pe care mi le-aş fi dorit eu cu ardoare să le fi făcut sau nu mai făcea lucruri pe care mi-aş fi dorit eu să nu le mai fi făcut mă urmărea tot mai pătrunzător, izbutind până la urmă să mă scoată din ţâţâni.

Pentru a-mi muta gândul de la aşa ceva, m-am dus în pod, la

scheletele marionetelor mele, şi m-am apucat de învârtit şuruburile, ca să le asamblez trupurile. Şi chiar dacă Mo dăduse deja găurile pentru verigi şi belciuge, totul se dovedi un lucru cu deosebire trudnic. Mi-am închipuit însă că aş fi răsucit şuruburile în carnea lui Holger, ceea ce a făcut ca aşa, aproape pe negândite, să montez încheieturi tuturor lemnişoarelor. Am împerecheat bucăţile între ele şi le-am cuplat definitiv, răsucind capetele verigilor cu ajutorul unui cleşte. Şi tot lucrând eu aşa, m-am ales cu nişte bătături de toată frumuseţea, cel puţin la degetele la care nu apucasem să fac aşa ceva. După vreo două ore şi jumătate, aveam gata deja douăzeci de trupuri fără capete, îmi potolisem pornirile belicoase şi eram gata pentru întâlnirea cu Oliver. Între timp, băiatul mă sunase de vreo douăzeci de ori.

Îl convinsesem să mergem împreună la un spectacol de dans modern, la *Tanzbrunnen*. Mie îmi plăcea baletul modern şi, pentru că biletele studenţeşti aveau preţuri modice, eu, Katja şi Bille mergeam destul de des la spectacolele de dans. Oliver se arătă de acord.

— Important e să mă distrez, îmi spuse el.

— N-o să regreţi, l-am asigurat eu.

Bine dispuşi şi mână în mână, am aşteptat trupa ai cărei membri fuseseră aureolaţi cu titlul de stele mondiale ale dansului, care se şi înfiinţă în curând pe scenă, în ciripituri revărsate din difuzoare. Dansatorii se întinseră într-un şir pe toată scena şi fiecare dintre ei se apucă să-şi sugă degetul mare.

— Şşş, şşş, şşş, scandară ei, din când în când, balansându-şi trupurile înainte şi înapoi.

M-am speriat rău de tot. Era, fără îndoială, una dintre acele reprezentaţii, care, pentru a fi gustată pe deplin, ar fi reclamat din partea mea o capacitate de recepţie artistică ceva mai puţin retrogradă şi o uzură cât mai lentă a răbdării.

Aşa, dintr-o parte, i-am aruncat o privire scormonitoare lui Oliver. Arăta de parcă i s-ar fi făcut milă de lui însuşi.

— Şo, şo! strigară stelele mondiale pe scenă, şo, so, so, muşcându-se sincron de degetele mari de la picioare.

Oliver se scărpina deja în moalele capului. Iar eu, din pricina lui, am început să mă simt prost. La urma urmelor, eu fusesem cea care îi garantase distracţia.

— Haide, mergem, i-am propus eu, resemnată.

Oliver se ridică de îndată.

— De unde să fi ştiut că urma să fie într-atât de modern, m-am scuzat eu în timp ce ne strecuram printre ceilalţi spectatori.

Plecarea noastră avea să provoace o mişcare de masă printre rândurile spectatorilor. Numai puţini, foarte puţini cunoscători de artă rămaseră pe locurile lor, pentru a le urmări pe stelele mondiale la suptul degetelor.

Pentru a ne mai alege cu câte ceva din seara stricată, l-am luat pe Oliver la mine acasă, unde am împărţit amândoi o sticlă de şampanie, care, de la Anul Nou încoace, supravieţuise în sertarul de legume al frigiderului.

După al doilea pahar, Oliver se dădu mai aproape de mine şi, fără vreo trecere, se porni să mă sărute. Trecuse ceva vreme de când fusesem sărutată ultima oară, în afara încercărilor cu Kai-Uwe, şi n-am avut nimic împotrivă să mai încerc. La urma urmelor, îi făgăduisem lui Oliver o seară distractivă, iar aşa nu făceam altceva decât să las lucrurile să-şi urmeze cursul firesc.

— Uhu, lenjerie neagră, exclamă Oliver, după ce îmi parcursese straturile de veşminte. Tu chiar nu te-ncurci!

Adevărul era că aveam numai lenjerie neagră, căci numai cu câteva săptămâni în urmă, potrivit metodei ultra-verificate de Susanna, îmi vopsisem în maşina de spălat cele câteva piese ceva mai decolorate, ca şi pe cele ce fuseseră cândva viu înflorate. Dar dacă Oliver îşi închipuia acum că m-apucasem să port negru în cinstea lui, nu avea decât să creadă liniştit aşa ceva. Numai că, după constatarea cu pricina, cursul lucrurilor o luă brusc şi neplăcut razna.

— Dar ştiu că mă-ntârâţi, nu glumă, îmi şopti el direct în decolteu.

Mă smulse într-o clipă din fotoliu şi mă duse spre pat, unde îşi smulse hainele de pe trup şi se aruncă asupra mea, mai iute decât aş fi putut îngăima vreun *Vai!* Şi ce mi-au auzit urechile?

— Mamă, ştiu o droaie de femei, care se chinuie serios până să se-aleagă cu un orgasm, îi dădu el mai departe. Sunt sigur însă că tu nu eşti dintre ele!

Cum de ajunsese la concluzia asta chiar că rămânea o taină! Sinceră să fiu, aş fi preferat să-şi ţină gura! Pălăvrăgeala asta ciudată era moarte curată pentru orice formă de plăcere deplină. Cu atât mai mult cu cât nu băusem decât două pahare de şampanie şi nu două sticle. Ţi-ai găsit să-mi facă el plăcerea!

— Şi unde mai pui, măi băiete, că, în privinţa sexului, nici nu cunosc niciun tabu, ţinu el să-mi explice. De-asta şi prefer să nu mă-ncurc decât cu femei dezinhibate.

— Despre ce tabuuri e vorba? am întrebat eu, îngrijorată.

— Ştiu însă că nici tu nu nu cunoşti niciun tabu, spuse Oliver, chiar dacă eu, una, înţepenită toată, zăcând acolo, strivită pe saltea, abia mă stăpâneam să nu strig după ajutor. Am văzut eu asta de la bun început.

Îi ascultam vorbele ca paralizată, fără să mă arăt în stare de vreo reacţie înţeleaptă.

— Măiculiţă, să vezi ce hipergrozav o să ne simţim amândoi. Să ştii însă că nu mă interesează sexul anal, îmi mormăi Oliver în ureche. Altfel, mă încumet din orice poziţie, pisi.

Tipul nu părea să fie în toate minţile!

— Din faţă, pe la spate, dintr-o parte, băiete, numai să-mi spui cum! se apucă să înşire Oliver, lăsându-se şi mai greu pe mine.

Râsete isterice mă încercară. Ca de obicei, total deplasate. Doar tipul nu fusese decât nevinovat şi chiar drăguţ.

— Acum, n-am nimic împotrivă dacă se întâmplă să mi-o şi sugi, mai cu seamă dacă te şi pricepi s-o faci, continuă el. De ştiut însă ştiu s-o facă numai puţine femei.

Eram conştientă că măcar acum ar fi trebuit să-l azvârl din pat şi să-l dau pe uşă afară, dar, din motive pe care nici mai târziu nu mi le-am putut explica, n-am făcut nimic asemănător. Povestea asta penibilă mersese însă pur şi simplu prea departe şi chiar în acel moment aveam sentimentul absurd că supa aceea, pe care eu singură mi-o încinsesem, trebuia s-o şi dau pe gât acum. Asta aşa, drept pedeapsă pentru că nu mă prinseseră mai devreme cu cine mă înhăitasem.

Din fericire, totul se petrecu mult mai repede decât mi-am putut eu închipui. Şi unde mai pui că nici nu a trebuit să mişc vreun deget.

— Să vezi ce-o să te mai călăresc acum! îmi dădu de veste Oliver, strecurându-mi limba în ureche. Eşti o iapă sălbatică, iar eu sunt un armăsar sălbatic.

Numai că, fără ca măcar să îngădui să-şi urmeze vorbele cu cine ştie ce fapte, am simţit, dezamăgită, cum, tocmai în clipa cu pricina, încetă să mai facă pe armăsarul sălbatic.

Uimită, mi-am reţinut respiraţia. Băiete! Râsul începu să mă scuture.

— Aşa! mai putu el să rostească şi cu asta totul păru să se fi consumat. A fost senzaţional, îmi gemu Oliver în ureche.

Chiar aşa şi fusese, senzaţional. Cu mult mai penibil decât cele cinci minute de refren original de mai înainte, cu iapa în călduri şi armăsarul sălbatic.

Treptat, accesul meu de râs se mai potoli. Şi, în definitiv, ce motiv de râs să mai fi avut? Că oricum nimeni n-ar fi crezut aşa o poveste. Şi cum oare, când nici mie nu-mi venea s-o fac.

— Văd că taci, constată Oliver. Încă nu ţi-ai revenit, nu?

Nici nu ştia câtă dreptate avea! Atât că, mai mult decât cele petrecute, mă lăsase mută de surpriză nezdruncinatul lui sentiment al propriei valori. Pe moment, tăcerea mea avu darul să-l neliniştească.

— Mie mi s-a părut c-a fost cu-adevărat nemaipomenit, rosti el, înflăcărat.

A fost momentul în care mi s-a făcut milă de el de-a binelea. Atât că nu m-am simţit în stare să scot o vorbuliţă. Oliver părea însă obişnuit cu asemenea reacţii.

— Eşti cu adevărat minunăţia minunăţiilor, senzualitatea senzualităţii şi femeia cea mai plină de viaţă din câte am cunoscut,

murmură el în încheiere, pe un ton mulţumit, plecându-şi capul pe pieptul meu şi adormind.

Asta chiar că puse capac!

Dacă aş fi apucat să-i fi spus în faţă ce ratat era, probabil că acum ar fi fost pe drum înspre casă şi nu ar mai fi zăcut ca un bolovan prăbuşit sub bărbia mea. Aşa ceva chiar că numai mie mi se putea întâmpla.

Şi unde mai pui că de cum i-am împins capul de pe piept, s-a şi apucat să îngaime:

— Te iubesc, Tina!

Ce bine de Tina aia!

M-am săltat de pe pat, ca să mă duc să-mi iau un pahar cu apă. Pe masa din bucătărie am dat peste o scrisoare de la Mo, care, în focul evenimentelor, pur şi simplu îmi scăpase.

Mult stimată persoană interesată, am citit eu, *în urma unor îndelungi deliberări şi cumpăniri, în condiţiile riguroase de alegere, vi-l putem prezenta, drept chiriaş şi viitor iubit, pe unul dintre cei de mai jos:…* Urma o listă întreagă de nume, denumiri de profesii, vârste, ca şi alte informaţii, pe care Mo şi Rebecca o întocmiseră pe baza scrisorilor prin care fusese solicitat apartamentul doamnei Kiebig. Iar scrisorile corespunzătoare fuseseră anexate şi rânduite pe masă, sub hârtia lui Mo. Tot Mo fusese cel care îl pusese pe locul întâi pe listă pe un ciclist amator din regiunea Ruhrului. Şi doar ştia că nu-i sufeream în ruptul capului pe tipii ăştia, bâţâitori din funduri.

Pe locul doi se afla un tânăr profesor de matematică. Pe acela, cu siguranţă, îl alesese Rebecca, numai că pe mine, una, nu mă interesa. Tânăr sau bătrân, era imposibil ca un profesor de matematică să-mi poată deveni bărbat al visurilor. Cel de pe locul trei se arăta însă cu mult mai ispititor.

Lucrez ca bucătar-şef într-un restaurant de trei stele şi consider gătitul şi în particular o plăcere, fuseseră cuvintele din textul scrisorii subliniate de Mo cu un marker.

Mda, ăsta ar fi putut chiar să-mi placă! Şi ar fi putut să se şi prezinte.

Mai departe, în josul listei, mi-au căzut ochii asupra încă unui candidat promiţător, un moderator de radio şi student-publicist, de vârsta mea şi cu un scris de mână foarte simpatic. Şi pe ăsta aş fi vrut să-l văd în carne şi oase!

La capătul listei, Mo scrisese următoarele:

Sper să puteţi descoperi un candidat sau altul potrivit preferinţelor dumneavoastră şi să vă arătaţi mulţumită de activitatea depusă de noi. Vă rugăm să ne recomandaţi şi cunoscuţilor dumneavoastră! Cu salutări prieteneşti, Moritz Raabe, de la „Locuinţe & Selecţii locatari” SRL.

Şi, deoarece nimic altceva în afara oboselii nu mă mai putea atrage înapoi în pat, m-am apucat să modific lista lui Mo cu un pix roşu,

potrivit propriilor închipuiri: ceea ce făcu ca ciclistul din Wanne-Eickel să aterizeze, după cum era de aşteptat, pe ultimul loc, ca profesorul de matematică să facă schimb de locuri cu moderatorul de radio şi ca bucătarul-şef să urce, incontestabil, pe poziţia din frunte.

Mai apoi, în urma acestor manevre ale mele, un nefumător, altfel, deloc interesant, laolaltă cu un om de afaceri de succes, fără animale de casă, alunecară sub primii patru. Dar ce să fi însemnat aşa ceva? Bucătarul de trei stele era exact genul meu, iar dacă ar fi urmat să nu confirme, mi-ar fi rămas moderatorul de radio. M-am arătat chiar mulţumită. Apoi am trecut şi am făcut un duş, după care m-am întins alene pe pat, lângă fâs-ul acela sforăitor, punându-mă pe moţăit.

În zorii zilei, Oliver se ridică de lângă mine şi părăsi în linişte apartamentul. Asta în timp ce eu m-am prefăcut că dorm până când am auzit uşa închizându-se. După care am răsuflat uşurată. Orice s-ar fi spus, adăugasem la activ o experienţă în plus, chiar dacă una cu totul nenorocită.

Pe biletul pe care Oliver mi-l lăsase pe pernă sta scris:

Te iubesc. A fost foarte frumos, cu tine. Ar trebui so mai facem odată. Cât mai curând.

În plus, şi analfabet!

O zi de tot rahatul

De cum m-am trezit, am şi simţit că durerile mele lunare de burtă îşi făcuseră prezenţa şi imediat am ştiut că nu mă aştepta deloc o zi ca lumea. Gata cu vremurile în care, cu o buiotă alături şi o ciocolată caldă puteai să te zgâieşti la toate telenovelele de pe canalele TV particulare până când ai fi scăpat de durerile de burtă, duse erau vremurile în care puteai să stai în casă până când scăpai de vreun coş mai mare şi ieşi printre oameni numai după ce nu mai rămăsese nici urmă de el.

Astăzi eram silită să mă scol şi să mă duc la muncă, acolo unde, în biroul domnului Römer, urma s-o cunosc şi s-o instruiesc pe cea care urma să-mi ia locul. Afară părea să se dezlănţuie cea mai caldă zi a anului. Furtuna cu care ne ameninţaseră meteorologii părea să plutească totuşi în aer. Eram aşa de prost dispusă, încât chestia aproape că-mi provoca dureri.

Odată ajunsă la birou, am dat cu ochii pe coridor de înlocuitoarea mea şi de doamna Mehlig. Am regretat instantaneu că nu-mi spălasem părul şi că purtam modelul acela de pulover-sac-care-ascunde-totul. Nu-mi rămânea decât să sper că fondul de ten îmi acoperea cele două coşuri mari cât două cocoaşe de cămilă apărute în bărbie, şi, pe cât m-au dus şi pe mine puterile, am zâmbit prietenos.

Doamna Mehlig zbieră:

— Iată-vă, în sfârşit, domnişoară Cutare!

Dispăru apoi în biroul ei, fără alte vorbe de întâmpinare.

Cea nouă era frumoasă de pica. Nişte minunăţii de bucle de un castaniu-deschis, lungi, naturale, ochi expresivi, căprui, cu gene groase şi arcuite şi o piele perfectă, uşor măslinie. Pe lângă toate astea, mai expunea şi o nebunie de trup. Eram de-a dreptul năucită.

— Numele meu este Rotraut Marode-Rodesberg, spuse ea.

Ce păcat![8]. Adevărul era însă că dacă şi eu aş fi avut gropiţele alea aşa de dulci, puţin mi-ar fi păsat dacă m-aş fi numit şi Schimmel-Kotzbrocken.

— Dar, dacă numele vi se pare prea lung, puteţi să-mi spuneţi numai Marode, îmi propuse cea nouă.

Marode era numele ei de domnişoară, iar Rodersberg cel al avocatului cu care se măritase. Şi nu avea decât douăzeci şi cinci de ani.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea, de cum i-am propus să ne spunem pe numele cele mici. Pun prinsoare că toată lumea îţi spune Judy, ca maimuţei aceleia din *Daktari.*

I-am răspuns că, până atunci, nu-i dăduse nimănui prin minte aşa ceva. În plus, nu-mi mai aminteam din serial decât de *Clarence,* leul

acela saşiu.

— Mare păcat! consideră Rotraut Marode-Rodersberg. Judy mi se pare mult mai dulce decât Judith. Ai avea ceva împotrivă dacă ţi-aş spune Judy? Mi se pare că ţi se şi potriveşte mult mai bine.

Aveam eu ceva împotrivă, dar eram prea laşă ca să mă pun de-a curmezişul şi să mă revanşez pocindu-i numele. Acum niciun *Rotti* nu s-ar fi potrivit nici pe departe înfăţişării ei drăgăstoase, ci, mai degrabă, unui Rottweiler bălos.

— Ah, Dumnezeule, ce de taste, exclamă Rotti, de cum dădu cu ochii de calculator.

Am tăcut, uimită. Aşa că, pentru a deprinde lucrul cu programul de prelucrare a textului, i-am propus până la urmă să culeagă câteva scrisori dictate pe bandă de drăguţul de domn Römer.

— Ce zici, crezi că te-ai pricepe? am întrebat-o eu pe Rotraut, neîncrezătoare.

— La maşina de scris ştiu să bat cu ochii închişi, îmi explică ea.

— Păi, atunci crede-mă că la calculator o să-ţi vină şi mai uşor, am spus eu, uşurată şi puţin jenată.

La urma urmelor, eu, una, n-aş fi fost în stare nici cu ochii deschişi să mă descurc cu o maşină de scris.

I-am arătat lui Rotraut cum putea asculta banda înregistrată. După ce am ajuns mai apoi la scrierea adresei destinatarului, vru şi Rotraut să-mi ofere o probă a priceperii ei.

— Pot să scriu cu ochii închişi, repetă ea, închizându-i şi punându-se pe bătut.

Deschizându-i însă, cinci secunde mai târziu, pe ecran se putu citi un *QwR94jq. U9w53ü 7k I3553hgq7j.*

Nu mi-a venit să cred.

— Ce-i cu calculatorul ăsta ciudat? întrebă Marode, enervată.

Aşa precum evoluase, pe orbeşte, alunecase cu degetele un rând mai sus. I-am atras atenţia că, în plus, nu se obişnuieşte ca adresa să fie scrisă într-un singur rând.

— Cine spune aşa ceva? vru să ştie Marode.

— Păi, aşa se face, i-am spus eu, sugerându-i ca, de-atunci încolo, să-şi continue încercările cu ochii deschişi.

— Fie, cum zici, rosti Marode, suspinând şi apucându-se de îndată de treabă.

Spre plictiseala mea fără margini însă, îi trebui un sfert de oră până să termine de scris adresa aceea şi să poată asculta banda mai departe. Numai că, după nicio secundă, se opri din nou.

— *Stimate domnule profesor,* rosti ea, dându-şi peste cap ochii cei răpitori. Dar chiar se mai scrie în felul ăsta în zilele noastre?

N-am scos o vorbă.

— Ah, Dumnezeule! exclamă ea un minut mai târziu, în vreme ce

încă se mai chinuia cu prima propoziţie. Şi asta cum se mai scrie?

I-am arătat pe muteşte locul unde era *Duden*-ul. Îl frunzări ea preţ de vreo cinci minute, după care, lăsând cartea din mâini, spuse:

— Cuvântul nu e în dicţionar, Judy!

— Ce cuvânt? am întrebat eu. Sigur e acolo!

— Probabil{9}, rosti ea.

— Care-i cuvântul? mi-am repetat întrebarea, dar tocmai asta era, căci cuvântul căutat era chiar *probabil.*

Nu ştia cum se scria, cu sau fără *h.*

— *Probabil* e sigur trecut în *Duden* şi e tot atât de sigur că se scrie cu *h,* i-am spus eu.

— Nu, nu-i în *Duden* şi nici nu sunt sigură că se scrie cu *h,* îmi răspunse Marode, cu chef harţă.

— Se scrie cu *h* şi e în *Duden!* am insistat eu, iritată.

— Pe răspunderea ta, mi-o întoarse Marode, înţepată, dar bătând cuvântul.

Şi, tot aşa, s-a făcut amiază până când a terminat şi ea scrisoarea aceea. Terminată de tot am fost însă şi eu!

Stefanie şi cu mine am dus-o pe Marode la cantină.

— Ah, Dumnezeule, de fapt eu nu mănânc nimic la prânz, fiindcă seara gătesc pentru mult iubitul meu soţ, spuse ea, azvârlindu-şi podoaba capilară peste cap şi trântind un picior peste celălalt. Dar pot să vă ţin companie.

Şi, pentru a se ţine de făgăduială, ne povesti aşa, neîntrebată, câte ceva din viaţa ei palpitantă. Astfel, ne spuse că, înainte de a se mărita, absolvise o şcoală comercială, ba chiar terminase şi ceva cursuri universitare, pe lângă care petrecuse şi câţiva ani în străinătate. N-am crezut o iotă.

— Mda, cu sau fără *h,* am mormăit eu printre perişoarele de Königsberg din farfurie.

— În realitate, ţinta mea profesională este o carieră în diplomaţie, căci îmi place să călătoresc în lumea largă, ne împărtăşi până la urmă Marode, ridicându-se şi mergând să-şi ia un pahar cu apă.

— Sper să n-ajungă la consulatul de la Beijing, spuse Stefanie şi chicoti. Închipuie-ţi cum i-ar pronunţa chinezii numele.

I-am ţinut isonul la chicoteli. Toate ambasadele din Asia s-ar fi dat în vânt după doamna *Lotlaut Malode-Lodelsbelg.*

Până după-amiază, se şi răspândise vestea că domnul Römer avea o nouă secretară. Domnii de prin celelalte birouri începură să treacă aşa, ca din întâmplare, pe la noi prin birou, ca s-o vizioneze. Cu toţii se arătară de-a dreptul fermecaţi, iar dintre ei, cu deosebire, domnul Schimmel-Kotzbrocken, care nu mai contenea să-i scuture mâna lui Marode.

Asupra mea, efectul vrăjii scăzuse vizibil. Iar pentru a termina de

transcris toate scrisorile de pe bandă pentru a doua zi, m-am aşezat eu însămi, preventiv, în faţa calculatorului, propunându-i lui Marode ca, ajutându-se de opisul documentelor, să se obişnuiască cu sistemul de sortare.

Frunzări ea vreo câteva bibliorafturi, exclamând la fiecare două minute ceva de genul:

— Ah, Dumnezeule! Ce de prostii mai păstrează şi oamenii!

După care mă făcu părtaşă la faptul că se gândea să introducă un nou sistem de sortare. Nu m-am putut stăpâni să nu-mi fac socoteala că, dacă ar fi continuat să lucreze în ritmul acesta, nici n-ar fi avut mare lucru de gestionat, numai că Rotraut îmi mărturisi despre ce sistem urma să fie vorba: un biblioraft pentru tot ceea ce urma să fie trimis şi un altul pentru tot ceea ce urma să fie primit.

Era un sistem cu adevărat genial, care urma să ducă la desfiinţarea, dintr-o lovitură, a două sute treizeci şi patru de bibliorafturi. Ce păcat că nu mai urma să fiu martoră la felul în care avea să fie pus sistemul în practică.

Pe la ora patru, Marode a mea o luă din loc, cu vorbe ca acestea:

— Ah, Dumnezeule! Soţiorul meu mult iubit vine peste două ore şi n-am gătit de niciunde.

Eu, una, am efectuat o oră suplimentară, pentru a transcrie toate scrisorile domnului Römer.

Pe drum, către staţia de tramvai, aveam să observ că norii furtunii se adunaseră şi mai ameninţători deasupra oraşului, fără ca totuşi să facă ceva şi pentru a se dezlănţui. Fusese cu adevărat o zi de tot rahatul. Şi, pentru a-mi drege în vreun fel conştiinţa de sine zdruncinată, nu m-am mai târât direct către staţie, ci am riscat una dintre acele escapade periculoase dintr-o parfumerie, una care te poate împinge la marginea minimumului existenţei.

Mi-am cumpărat o cremă de faţă, cu o combinaţie rafinată şi secretă a acizilor acelora noi care curăţă pielea, continuând totuşi s-o hrănească, făcând ca toate ridurile, coşurile şi petele să dispară. Aşa ceva nu-şi cumpără însă decât gâsculiţele, dezabuzatele şi cele putred de bogate. Şi un lucru era sigur: bogată nu eram în niciun caz!

Şi uite aşa, m-am pomenit cărând după mine un borcănaş într-o pungă mititică, laolaltă cu o grămadă de mostre minuscule, lăsând în urmă, la casieria parfumeriei, salariul pe o zi întreagă. Era, ca să zic aşa, încoronarea sfârşitului unei zile de tot rahatul! În orice caz, aşa m-am gândit eu că fusese.

Numai că ce era mai rău nici nu se arătase încă. Odată ajunsă acasă, am găsit în cutia de scrisori, pe lângă nota de plată la telefon şi factura pentru gaz şi electricitate, o înştiinţare din partea bibliotecii municipale, potrivit căreia m-aş fi aflat încă în posesia a şapte cărţi ce-i aparţineau, pe care eram rugată să le înapoiez de urgenţă.

Biblioteca se închidea la ora şase. Dacă m-aş fi grăbit, aş fi ajuns la ţanc, pentru ca după aceea să mă pot bucura în linişte de crema-minune. Mi-am încărcat cărţile în rucsac, mi-am îndesat pe cap pălăria de paie şi am luat-o la picior către staţia de metrou.

Continua să fie o căldură porcească şi, odată ajunsă la suprafaţă, în capătul scării staţiei de la Piaţa Josef Haubrich, am constatat că eram lac de sudoare. Tot acolo, în capătul scărilor, şedea un tânăr bine făcut, zâmbind. Mie să-mi fost adresat zâmbetul?

I-am întors surâsul. Şi mie mi se părea că aşa, cum mă chinuiam să urc treptele, cu gâfâiturile acelea, de locomotivă cu aburi, şi cu năduşeala şiroindu-mi de sub pălărie, trebuia să fi oferit un tablou tare vesel.

Cum am trecut prin dreptul tânărului, acesta mi se adresă:

— Bună!

Ia te uită, chiar *mie* mi se adresase. Chiar *mie!* Şi chiar că arăta nemaipomenit, ştii, tipul de bancher fercheş, într-un costum de firmă, cu ochelari de firmă pe nas, frizură de firmă şi unde mai pui că şi simpatic. Ceva nu era însă în regulă în toată întâmplarea.

— Bună! am rostit la rându-mi, neîncrezătoare.

— Ai vreun program în seara asta? mă întrebă tipul.

Mda, original, n-am ce zice! Pe de altă parte, era totuşi prima oară în viaţa mea că mi se întâmpla aşa ceva. Şi uite că mi se întâmpla, în sfârşit! Şi ce-mi iese mie pe gură?

— Îmi pare rău, dar poate-ţi merge cu următoarea, i-am aruncat eu, pe un ton arogant şi încurcat, deopotrivă, unul de care, încă de dinaintea anilor de pubertate, aş fi vrut să mă dezbar.

Şi, în aceeaşi clipă, m-am enervat de moarte. Poate că, în realitate, chiar îi căzusem cu tronc! Să fi fost chiar imposibil? Poate că, la urma urmelor, tocmai întâlnisem bărbatul vieţii mele şi şansa de a pune capăt pentru totdeauna stării proaste care mă cuprinsese.

După cum spuneam, o zi de tot rahatul!

M-am întors de la bibliotecă şi mai prost dispusă decât ajunsesem acolo. Dacă se putea aşa ceva! Şi asta pentru că, pe lângă cărţi, acritura aceea de mătuşică de la bibliotecă mi-a mai luat şi contravaloarea a două ore de lucru, drept taxă de întârziere de returnare. Măcar acum nu-mi mai atârna rucsacul în halul în care o făcuse la venire!

În cafeneaua de vizavi de universitatea populară zăceau în letargie o grămadă de clienţi, jinduind după băuturi reci. Nu-mi doream nimic altceva decât să ajung acasă şi să mă las să alunec în cada plină ochi cu apă rece ca gheaţa. Ochii îmi căzură însă pe una dintre mesele aflate mai în exterior. Privirea îmi fusese atrasă ca prin farmec într-acolo fiindcă la masa cu pricina, în ciuda vipiei de afară, strânşi

îmbrăţişaţi şi înghesuindu-se pe un singur scaun se giugiuleau de mama focului un el şi o ea.

El era, fără îndoială şi fără tăgadă, Oliver, armăsarul cel cleptoman.

Un fulger se abătu asupra centrului Pieţei Josef Haubrich.

Ce să fi făcut? Să mă fi înfiinţat în faţa lor şi să fi mă fi stropşit la ei: *„Porc scârbos, ai uitat că alaltăieri îmi jurai c-aş fi fost minunăţia femeilor, cea mai senzuală şi mai plăcută din câte cunoscusei?”* Sau, poate, să fi pus mâna pe scaunul liber şi să mă fi pus cu bătaia pe ei?

Şi pentru ce, mă rog?

Ce aveam eu de fapt de împărţit cu omul acela? Că doar nu urma să mă încurc cu el pe vecie, numai pentru faptul că o dată, din nebăgare de seamă, ajunsese în patul *meu!* Cu el şi cu penibilul lui vocabular de film porno! M-am făcut verde şi albastră de furie, fiindcă, în ceea ce-l privea, chiar avusesem conştiinţa încărcată şi mă socotisem o zdrobitoare de inimi şi o satană femeiască, o distrugătoare de bărbaţi. Dumnezeule, câtă prostie şi în capul meu!

— Dumnezeule, câtă prostie şi în capul meu! am strigat eu.

Din fericire, vorbele mi se pierdură însă în vuietul tunetelor, în timp ce, în sfârşit, furtuna se dezlănţui din răsputeri. O ploaie de tăria unui potop mă înmuie de îndată până la piele, dar avu darul să-mi deştepte şi cheful de viaţă.

— Tunete şi fulgere! am zbierat eu, smulgându-mi de pe cap şi fluturându-mi pălăria de paie şi ţopăind prin ploaie ca o nebună. În veci n-o să mi se mai întâmple aşa ceva! Jur pe toate tunetele din lume! În vecii vecilor!

Joi

A doua zi de dimineaţă, de cum dispăru Marode preţ de un sfert de oră la baie, am sunat-o pe Katja, povestindu-i cum îl văzusem pe Oliver cu altă tipă.

— Da, porcul ăla o înşală până şi pe prietena lui, îmi spuse Katja, abrupt.

— Cum adică *prietena lui?* am îngânat-o eu, încremenită de uimire.

Mi-am amintit însă că nu-i suflasem Katjei nicio vorbă despre întâlnirea mea cu Oliver şi despre mersul ei.

— Ei bine, e una aşa, roşcată şi dulcică, adăugă Katja. A fost şi la petrecerea de la mine.

Roşcată era însă şi tipa cu care-l prinsesem pe scaunul din nuiele, dar mai mult din ea nici că văzusem. Ceea ce putea să însemne că porcul îşi înşela prietena de două ori, o dată cu mine şi a doua oară cu neruşinata şi destrăbălată de ieri.

— Nu cumva o cheamă Tina? am întrebat eu, pentru mai multă siguranţă.

— Nu, o cheamă Cornelia. Dar de ce?

— Bine, dar de ce nu mi-ai spus mai înainte că avea deja o prietenă? am întrebat eu, cu reproş în glas, făcând-o pe Katja să priceapă imediat.

— Aşa un… reacţiona ea, revoltată. Şi ce-ai de gând să faci acum?

Nici eu nu eram foarte sigură.

— Adevăru-i că sunt chiar mulţumită c-am scăpat de el, am rostit eu, deschis.

— Să ştii că aşa-i! îmi dădu dreptate Katja. Numai că, în locul tău, nici aşa, basma curată, nu l-aş lăsa să-mi scape. Aşa un escroc!

Mi-am amintit de noaptea petrecută împreună şi m-a pufnit râsul.

— Acum, de înşelat nici nu-i în stare s-o înşele *cu adevărat* pe prietena lui, am rostit eu, printre chicoteli răutăcioase.

În mod normal, sunt de părere să nu divulg nimănui detalii în legătură cu vreo aventură erotică, în caz că aş avea parte de vreuna. Nici măcar celei mai bune prietene. Şi asta după motto-ul *O doamnă gustă din plin şi tace chitic!* Dar despre ce plăcere fusese vorba în ceea ce mi se întâmplase mie? Ceea ce m-a făcut să nu mai pierd timpul şi să-i istorisesc Katjei, *en detail,* despre micul necaz suferit de Oliver, ca şi despre penibilitatea verbală petrecută tot atunci.

Katja se prăpădi de râs.

— Şi cum, n-ai spus chiar nimic?

— Niciun cuvinţel!

— Ar fi trebuit, rosti Katja, tocmai în clipa în care, cu o coafură nouă, Marode intră din nou în birou. Nu se poate să-l laşi să-şi vadă de

viaţă, închipuindu-şi c-ar fi un soi de Masters şi Johnson{10} la un loc.

Marode se aşeză, răsfoi prin diverse acte şi-şi ciuli mai bine urechile, făcându-şi-le antene parabolice nu altceva.

— Dacă o să îndrăznească cumva să mai ia legătura cu mine, am să-i recomand un cabinet de terapie sexuală, i-am promis eu Katjei. Dar măgarului de Jens cum îi merge?

— Săptămâna trecută, măgarul s-a întors acasă în două rânduri pe la trei dimineaţă, îmi povesti Katja. Cică fusese la un tovarăş de-al lui, ca să înveţe. Ha-ha!

— Dezmeticeşte-te şi tu odată şi trage-i şi lui un picior în dos, am rostit eu, plină de năduf. Ca să nu-ţi mai spun că trebuia să fi făcut de mult chestia asta!

— Mda, ştiu, îmi răspunse Katja, suspinând, numai că plăcerea mea ar fi s-o fac cu alt prilej. Pentru că m-aş simţi cu mult mai bine dacă s-ar întâmpla atunci când mi-aş găsi eu pe altul, decât s-o fac acum, când are el pe alta.

Îi dădeam dreptate.

— Bărbaţii nu-s totdeauna uşor de înţeles, îmi şopti Marode, de îndată ce am închis.

Am privit-o surprinsă.

— Ai nevoie de fler cu toptanul ca să le faci faţă cu adevărat, îşi văzu ea mai departe de spusele ei.

— Dar cine are chef de-aşa ceva, mă rog? i-am răspuns eu, aşezându-mi căştile pe cap şi tăbărând înverşunată asupra tastaturii.

Îi dădeam zor cu munca, fiindcă vream să ajung la timp acasă, căci tocmai în ziua aceea Rebecca îi invitase, la un soi de vizionare, pe cei patru din fruntea listei candidaţilor la închirierea apartamentului doamnei Kiebig.

— Chiar că nu mai pot de nerăbdare, spuse Rebecca, fremătând.

Ce să mai spun de mine! Cel dintâi se prezentă chiar cel care promitea cel mai mult, moderatorul de radio. Arăta cu totul şi cu totul de treabă. Numai că tot aşa arăta şi prietena lui. Iar despre ea pur şi simplu tăcuse chitic în scrisoare.

— Sunt drăguţi, i-am şoptit eu Rebeccăi, în timp ce-i plimbam prin apartament.

— Or fi, dar nu trebuie să facem rabat la ce ne-am propus, fură vorbele fără de milă pe care mi le strecură Rebecca. Am zis că vrem un holtei şi un holtei o să şi aducem!

Următorul fu unul potrivit planului, un holtei. Era omul de afaceri de succes, cel fără animale de casă şi care, fără s-o fi meritat, ajunsese între primii patru de pe listă. Cu toate că nu arăta nici pe departe la fel de drăguţ ca moderatorul de radio, Rebecca se apucă să-l întrebe despre natura afacerilor lui.

După cum ne împărtăşi plin de importanţă, deţinea două saloane de

frizerie în oraş.

— Nu ştiţi firma *Schnuppe Hair Design?* ne încercă el.

Eu şi Rebecca ne-am scuturat capetele a neştiinţă.

— Zilele astea avem chiar nişte reduceri de preţuri pentru permanent, continuă el. Cred că şi dumneavoastră v-ar prinde bine puţin volum în plus!

Atunci am început să pricep şi eu de ce insistase Mo să dăm la o parte orice frizer.

— Dacă aţi fi de acord să-mi cedaţi mie apartamentul, aţi beneficia şi dumneavoastră de permanent gratuit, ne mai spuse domnul Schnuppe Hair Design, întărindu-şi vorbele cu gesturi largi.

Nu ne-am lăsat însă mituite.

— Vă dăm noi de ştire, îi răspunse politicoasă Rebecca, în vreme ce închise uşa în urma lui.

Cel de-al treilea pretendent, bucătarul de trei stele, cel pe care îl aşezasem pe locul întâi al listei, nici măcar nu se înfăţişă. Poate că, aruncând pe-afară o privire mai atentă asupra faţadei celei tulburi a casei, se speriase de-a binelea. Păcat, mare păcat!

Ultimul însă, nefumătorul cel liniştit, era o catastrofă absolută, căci i-ar fi putut fi frate domnului Schimmel-Kotzbrocken. Acelaşi glas onctuos, aceeaşi strângere de mână interminabilă şi aceeaşi căutătură atotştiutoare.

— Aţi ars cumva deja teancul de scrisori ale femeilor singure? întrebă Rebecca, într-un acces de panică, de îndată ce nefumătorul, după nenumărate efuziuni venite din adâncul sufletului şi strângeri de mână ce păreau să nu se mai termine, îşi luă rămas bun, dând expresie *speranţei lui de a auzi în curând vreo veste din partea noastră.*

— Adevăru-i că ar fi fost chiar prea frumos! comentă cu tristeţe Rebecca, ştergându-şi podul palmei de cracul pantalonilor. În condiţiile astea, cred că putem apela şi la candidaţii de la locul cinci încolo.

— Pe undeva, uneori, zău dacă n-o regret pe Kiebig aia. Tu nu? am întrebat eu, pe un ton melancolic.

— Ei, chiar aşa de rău n-om fi ajuns, nu? mi-o întoarse Rebecca. Şi, în afară de asta, azi ne-a mai sosit altă grămadă de scrisori de răspuns. Ce-ar fi să ne uităm mai întâi printre astea, noi?

Am refuzat cu un gest radical şi m-am dus să-mi spăl de pe mâini impresiile tactile lăsate de aşa-zisul frate al domnului Schimmel-Kotzbrocken, jurându-mi să nu mă mai amestec niciodată în căutatul de chiriaşi. N-avea decât să se mute acolo cine se nimerea!

Cu o oră înainte de cea stabilită, mă sună Kai-Uwe.

— Te-am sunat în legătură cu întâlnirea noastră de azi, îmi spuse el, ceremonios şi făcându-mă să mă aştept cu înfrigurare ca cine ştie ce alt eveniment tragic să-l silească şi de data asta să rămână cu maică-

sa.

Însă mă întrebă doar dacă nu m-ar fi deranjat dacă am fi mers să luăm masa cu sora lui şi logodnicul acesteia. Şi niciun cuvânt despre maică-sa.

Nu, nu mă deranja! Soră-sa trecuse şi ea pe la cursurile şcolii de dans *Pickel şi Strauß* şi mai suferise şi de o acnee teribilă, una de care mi-am amintit cât se poate de bine. Tare mult îmi doream s-o mai văd. Pe acnee!

— Ar mai fi însă ceva… îşi continuă vorba Kai-Uwe. Ştii, sora mea şi logodnicul ei frecventează numai restaurante de fiţe. Te-ar deranja dacă te-ai îmbrăca şi tu corespunzător?

Asta da neruşinare! Adică, după capul lui, cam cum obişnuiam să mă îmbrac? Cumva în pânză de sac şi toată plină de funingine? Prea bine însă! Dacă asta îşi dorea, cu asta urma să se aleagă!

M-am dus într-un suflet la Rebecca în magazin şi m-am lăsat înveşmântată de soră-mea într-o olandă magnifică şi un şifon transparent, totul de un negru distins, la care am adăugat pantofiorii mei escarpen, din piele de căprioară, care mă şi înălţau cu şase centimetri bunicei, dar care, pe de altă parte, erau tot atât de comozi precum o pereche de cizme spaniole. Tot Rebecca fu cea care îmi prinse părul într-un coc elegant, aranjându-mi şi lobii urechilor şi încheietura mâinii cu nişte ciucuraşi delicaţi. Două linii negre şi precise de machiaj, şase straturi de rimel şi un clasic ruj de buze roşu, aveau să-mi asigure o înfăţişare de-a dreptul perfectă.

Şi înainte de a-i deschide uşa lui Kai-Uwe, înfăţişării mele aproape perfecte i se adăugă aura intensă a celui mai rafinat parfum franţuzesc. Unde mai pui că purtam deja, aninată de umăr, şi o mică poşetă de seară, tot neagră. Toate astea îi luară piuitul lui Kai-Uwe.

— Ce bine că eşti punctual, au fost vorbele cu care l-am întâmpinat, pentru a-i aşterne mai apoi, pe obraz, urma clasicului ruj de buze roşu.

— Cât pe-aci să nu te recunosc, îmi mărturisi Kai-Uwe, după ce îşi recapătă graiul. Arăţi grozav!

De parcă nu ştiam!

Chez Margaux se numea localul unde am mers, un adevărat templu gourmet plin de noblеţe al nepreţuitei bucătării franţuzeşti, situat undeva pe malul Rinului.

La sosirea noastră, sora lui Kai-Uwe şi prietenul acesteia tocmai coborau dintr-un *Golf* cabrio, alb ca zăpada. Surioara purta o bluză roz, de mătase, o pereche de pantaloni tot roz, care se ţineau într-o centură roz, pantofi escarpen roz şi buzele vopsite în roz. Însă nici cea mai mică urmă de acneea aceea îngrozitoare. Ceea ce m-a făcut să mă hotărăsc ca, la momentul oportun, s-o întreb cum făcuse de scăpase de ea.

Întinse către mine mâna cu unghiile date cu ojă roz şi-mi zâmbi.

— Eu sunt Corinna, sora lui Kai-Uwe, rosti ea.

— Ne cunoaştem de la *Pickel şi Strauß,* i-am răspuns eu, întorcându-i surâsul.

Corina reacţionă ca şi când nu mi-ar fi auzit vorbele. De înţeles totuşi să nu-şi fi amintit cu plăcere de vremurile acelea!

— Şi acesta este logodnicul meu, adăugă ea, indicându-mi-l pe însoţitor.

Logodnicul purta o haină de culoare murelor, în genul sare-şi-piper, o pereche de pantaloni pensaţi în faţă şi o cămaşă de mătase. Deasupra ultimului nasture – prea jos pentru orice fragment de barbă, dar şi prea sus pentru orice formă de pilozitate de pe piept – îi trona un mic smoc de păr închis la culoare, care se mişca în sus şi în jos, de fiecare dată când rostea ceva.

— Sommerloch, bancher din Breibach, dacă ştii pe unde vine asta, mi se prezentă el, scuturându-mi mâna energic şi făcând ca smocul acela de păr să se scuture şi el în sus şi în jos.

Fascinant!

Înainte însă de a deschide şi eu gura, pentru a articula, la rându-mi, un *Raabe, studentă veşnică din Köln,* Kai-Uwe preluă iniţiativa prezentării:

— Ea e prietena mea, Judith Raabe, germanistă în formare.

Ei, aşa suna cu totul şi cu totul altfel! Ceea ce m-a făcut să-i zâmbesc încântată lui Kai-Uwe.

Înăuntrul templului gourmet, după ce logodnicul rosti un milităros *O masă pentru patru persoane, rezervată pe numele Sommerloch, Breibach!* aveam să căpătăm o masă aleasă.

— Bine, dar pe unde e Breibach? am întrebat eu, vădit interesată, după ce ne-am aşezat câte doi, faţă în faţă.

— În apropiere de Hachenberg, dacă ştii pe unde vine ăsta, îmi răspunse logodnicul, făcând să i se agite smocul acela de păr. Undeva, pe la vreo douăzeci şi cinci de minute distanţă de aici.

Să fiu cinstită, nici Hachenberg nu-mi spunea nimic!

— Chiar lângă Niederblissenbach, că doar de ăsta trebuie să fi auzit, nu? îşi continuă explicaţiile Sommerloch.

— Aha, am făcut eu.

Asta doar aşa, fiindcă nici de Niederblissenbach nu auzisem până atunci!

— Dar ştiu că prietena ta nu prea cunoaşte locurile, rosti smocul de păr către Kai-Uwe. Sau tocmai îşi dă pe faţă arama ei de orăşancă cu nasul pe sus?

— Nici vorbă de aşa ceva, îi răspunse Kai-Uwe, parcă cerându-şi scuze.

Mie, una, nu mi s-a părut însă că ar fi avut vreun motiv să se scuze

pentru că nu mi-ar fi fost mie cunoscute localităţi care, se vede treaba, fuseseră declarate premiante pe la cine ştie ce concurs din categoria *Satul nostru, localitatea cea mai frumoasă!* În acelaşi timp, pe sub masă, m-am eliberat şi eu pe furiş din strânsoarea cizmelor spaniole. Aşa se face că, odată cu sosirea chelnerului la masa noastră, mi-am recăpătat şi eu zâmbetul.

În localul *Chez Margaux* tocmai se afla în plină desfăşurare aşa-numita *săptămână provensală,* ceea ce m-a făcut să comand, drept aperitiv, un soi de supă de roşii.

Nici nu-mi fu adusă bine supa, că, neîntrebat, smocul de păr se puse să mă dăscălească:

— Poţi considera reuşit aşa un consommé de tomate numai şi numai dacă îţi dă senzaţia că ai muşca dintr-o roşie proaspătă.

I-am mulţumit pentru informaţia preţioasă şi am dus la gură prima lingură. Era exact aşa la gust, ca şi când ai fi muşcat dintr-o roşie proaspăt culeasă, cu mica deosebire că aceasta era fierbinte, sărată, fluidă şi dreasă cu ceva mirodenii. Ce mai, foarte gustoasă!

Şi, în timp ce mâncam, Sommerloch ne povesti vrute şi nevrute din palpitanta viaţă de zi cu zi dintr-o bancă, pentru ca, odată ajunşi la felul principal, sora lui Kai-Uwe să-mi pună întrebarea de neevitat în privinţa viitorului meu profesional.

— Şi ce-ai vrea să faci după ce-ţi termini studiile? mi se adresă ea.

Acum, de-a lungul anilor, căpătasem o anumită rutină în a răspunde la o asemenea întrebare, aşa că i-am spus că mai era destul timp până atunci şi că tocmai de aceea nici nu era cazul să-mi fac prea multe griji în această privinţă.

— Mda, dar ce vârstă ai? mă luă la rând logodnicul Sommerloch.

Hm, să nu-l fi învăţat nimeni pe-acolo, prin Breibach-ul ăla, de lângă Hachenberg, că nu se întreabă doamnele de vârstă?

— Aproape douăzeci şi şapte, am recunoscut eu, în silă.

— Do-uă-zeci şi şap-te? repetă smocul de păr. Şi nu ţi-ai făcut până acum niciun plan în legătură cu vreo slujbă? Chiar că-i de ne-cre-zut!

— E vorba doar de douăzeci şi şapte şi nu de optzeci şi şapte, i-am întors-o eu, acru, înainte de a muşca prima oară din bucata de carne de peşte-sabie. Ăsta, cel puţin, era grozav de gustos.

— Bine, dar, pentru numele lui Dumnezeu, din ce trăieşti atunci? mă mai întrebă smocul de păr.

— Lucrez ca secretară. Dar nu cu normă întreagă, i-am explicat eu.

— Aşa deci, îmi răspunse smocul de păr, dispreţuitor.

Se părea că avea ceva împotriva secretarelor, căci m-am simţit de îndată de parcă toată deghizarea mea în olandă, şifon şi ciucuraşi s-ar fi desprins cu-adevărat de pe mine. În tăcere, mi-am văzut în schimb mai departe de mâncat.

Sommerloch îi făcu un semn chelnerului, cu intenţia de a comanda

desertul.

— Am dori brânza de capră în levănţică, rosti el. Chiar că e nemaipomenită, adăugă el, de astă dată către noi.

Kai-Uwe comandă şi el brânza aceea de capră.

— Şi pentru domnişoara? spuse chelnerul, fixându-mă din priviri.

— Aş vrea ceva dulce, am rostit eu.

— Ia brânza de capră! hotărî Sommerloc, pe un ton categoric.

— Nu, mulţumesc. Prefer un desert dulce, am repetat eu, politicoasă.

— E cea mai bună brânză pe care o au aici, spuse logodnicul. E bună. *Trebuie* să iei aşa ceva.

— Dar n-am chef de niciun fel de brânză acum.

Chelnerul îmi zâmbi. Iar eu i-am întors zâmbetul, recunoscătoare.

— Ai încercat-o cumva? întrebă smocul de păr, cu îndârjire.

— Nu, i-am mărturisit eu, comandând la iuţeală căpşune cu cremă spumoasă de vin, presărată cu piper verde.

— Aşa carevasăzică, dacă nu ştie ţăranul ce-i şofranul, nici nu pune gura pe el, nu? spuse smocul de păr.

Asta chiar că pusese capac la toate!

— Ia ascultă! Cum spuneai că-i zice cătunului ăluia din care vii? i-am răspuns eu, tot cu o întrebare.

— Brei… Bine, dar prietena asta, a ta, e rea de tot de gură! i se adresă logodnicul lui Kai-Uwe.

Decât rea de smocuri de păr, mai bine aşa! mi-am zis eu, fără să îndrăznesc totuşi s-o şi spun cu glas tare.

— Nici vorbă de aşa ceva, se repetă Kai-Uwe, chiar dacă nu scosesem nici măcar o vorbuliţă.

Era chiar mult prea mult de suportat. Şi am simţit nevoia să mă ridic de la masă şi s-o pornesc în căutarea toaletei. Domnii de la masă fură şi ei imediat în picioare. M-am scuzat în mod desăvârşit şi am traversat sala într-o manieră cât mai graţioasă, pe cât de graţios o puteam face şi eu încălţată în cizmele acelea spaniole.

Ajunsă la toaleta placată cu marmură, aveam să constat că înfăţişarea pe care mi-o arăta oglinda era şi pe mai departe una aproape perfectă, la ani-lumină distanţă de sarea-şi-piperul din Breibach, de lângă Hachenberg, şi de vrednica de milă şi rozalia de logodnică a lui.

Tocmai mă pregăteam să-mi împrospătez unicul şi adevăratul roşu pe care-l purtam pe buze, când, printre plăcile de marmură îşi făcu apariţia logodnica cea vrednică de milă. Îşi scoase din poşetă rujul de buze cel roz, încercând să-mi dea curaj cu un zâmbet.

— Povestea asta, dintre tine şi Kai-Uwe, e ceva serios? mă întrebă ea.

— Nu, i-am răspuns eu, mai îndârjit decât aş fi vrut s-o fac.

Nu! Nu! Nu! răsună repetat între pereţii îmbrăcaţi în marmură.

— Ştii, nici nu cred că ai fi tocmai potrivită pentru Kai-Uwe, rosti Corinna, de îndată ce ecoul se mai stinse. Ar trebui să ştii şi tu că mai toţi cântăreţii ăştia sunt firi foarte sensibile.

— Mda, se prea poate, i-am răspuns eu.

Numai că aşa, pe nesimţite, mă săturasem şi eu de atâtea jigniri! Şi m-am întrebat dacă nu cumva acela era momentul potrivit pentru a o întreba pe Corinna ce se petrecuse cu acneea aceea, a ei. Nici vorbă totuşi să şi fac aşa ceva!

Odată întoarse la masă, aveam să constatăm că desertul fusese deja servit.

Smocul de păr se servi cu o bucăţică din mult lăudata brânză de capră, spunând:

— Cine să se fi gândit că lui Kai-Uwe al nostru o să-i cadă cândva în mreje o secretară! Şi-ncă una blondă!

Kai-Uwe şi sora lui râseră. Iritată, am tăbărât asupra căpşunelor piperate.

— Hei, Judith, nu mi-o lua în nume de rău, dar să fii secretară e cea mai de prisos meserie din câte cunosc, spuse smocul de păr. Ei, poate în afară de aceea de poliţistă, adăugă el, cu superioritate în glas.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

— Păi, oricine ştie că secretarele nu au altceva mai bun de făcut ziulica întreagă decât să-şi vopsească unghiile şi să-i facă ochi dulci şefului, spuse Sommerloch.

— Se mai ocupă ele şi cu făcutul cafelelor şi cu bârfitul prin celelalte birouri, adăugă Corinna, râzând. Cel puţin aşa stau lucrurile pe la noi, prin firmă.

— Ce nu înţeleg eu este de ce aruncă firma banii pe fereastră, continuând să le plătească specimenelor ăstora salariul şi asigurările sociale? am întrebat eu, sfărâmând furioasă între dinţi o boabă de piper.

— Chiar aşa, asta mă întreb şi eu mereu, mi-o întoarse Sommerloch. Toate ca toate, dar există şi avantaje în meseria asta, căci postul ăsta, de secretară, le-a ajutat să se mărite pe sute de tinere mai sărăcuţe cu duhul.

Vorbele mă făcură să înghit întreagă o căpşună uriaşă, fără s-o fi mestecat. Cu chiu, cu vai, fructul mi se duse în jos, pe esofag.

— Tu trebuie să ştii mai bine ce fac bătătoarele astea la maşina de scris, de le sucesc minţile şefilor, mai spuse Sommerloch şi râse. Aşa, ca funcţionar superior ce mă aflu, ştiu şi-un cântecel pe tema asta.

— Chestie pe care o ştiu şi eu, ca logodnică a lui, se plânse Corinna.

Căpşuna îşi croise cu greu drumul în jos şi ajunsese, în sfârşit, în stomac. Ceea ce însemna că puteam respira şi eu în voie.

— Şi cum fac, măi, Sommerloch, bătătoarele astea la maşina de scris

aşa, sărăcuţe la minte cum sunt, de-ţi sucesc ţie minţile? l-am întrebat eu, pe tonul cel mai jignitor cu putinţă.

Tipul se ciupi cu plăcere de smocul de păr.

— Păi, chestia începe cu fuste mini, care de care mai mini, şi mişcări din fund cât mai apetisante, iar de oprit ştii şi singură când se opreşte tot circul, nu?

Mi se tăiase respiraţia de buimăcită ce eram. Nici Kai-Uwe, nici altcineva nu-mi sărea în ajutor, pentru a-mi apăra onoarea terfelită şi a-i strâmba nasul smocului de păr pentru aşa o jignire.

În pragul leşinului, de atâta furie, m-am apucat să strivesc o căpşună. Ţâşni din farfurie, drept peste masă, şi, înainte de-a pricepe mai bine ce făcusem, mi-am înfipt furculiţa în căpşună, dar şi în mâna îngrijită de sub ea, ce aparţinea călăului meu de până atunci şi în care am început s-o răsucesc încoace şi-ncolo.

— Auuu! se puse pe urlat smocul de păr, teribil de înspăimântat.

Am fost tot atât de surprinsă cât se arătă şi el, dar, de cum mi-am retras dinţii furculiţei din carnea mâinii, m-am simţit străbătută de-o bucurie fără margini. Dâre de sânge de un roşu străveziu se scurgeau din cele patru împunsături de pe dosul mâinii lui.

— Îmi pare rău! am rostit eu, cu satisfacţie abia ascunsă în glas. N-a fost decât un reflex. Chiar îmi pare deosebit de rău.

— Bine-bine, e-n regulă, îmi răspunse smocul de păr, primind rana neaşteptat de curajos.

Pentru ca lui Kai-Uwe să se apuce să-i spună, pe un ton plin de răutate:

— Prietena asta, a ta, e cam din topor. În plus, mai e şi tare neîndemânatică!

Dobitocul chiar îşi închipuia că atacul asupra mâinii lui fusese doar aşa, o greşeală.

Corinna îi tampona rănile cu un şervet, fără a catadicsi să-mi arunce vreo privire. Şi, din păcate, mâna încetă să mai sângereze.

— Aşa, neîndemânatică precum sunt, nici n-aş reuşi să-i sucesc minţile şefului, i-am retezat-o eu, ironic.

— Acum, la douăzeci şi şapte de ani ai ei, ar cam trebuie să se mobilizeze şi ea dacă mai vrea să aibă parte de vreo pradă acolo. Altfel ajunge o uscăciune de fată bătrână, îi mai spuseră lui Kai-Uwe şi Sommer-, şi -loch{11}.

Numai că de data asta lucrurile merseseră mult prea departe. Ceea ce m-a făcut să-l privesc pe Kai-Uwe, plină de speranţă. Iar dacă nu se învrednicea el să-i ardă pe loc una peste bot aproape cumnatului său, urma s-o fac eu însămi! Kai-Uwe zâmbi doar jenat către cealaltă latură a mesei.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse el.

Aiurea! Însetată de sânge, mi-a strâns mâna într-un pumn. Înainte

însă de a mă hotărî spre al cui nas să-l reped mai întâi, Sommerloch îl chemă pe chelner şi, arătându-se surprinzător de mărinimos, rosti:

— Vă consider invitaţii mei. Eu pot să-mi permit asemenea cheltuieli.

Ei, dacă aşa stăteau lucrurile… Mi-am desfăcut pumnul şi mi-am relaxat braţul, răsuflând de câteva ori din toţi rărunchii. De fapt, mi se părea că, şi fără fi avut nasul spart, fusese pedepsit îndeajuns.

La întoarcerea spre casă, îmi pierise tot cheful de-a mai schimba vreo vorbă cu Kai-Uwe. Şi aşa, pe muteşte, am şi ajuns până în poarta casei.

— Mulţumesc pentru seara *plăcută,* am rostit eu, vrând să cobor din maşină.

— Aşteaptă, mă opri Kai-Uwe, făcând să-i răzbată în glas urmările orelor de canto. Nu te pot lăsa să pleci chiar acum.

Îmi apucă mâinile, strângându-mi-le într-ale lui, şi mă privi intens în ochi.

— Mi-e un dorrr terrribil după buzele tale fierrrbinţi, rosti el.

Sau „cântă el" s-ar fi potrivit cu mult mai bine?

M-am foit neliniştită în scaun.

— Kai-Uwe, pur şi simplu sunt obosită.

— Te iubesc chiarrr mai mult decât poate iubi un bărrrbat o femeie. Crrrede-mă, te rrrog, continuă Kai-Uwe, cu patos nemăsurat. Vrrreau să ştii că ai să rrrămâi merrreu marrrea pasiune a vieţii mele!

Era frumos de ştiut, dar, înainte de-a apuca să se prrrefacă într-un pricolici şi să dea temei vorbelor lui, printr-unul dintre săruturile lui apăsate şi distrugătoare de cosmetică, am preferat să deschid portiera maşinii şi să cobor.

— Ne vedem sâmbătă? întrebă pricoliciul în urma mea.

M-am prefăcut că n-am auzit nimic.

Ajunsă în apartamentul meu, m-am descotorosit de poşetă şi de cizmele spaniole, m-am aşezat la masa de modelat din camera de Barbă-Albastră şi m-am apucat cu dârzenie să întind straturi de plastilină peste un ghemotoc de folie de aluminiu.

Cu iuţeala vântului, din mâini îmi ieşi un chip leit Sommerloch din Breibach. Dintr-o bucată mai groasă de plastilină, i-am potrivit la sfârşit un ditamai năsoiul, arătând de parcă i-ar fi fost spart în mai multe rânduri. Iar asta îl făcu să semene cu *Piticul Nas-Lung,* cel din cartea mea preferată de basme.

— Piticul Sommerloch! am rostit eu, mulţumită, aşezând căpăţâna la uscat, pe pervazul ferestrei.

În timpul nopţii, am visat numai furculiţe de argint şi picături strălucitoare de sânge. Şi a fost un vis frumos.

Vineri

De dimineaţă, la serviciu, mă sună Oliver, cleptomanul. Cât despre mine, începusem să-l uit deja.

— De unde ai numărul ăsta? l-am întrebat eu, aruncând o privire piezişă către Marode.

Aceasta stătea în faţa oglinzii montate pe faţa interioară a uşii unui dulap, aranjându-şi coafura.

— Mi se pare mie sau tu chiar te bucuri? rosti Oliver. Sora ta mi-a dat numărul. Dar asta numai după ce zile de-a rândul n-am reuşit să dau de tine pe-acasă.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Mi-a fost dor de tine, mi-o trânti el.

Am tăcut.

— Ţie nu ţi-a fost dor de mine?

— Nu. Şi de ce mi-ar fi fost, mă rog frumos? i-am întors-o, cu năduf.

— Chiar ai uitat de tot de noaptea pe care am petrecut-o împreună? întrebă Oliver.

— Din păcate, nu, i-am răspuns eu. După cum sunt convinsă şi de faptul că n-o s-o uit cât oi trăi.

Oliver râse mulţumit. Dumnezeule, mare prost!

— Îmi pare bine că izbuteşti să iei totul în glumă, am continuat eu. Alţi bărbaţi ar intra în pământ de ruşine şi ar da fuguţa imediat pe la toţi andrologii.

Odată cu vorbele astea, am aruncat şi o privire scrutătoare înspre Marode. Dar nu avu nicio reacţie.

— Pe la toţi ce? întrebă Oliver.

Nătângă Marode, nătâng şi ăsta!

— Andrologi, medicii aceia specialişti, în stare să se ocupe din punct de vedere medical de problema aia, a ta.

— Care problemă?

Că greu mai era de cap!

— E-ja-cu-la-re-a pre-co-ce, am rostit eu, rar şi apăsat.

Lui Marode îi căzu mână cu perie cu tot. Asemenea vorbe parcă-parcă ştia de unde să le apuce!

— Te-aş ajuta cu plăcere, am şoptit eu în receptor. Numai că toţi cei cu care am vorbit despre aşa ceva – şi, crede-mă, n-au fost puţini – mi-au spus că trebuie să-ţi rezolvi problema singur, fără ajutorul meu.

Marode trăgea cu urechea, cu ochii holbaţi. I-am zâmbit.

— Păi, atunci, însănătoşire grabnică, am adăugat eu, văzând că dinspre Oliver nu mai venea niciun răspuns, după care am închis.

— Ei, şi-acum la treabă! am rostit eu înspre Marode.

— Nu-i alt chip în care să fie ajutat? întrebă ea, cu milă în glas.

Am privit-o mirată. Nu cumva o fi având şi avocatul aceeaşi problemă?

— Dar ce, ştii vreo situaţie asemănătoare?

— Doamne păzeşte, se lepădă Marode de vreun amestec. Iubitul meu bărbăţel nu se căptuşeşte decât aşa, cu câte o răceală.

Era chiar ultima mea zi de lucru în biroul domnului Römer. La prânz, se strânse întreaga secţie în biroul nostru, iar eu i-am servit pe toţi cu ceea ce adusesem de dimineaţă: şampanie şi prăjiturele de ciocolată ieşite din mâinile mele.

— O să-mi lipsiţi foarte mult, îmi spuse domnul Römer, făcându-mi cadou o cutie de vreo două kilograme de praline belgiene. Ce păcat că nu sunteţi catolică.

I-am strâns mâna, vădit mişcată. Nu încăpea îndoială că şi el avea să-mi lipsească mie. Ce mai, devenisem de mult dependentă de laudele lui zilnice.

Stefanie îmi dărui o ditamai punga cu gumă de mestecat în formă de animăluţe şi o carte poştală înfăţişându-l pe Sfântul Kunibert. Pe spatele cărţii poştale stăteau înscrise vorbele următoare *După tine, o să se aştearnă tăcerea!* urmate de semnătura *Sorei Annaklara.* Alături erau trecute adresa şi numărul de telefon ale Stefaniei. Şi am îmbrăţişat-o cu nădejde, făgăduindu-ne să nu rupem legătura.

Domnul Schimmel-Kotzbrocken îmi scutură pentru ultima oară mâna. Şi îmi prezentă un pacheţel în care îmi aşezase o cărticică cu proverbe de încurajare.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule ăăă, i-am spus eu, puţin cu chef.

Stefanie râse prosteşte în fundul paharului cu şampanie.

— Nu aveţi de ce, domnişoară ăăă, îmi răspunse domnul Schimmel-Kotzbrocken. Chiar mi-a făcut plăcere să vă dăruiesc aşa ceva. V-aţi arătat totuşi cel mai priceput dintre angajaţi.

Doamna Mehlig pufni răutăcioasă, îşi turnă nişte şampanie şi-şi ridică paharul ca înaintea unei urări, care şi urmă:

— În cinstea plecării domnişoarei Cutare şi pentru ca ordinea să se aştearnă din nou pe aici!

Am ştiut că fiecare dintre ei avea să înceapă să-mi lipsească. Ceva mai târziu, cotind-o pe strada noastră, încărcată cu cadourile de adio şi plutind încă într-o stare de melancolie, îmi atrase atenţia la chioşcul din preajma casei un titlu înscris pe coperta lucioasă a uneia dintre reviste, cel care, cu litere de-o şchioapă, întreba: *AVEŢI CLASĂ?*

Cine? Eu? Păi, eu aşa ziceam!

Verificaţi singură dacă vă număraţi printre femeile cu clasă şi citiţi în secţiunea noastră specială ce vă rămâne de făcut pentru a o dobândi, eram îndemnată încă din pagina întâi.

N-am putut rezista ispitei şi mi-am cumpărat revista, măcar că

hotărâsem deja că, fără tăgadă, făceam parte dintre femeile cu clasă.

Ajunsă în casă, m-am cuibărit la masa din bucătărie, cu revista în faţă şi pralinele domnului Römer alături, pentru a-mi cerceta liniştită potenţialul de femeie cu clasă. Secţiunea specială a revistei începea prin a-i prezenta cititoarei doritoare câteva dintre femeile cu clasă ale lumii. Unde mai pui că şi existau!

Era vorba, de exemplu, de distinsa soţie a managerului milionar de top, cea care se afişa în faţa vilei ei de la malul mării, o clădire cu nu mai puţin de douăzeci de încăperi.

Curată clasă pe femeia aceea, care reuşise să se descurce în rolul de mamă a doi tineri de viitor, în cel de conducătoare de succes a unei galerii de artă şi a activităţilor de mecenat lansate sau în cel de amfitrion al unor petreceri fastuoase, dar şi ca membră a consiliului de supraveghere a firmei distinsului ei tată, ca cititoare zilnică a lui *Financial Times,* dar făcându-şi mereu timp şi pentru plăcerile timpului liber: golf, scufundări marine, fotografiat, pictură în acuarele şi – nu în cele din urmă – weekenduri intime şi vesele, la bordul iahtului alb ca zăpada, care-i purta numele.

Adevărul era că tot despre clasă era vorba şi în felul în care reuşea să arate aşa, cu clasă.

Căci cu adevărat uimitor era faptul că, în ciuda atâtor solicitări, nu arăta a avea nici măcar o zi peste treizeci de ani.

Iar lucrul cel mai şi cel mai uluitor era acela că, într-adevăr, nici nu avea vreo zi în plus peste treizeci de ani! Aşa cel puţin sta scris sub fotografia care o arăta prinsă într-o mică partidă de înot în propria-i piscină. Clasa întâi, ce mai!

Reportajele despre celelalte exemple de femei cu clasă le-am sărit, nerăbdătoare ca, pe baza testului din finalul secţiunii, să mă pot măsura direct cu acestea.

Atât că, tocmai când eram şi eu gata-gata să încep cu prima întrebare, se porni şi soneria de la uşă. Şi-ncă cum! Era Rebecca.

— Ce crezi că s-a întâmplat? mă luă soră-mea din scurt.

— Păi, eu ştiu, mama şi tata au căzut cu un avion şi au lăsat casa celor de la *Club Med,* mi-am dat eu cu părerea.

— Greşit.

— E mai bine sau mai rău?

— Mai bine!!

— Ei, atunci, a câştigat Kaspar premiul întâi la concursul *Eu şi violoncelul meu,* iar din banii primiţi ţi-a luat şi ţie un iaht alb ca zăpada, pe care l-a botezat după tine, am avansat eu, invidioasă, o nouă ipoteză.

— Află că-i şi mai bine! rosti Rebecca, fără să mai întârzie.

— Kiebig aia a dat ortul popii şi ne-a lăsat nouă moştenire milioanele strânse la saltea, cu condiţia să-i îngrijim şi să-i răsfăţăm

odorul de potaie bună de pus la tigaie până la sfârşitul zilelor ei câineşti? am mai făcut eu o încercare.

Pentru o clipă, Rebecca căzu pe gânduri.

— Ceva cam tot aşa de bun, spuse ea mai apoi. Am rămas gravidă!

Iar eu am rămas paf!

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva? am întrebat eu, încercând să mă dau inteligentă.

— Păi, se pare că unele metode contraceptive nu fac decât să garanteze o bună concepţie, răspunse Rebecca, zâmbind discret, ca împăcată cu sine.

— Şi care-ar fi acelea? am întrebat eu, înspăimântată.

Numai că Rebecca nu-mi auzi vorbele.

— Chiar n-am nimic împotrivă să fac un copil. Şi asta mi-e tot mai limpede, de la un minut la altul, îmi spuse soră-mea, mângâindu-şi burta.

I-am întins pralinele domnului Römer şi am cugetat puţin. De fapt, nici măcar eu n-aş fi avut ceva împotrivă să facă un copil. Ar fi fost cu mult mai bine să te îngrijeşti de asta în locul potăii bune de pus la tigaie. Şi unde mai pui că şi până la sfârşitul zilelor ei câineşti! Iar lucrul ăsta i l-am şi comunicat Rebeccăi.

— Ei, atunci mă duc să-l anunţ şi pe Kaspar, îmi răspunse ea, servindu-se cu vreo două praline din cutie şi luând-o din loc în paşi legănaţi.

Aceiaşi paşi legănaţi i-am folosit şi eu, numai că, în ceea ce mă privea, ca să ajung în camera mea de Barbă-Albastră, acolo unde zăceau laolaltă toate marionetele, arătând costelive şi despuiate. Acum, chiar dacă nu-mi ieşiseră ele chiar din propriu-mi trup, parcă tot ca pe nişte copii de-ai mei le simţeam.

Orele libere ale ultimelor zile mi le petrecusem dând personalitate căpăţânilor modelate din plastilină cu ajutorul vopselelor pentru pancarte. Iar asta le făcu să arate şi mai frumoase, mai aproape de perfecţiune. Nouăsprezece căpăţâni colorate, încântătoare, una mai izbutită decât cealaltă. Încă despărţite de trupurile lor, zăceau alături căpăţânile personajelor lucrate până atunci: *Rapunzel, Hotzenplotz, Merlin* şi *Baba Jaga, Piticul Sommerloch, Burghart Învingătorul Dragonului* şi *Bruno Incendiatorul,* ba chiar şi *Dragonul.* În afara lor, mai modelasem un *Porcar,* ale cărui trăsături îl făceau să aducă tare mult a Holger, o *Scroafă* roz, o slăbătură de *Muzicant,* cu obraji căzuţi şi mâini subţiri, un *Sultan* din Orient, o mică *Sirenă* şi un impozant *Rege al Mărilor,* pe *Motanul-încălţat,* o *Lună,* un *Pricolici* şi o *Ghicitoare,* o *Girafă,* o *Chinezoaică, dansatoare de templu* şi un *Prinţ fermecat.* Iar de văzut, în afara lui Mo, nici că le văzuse careva.

— O să vină vremea să căpătaţi şi voi hăinuţe, dulceţilor, am rostit eu, pe un ton matern, desfăcând maşina de cusut şi apucându-mă pe

loc de croit costumaşe.

Asta a însemnat să-mi las testul femeii cu clasă să zacă ore în şir pe masa din bucătărie. Mai târziu, după-amiază, trecu Bille pe la mine, aducând cu ea o sticlă de vin. Am mers pe balcon, unde am mâncat roşii cu brânză Mozzarella.

— Şi cum mai merg lucrurile cu domnul *Mă-pricep-şi-eu-la-asta?* am întrebat eu, roasă de curiozitate.

— Bine, îmi răspunse Bille, ca din puşcă, lucru care nu-i stătea deloc în obicei.

— Dar în pat cum e? am mai întrebat-o, enervată.

Fusese o întrebare pur şi simplu retorică, fiindcă era de aşteptat ca şi în privinţa asta să ştie Burghart câte ceva.

Numai că Bille îmi trânti un *Habar n-am!*

— Ia spune, nu cumva nici vorbă să fi… încă? am întrebat-o, uimită.

— Păi, până acum nu, recunoscu Bille. Spune că, de când s-a ales praful de chestia cu Sunny, îi vine foarte greu să se mai dedice trup şi suflet unei femei.

— Ha-ha! am luat eu în râs cele auzite.

— Să ştii însă că eu îl înţeleg foarte bine, spuse Bille, cu seriozitate, gustând din al doilea pahar cu vin. Cred că Burghart şi cu mine pur şi simplu o să mai avem nevoie de încă ceva timp până să putem stabili o relaţie ca lumea.

Rămasă fără replică, m-am pomenit scărpinându-mă în cap.

— Zău că vinul ăsta nu mi se pare tocmai în regulă, comentă Bille.

Avea dreptate, căci imediat după primul pahar m-am simţit mai beată decât mi-am amintit să fi fost vreodată. Nici Bille nu arăta mai puţin turtită.

— Nu ţi se pare că ţi se urcă ciudat la cap? întrebă ea.

Neîncrezătoare, ne-am apucat să verificăm pe eticheta sticlei conţinutul în alcool. Numai că acolo nu era trecut deloc.

— Ştii ce-nseamnă asta, nu? rosti Bille, ciocnindu-mi paharul.

L-am ciocnit la rându-mi pe al ei şi m-am întors la subiectul Burghart.

— Ai văzut sculpturile acelea minunate, pe care le-a modelat Burghart ca s-o uite pe Sunny? am întrebat eu, în bătaie de joc.

— Mie îmi pare un tip cu multe talente, sportiv şi cu înclinaţii artistice, preferabil unuia care-şi închipuie că Picasso ar fi o marcă de parfum, mi-o întoarse Bille înţepată, făcând aluzie la Holger.

— Mai bine unul care îl confundă pe Picasso cu un parfum decât unul care se crede Picasso însuşi, i-am răspuns eu. Dar ce spun eu, când aici e vorba de Picasso, Mark Knopfler, Boueuse, Pavarotti, Patrick Swayze şi Carl Lewis într-o singură persoană!

— Ce-ar fi să nu ne certăm, încercă Bille, diplomatic, să mă

astâmpere. La urma urmelor mie nu-mi plac bărbaţii care-ţi plac ţie şi viceversa.

— Păi, atunci noroc! i-am răspuns eu, ridicând din umeri.

Era clar că nimic n-avea să-i schimbe părerea!

După cel de-al doilea păhărel, arătam suficient de ameţite pentru a ne putea ocupa pe-ndelete de testul din revistă, cel cu femeia cu clasă.

Clasa nu poate fi cumpărată! suna sentinţa din titlu, în litere îngroşate.

Bille şi cu mine am dat din capete, aprobând întru totul avertismentul. Aşa ceva era exact ceea ce spuneam şi noi mereu. Dar tocmai asta făcu să ne şi înspăimânte primul capitol al testului, cel în care se întreba care dintre cele zece articole clasice de modă înşirate în continuare se aflau în garderoba noastră. Primeai aici câte un punct pentru batiste marca *Hermès,* taioare *Chanel* şi o poşetă *Kelly*.

Eram deja pline de draci. Toată povestea nu era numai aşa, mai mult sau mai puţin scârboasă, ci şi nepreţuită. *De unde până unde chestia cu clasa care nu putea fi cumpărată? Ha-ha!*

— Ce-s ăia *loafers Gucci?* vru să ştie Bille.

Numai că nici eu nu ştiam despre ce putea fi vorba.

— Aici n-am luat niciun punct, am rostit eu, nervoasă. Sau, mai ştii, poate ai tu vreun ceas de mână de soi mai vechi!

— Ascultă puţin! mai înainte de orice, vreau să ştiu şi eu ce-s ăia *loafers Gucci,* mârâi Bille. De unde ştii că n-am chestiile astea deja în dulap, iar eu habar nu am de-aşa ceva?

— Poate că ţi se mai scad ceva puncte tocmai fiindcă nu ştii, am presupus eu, ceea ce însă, din fericire, nu putea fi pus în practică şi în cazul nostru.

Cu moralul zdruncinat serios, ne-am aplecat asupra întrebării cu privire la nivelul pregătirii, în privinţa căruia se puteau agonisi puncte cu duiumul, şi anume câte unul pentru fiecare grad academic sau doctorat.

Adică nici aici nu ne-am ales cu niciun punct.

Şi, în felul acesta, pe parcursul testului, aveam să adunăm în favoarea noastră doar un punctaj de-a dreptul jalnic, care, în plus, mă sili să constat cu groază că Bille avea evident mai multă clasă decât mine.

Din fericire, îmi aminteam numele celor doi scriitori de limbă germană care ne părăsiseră de curând, numai că, bineînţeles, şi Bille îi ştia, ca librăreasă isteaţă ce era. Spuse chiar că în meseria ei trebuia să ştii puţin înainte cam cine ar fi fost cel care ar fi urmat să moară, ca să poţi să-i expui biografia în vitrină încă de a doua zi.

Ca şi când nu eram nervoasă îndeajuns, Bille a ştiut că iniţialele DAX veneau de la *Deutsche Aktien Index,* pentru ca mai apoi să susţină morţiş că într-un trimestru trebuiau organizate mai multe mese de

seară pentru peste douăsprezece persoane, unde ar fi trebuit servite şi mai multe feluri de mâncare. Două puncte pentru ea şi niciunul pentru mine.

Răspunsul la întrebarea despre ce bacşiş ar fi trebuit să-i dai unui taximetrist de la New York îi aduse din nou un punct, fiindcă ghicise cum se obişnuia să fie răsplătit pe acolo un taximetrist de către o femeie cu clasă. Nu prea am fost de acord cu punctul acela, deoarece întrebarea pleca de la presupunerea că atât aici, cât şi în New York, Bille a mea să fi călătorit frecvent cu taxiul, în timp ce ea nu se apropiase de continentul american nici măcar la o azvârlitură de băţ. M-am lăsat totuşi în voia ei, căci imaginea mea despre mărinimia uneia cu clasă se extindea şi asupra *stivuitoarelor* încăpăţânate.

Unde mai pui că îmi propusesem să obţin mai multe puncte la întrebarea de sfârşit, cea care se ocupa de conţinutul poşetei, căci nimeni nu cără după ea, la plimbare, câte căram eu. Împotriva oricărei logici, şi aici Bille se alese cu un punct – şi asta pur şi simplu fiindcă uitase un ruj de buze în poşetă – iar eu am rămas din nou mofluză.

De neînţeles cum de nu fusese prevăzut nici măcar un punctişor pentru binocluri de operă (chiar dacă furate), spray-uri împotriva atacatorilor umani şi canini sau pentru bricege. Şi asta în vreme ce o adevărată femeie cu clasă ar fi adunat la acest capitol opt puncte dintr-o dată, căci una ca ea, după cum aveam să aflăm, avea întotdeauna asupra-i o pereche de ciorapi de mătase, o pudrieră, un ruj de buze, cărţi de vizită, o pilă de unghii şi un stilou pus într-un etui.

Mda, nu stăteam deloc bine!

Adevărul era că, la sfârşit, din şaptezeci de puncte posibile, eu mă alesesem cu şapte, în timp ce Bille cu douăsprezece. Ceea ce a făcut ca amândouă să ne clasăm în categoria intitulată *Orzul stricat pe gâşte.*

Chiar şi aşa, prin conţinutul rezonabil al poşetei ei, Bille putu să se strecoare în categoria imediat superioară, cea botezată *Mai aveţi multe de învăţat.*

Măi şi ce se mai bucură pentru aşa ceva! Îşi făcu chiar calcule ca, de-atunci încolo, să se apuce de citit zilnic *Financial Times,* să-şi schimbe geanta ei obişnuită cu o poşetă *Kelly* şi să poarte ciorapi de mătase în toate împrejurările vieţii. Asta ca să poată ajunge să fie şi ea încadrată în categoria *Prea multă perfecţiune vi s-ar putea părea plictisitoare.*

— O, da, o, da, repetă ea şi căscă. În ceea ce te priveşte, domnişorico, stricăm orzul pe gâşte şi-mi pare rău pentru dumneata.

Mă apucă şi pe mine căscatul.

— E numai din pricina vinului, rosti Bille. Nu te simţi şi tu obosită?

Pe lângă asta, mai eram şi ameţită rău de tot. Aşa că ne-am târât din balcon până în casă unde ne-am lăsat să alunecăm în pat.

— Aici rămân şi nici că mă mai ridic vreodată, anunţă Bille, azvârlindu-şi pe jos pantofii şi celelalte veşminte şi cuibărindu-se sub pătură.

Totul mi se învârtea în cap. Şi adevărul era că dădusem pe gât mai mult de două păhărele şi jumătate.

— Tu chiar crezi că au băgat lichid antigel în el? am întrebat-o eu pe Bille.

— Sigur a avut lichid antigel, dar în niciun caz unul potrivit unei femei cu clasă, aşa ca mine, rosti Bille. Stinge şi tu lumina aia.

— Păi, n-am cum, că-i cea care vine de-afară, am constatat eu, cuibărindu-mă apoi lângă Bille, sub pătură.

— Asta-i culmea, se stropşi Bille la mine. Doar nu s-o fi făcut deja sâmbătă dimineaţă. Nici că m-am mai simţit vreodată în viaţă în halul ăsta de obosită!

M-am uitat la deşteptătorul. Nu arăta decât 19:45.

— Ia ghiceşte cât e ceasul, tu femeie cu clasă şi cu vinu-n nas, am stârnit-o eu pe Bille.

— Miezul nopţii, cel puţin, bâigui Bille. Noapte bună, doamnă de şapte puncte. Şi ai grijă, nu mă mai dezveli tot timpul!

— Mâine dimineaţă precis am mă trezesc o adevărată femeie cu clasă, am anunţat eu, întorcându-mă într-o parte, una care chiar să aibă clasă.

Chicotelile orgolioase ale lui Bille mă însoţiră până m-am cufundat adânc în somn. Chiar că vinul avusese ceva în el. Dar ce anume nu aveam să aflăm vreodată.

Sâmbătă

La sfârşit de săptămână a plouat. Iar asta mi-a picat cum nu se putea mai bine, căci îmi pusesem în gând să-mi dedic zilele acelea croitului de costume pentru marionete.

Până la urmă, cusutul se dovedi cea mai anevoioasă etapă de lucru. Numai pentru veşmintele, şi aşa alandala, ale lui *Hotzenploz* şi tot aveam să-mi pierd dimineaţa întreagă. La început, mă gândisem să-i cer Rebeccăi nişte resturi de materiale, dar am prins-o într-o fază neagră, iar în culorile pe care le-aş fi căpătat de la ea n-aş fi putut să îmbrac decât văduve şi orfani. De aceea mi-a şi venit ideea să scotocesc după materiale prin cuferele şi lăzile cu hainele şi încălţările cele vechi, care zăceau prin podul casei noastre. Aici am dat peste o adevărată recuzită de costume, cel puţin pentru marionetele mele, ale căror staturi erau simţitor mai mici decât cele ale oamenilor care îmbrăcaseră cândva acele veşminte. Grămada de haine de seară, cusute cu fir metalic, strălucitor, de taioare, jupoane, pantaloni evazaţi, paltoane de blană, cămăşi, cravate şi costume bărbăteşti era de-a dreptul copleşitoare. Aşa se face că *Hotzenplotz* al meu căpătă o tunică dintr-o fostă rochie de tweed de-a mamei, peste care veni o vestă cu mici fireturi adevărate, şi nişte nădragi din material de veritabili pantaloni de fost funcţionar. Piesele de îmbrăcăminte fură astfel croite, încât tâlharul să poată fi îmbrăcat şi dezbrăcat asemenea unei păpuşi obişnuite. Nu era chiar aşa de simplu să înveşmântezi personajul cel crud reprezentat de marioneta care, la mijloc de trup, nu era alcătuită decât dintr-o sârmă, şi să mai şi aducă a tâlhar în toată puterea cuvântului. Până la urmă, după o muncă migăloasă, am scos-o la capăt, folosindu-mă de nişte lână de oaie şi de nişte vechi perniţe de umeri din crep.

Prin preajma prânzului, m-am dus din nou în pod, în căutarea unui material potrivit pentru o pălărie de tâlhar. Şi aşa, lângă vechiul ghiozdan de grădiniţă al Rebeccăi, a cărui pâslă s-ar fi dovedit numai bună pentru o pălărie, am dat peste o pereche de pantaloni din piele lăcuită, de un maro dubios, pe care nu se mai ştie cine din familia noastră trebuie să-i fi socotit cândva al naibii de compromiţători. Cu ceva cazană, am încropit din ei nişte cizme răsfrânte pentru *Hotzenplotz*. Culoarea părului s-a dovedit şi ea o problemă, iar rezolvarea ei m-a costat ceva timp de gândire. Până la urmă, i-am lipit pe cap drăguţului de tâlhar bucăţi încâlcite din blana vârstată a unei căciuli de-a tatei, de vânător american, blană din care am mai folosit câte ceva şi pentru bărbie, pe care i-am împodobit-o cu o barbă ţepoasă. Am fost pur şi simplu încântată de rezultat.

Iar orele trecură aproape în zbor. Iar când aşa, ca din întâmplare,

mi-am aruncat ochii asupra ceasului, se făcuse deja patru după-amiază. Şi mi-am dat seama că uitasem cu desăvârşire să mănânc sau să beau ceva, ba chiar că uitasem să trec şi prin baie. Şi mi-am recomandat o pauză. Şi, în vreme ce m-am delectat cu o banană, m-am gândit cam cum să-l fi costumat pe *Porcar*. Dar tocmai atunci se auzi soneria de jos, de la poarta clădirii.

Uşor enervată, m-am dus la interfon.

— Cine-i acolo?

— Eu sunt, Kai-Uwe. Deranjez?

Adevărul era că da!

— Nu, i-am răspuns eu şi am apăsat pe butonul care urma să declanşeze deschiderea porţii.

De când luasem masa împreună cu surioara şi cu cumnăţelul, nu mai simţeam nici cea mai mică plăcere să-mi pierd vremea cu Kai-Uwe, chiar dacă-şi dorea atât de mult să se mute cu mine într-un bungalow cu canari. Şi m-am hotărât să-l fac să înţeleagă cu binişorul cam cum stăteau lucrurile în ceea ce-l privea.

Kai-Uwe purta pardesiul său de exhibiţionist, la care se adăuga acum o umbrelă. Arăta foarte tânăr şi mă privea bănuitor. Mi-am zis că trebuia să fiu prevăzătoare cu el.

Şi, în timp ce, grijuliu, îşi întindea umbrela pe jos, la zvântat, îmi spuse:

— Ar fi trebuit să te sun mai înainte. Te rog să mă scuzi.

— Nu face nimic. Mă bucur că ai venit, i-am tras eu altă minciună.

Kai-Uwe îşi anină în cuier pardesiul de exhibiţionist şi, drept salut, mă luă în braţe. M-am lăsat, resemnată.

— Pur şi simplu nu mai pot şi nu mai pot! exclamă el, dându-mi brusc drumul din îmbrăţişare.

L-am privit şi eu, neştiind ce să cred. Şi nici măcar nu scosesem vreo vorbă!

Kai-Uwe îmi cuprinse capul între mâini, mă privi trist în ochi şi suspină:

— Dacă mi-ai spune chiar acum că sunt un porc, te-aş înţelege.

L-am privit şi mai descumpănită.

— Uite, pur şi simplu nu mă mai pot ascunde faţă de tine, îmi şopti Kai-Uwe. Şi nu pot nici să merg mai departe de-acolo, din locul în care ne-am oprit, fără să fiu cinstit cu tine! Iar dacă m-ai considera un porc, ţi-aş da dreptate!

Îmi dădu drumul şi, aproape sfârşit, se rezemă de perete.

— Hai, spune liniştită că sunt un porc, îmi ceru el.

— Mai că îmi vine s-o fac, am rostit eu, bâjbâind cu mâinile înainte, numai să-mi spui şi pentru ce.

Kai-Uwe îşi îngropa faţa între palme.

— Prea bine, atunci, şopti el.

Am aşteptat înfrigurată. Iar Kai-Uwe, pentru câtăva vreme, trase sacadat şi adânc aer în piept.

— Ştii, nu eşti singura femeie cu care mă întâlnesc, rosti el, într-un sfârşit. Uite că am spus-o până la urmă.

— O, am făcut eu, perplexă.

— Sunt un porc. Şi-o poţi spune liniştită, adăugă Kai-Uwe, pornind să se agite încoace şi-ncolo, prin hol. Uită-te şi tu cum m-am jucat cu sentimentele tale. Cu ale tale şi ale Cameliei.

Abia dacă m-am putut stăpâni să nu izbucnesc năvalnic în râs. Ce nume, Camelia, ca absorbantele acelea intime, pentru femei! Kai-Uwe îmi privea chipul schimonosit de încordare şi, spre spre marea mea spaimă, se puse pe plâns.

— Îmi pare rău, rosti el, printre sughiţuri. Chiar foarte rău! Dar ce să fac dacă vă iubesc pe amândouă.

L-am mângâiat pe cap, neputincioasă.

— Dar Ca-me-melia asta te iubeşte? l-am întrebat eu, cu glas potolit.

— Da, bineînţeles, se auzi dinspre el, printre sughiţuri, după care capul i se sprijini pe umărul meu. Dar şi pe tine te iubesc! Şi încă la fel de mult ca pe ea!

— Nu cumva însă o iubeşti pe Ca-me-melia asta un piculeţ mai mult? l-am întrebat eu, plină de speranţă.

— Nu, se smiorcăi Kai-Uwe. Şi tocmai despre asta e vorba. Sunt un porc, fiindcă pur şi simplu nu mă pot hotărî.

Ei, dacă aşa stăteau lucrurile, ele mai trebuiau şi împinse un pic de la spate! Aşa că m-am hotărât să-mi schimb tactica şi l-am îmbrâncit pe Kai-Uwe de lângă mine.

— Nu cred, i-a spus eu, cu glas spart, să pot suporta situaţia asta, cu tine îndrăgostit de încă o femeie.

Consternat, Kai-Uwe o apucă înspre uşă.

— Îţi înţeleg reacţia, murmură el, trist. Nu-s decât un porc şi capăt acum exact ceea ce merit!

Şi ce-o mai nimerisem! Mai bine decât aş fi putut să sper!

— Ar fi bine să nu ne mai vedem pe viitor, i-am şoptit eu. Ar fi pur şi simplu prea dureros.

Kai-Uwe încuviinţă.

— Înţeleg, murmură el şi se aplecă să-şi culeagă umbrela. Şi când crezi c-aş mai putea totuşi să te văd?

Păi, în niciun caz în următorii cincizeci de ani, măi, băieţică, mi-am zis eu în gând, dar, suspinând şi compunându-mi un glas plin de îngrijorare, i-am spus:

— Te sun eu, atunci când o să consider că voi putea trece peste asta.

Kai-Uwe îşi încheie pardesiul şi căscă uşa.

— Sunt un porc, mai spuse el, drept rămas-bun, şi începu să coboare scara, copleşit de mâhnire. Rămâi cu bine, Judith!

— Rămâi cu bine! i-am răspuns şi, sătulă, am închis uşa.

Ei, uite aşa stau lucrurile uneori în viaţă!

Atât că întâmplarea mă dăduse într-atât de mult peste cap, încât nici c-am mai putut să cos mai departe. Şi aşa am ajuns jos, la Rebecca. Era singură.

— Tocmai mi-a dat papucii Kai-Uwe, i-am spus eu.

— Nu mai spune! zise Rebecca. Şi eu care nici nu ştiam că între voi ar fi fost ceva!

— Lasă că nici eu n-am ştiut până acum, i-am mărturisit eu, punându-mă imediat pe chicotit. Pe cea nouă a lui o cheamă Camelia.

Şi aşa, deodată, totul începu să mi se pară ciudat. Şi nici că mă mai puteam opri din râs. Alături de mine, râdea şi Rebecca.

— Păi, atunci se cheamă că iar eşti liberă, rosti ea, într-un sfârşit. Tocmai am mai vorbit cu alte trei persoane interesate de apartamentul doamnei Kiebig. Şi toate trei mi s-au părut foarte promiţătoare.

Mi-am amintit cu groază de ultimul lot de vizitatori şi am înclinat din cap mulţumită.

— De fapt, aş prefera o doamnă mai în vârstă, cu un câine, am spus eu. Cel puţin ştim cum stau treburile.

— Nu te da şi tu bătută chiar aşa de repede, mă îmbărbătă Rebecca.

M-am lăsat în voia amintirilor şi am trecut în revistă ultimele luni, ajungând la dezamăgitoarea concluzie că toţi bărbaţii cu care mă văzusem în acest timp nu fuseseră decât nişte psihopaţi.

— Poate că numai eu oi fi de vină, i-am spus eu Rebeccăi.

— Tot ce se poate, îmi dădu dreptate soră-mea.

O vreme, am tăcut, căzută pe gânduri.

— O perioadă nici că vreau să mai aud de bărbaţi, i-am dat eu de veste Rebeccăi. Nu mai vreau să fac nimic altceva decât să meşteresc la marionetele mele şi să mă bucur de linişte.

Nici n-am apucat bine să rostesc grozăviile acestea, că, spre marea mea mirare, am şi simţit cât de adevărată se dovedea fiecare dintre ele.

Rebecca nu mă contrazise.

— Poate că nu-i ăsta răul cel mai rău, îmi spuse ea. Că doar ţi-am spus de-atâtea ori să ai răbdare şi să-l aştepţi pe cel potrivit.

Bine, dar nici ea, şi cam tot „de-atâtea ori”, nu înţelesese şi pace!

— Dar ţi-am spus şi eu, de-atâtea şi de-atâtea ori, am zbierat eu, nerăbdătoare şi întorcându-mă, gata de plecare. Cel potrivit nu există!

Şi încă o luni

În săptămâna care a urmat, m-am prezentat la noul meu loc de muncă, într-o fabrică de echipamente de protecţie de unică folosinţă.

Sarcina mea era aceea de a rezolva problemele de secretariat pentru patru responsabili cu vânzările întreprinderii, domni pe cât se poate de amabili, dar arătând – în costum şi cu cravată la gât, pe la vreo patruzeci de ani şi, fiecare, cu mustaţă – de parcă ar fi fost fraţi gemeni. Şi, ca şi când înfăţişarea n-ar fi fost de ajuns, mai purtau şi nişte nume, mai mult sau mai puţin, asemănătoare. Aşa că doi dintre ei se numeau Müller, cel de-al treilea Müllenmeister, iar cel de-al patrulea Mühlensiepen.

Nu reuşeam să-i deosebesc decât dacă eram vigilentă şi prindeam momentul când ieşeau pe uşă, din birourile lor, numindu-i în mintea mea, ca să-mi fac viaţa mai uşoară, *numărul unu, doi, trei şi patru.*

Şi, după cum îmi hărăzi norocul – spre marea mea uşurare – şi aici, ca şi la centrul cultural pentru adulţi, pe calculator am găsit instalat acelaşi program de lucru. Mi-am salutat noul calculator ca pe un vechi prieten, unul cu ale cărui cusururi şi şmecherii eram de mult obişnuită.

Realitatea era că mare lucru nu aveam de făcut niciunul dintre noi, căci, se pare, *numărul unu, doi, trei şi patru* fuseseră obişnuiţi de cea căreia îi luasem locul cu un ritm tare ciudat de lucru.

— Ce ziceţi, credeţi că, dacă vă rog frumos, o să puteţi să terminaţi scrisoarea asta înainte de sfârşitul programului? mă întrebă *numărul trei.*

— Înainte de sfârşitul programului? l-am îngânat eu, neîncrezătoare.

Era doar ora unsprezece dimineaţa. Să-şi fi râs cumva de mine? Apoi, *numărul trei* se grăbi să liniştească lucrurile, adăugând:

— Bineînţeles, doar dacă vă făgăduiesc să vi-i iau pe ceilalţi domni de pe cap, ca să puteţi lucra în linişte.

L-am privit uluită. Scrisoarea nu avea decât două rânduri. Iar dacă, cinci minute mai târziu, i-am adus-o la semnat, *numărul trei* chiar că n-a mai putut de bucurie.

În ziua cu pricina, am reuşit să scriu câte o scrisoare pentru fiecare dintre cei patru domni şi toţi patru îmi făgăduiră să nu mă solicite în fiecare zi în halul acela. Telefonul sună numai de două ori, şi asta până pe la prânz, altfel aparatul scufundându-se într-o tăcere suspectă. Afacerea cu echipamentele de protecţie de unică folosinţă nu părea să fie tocmai înfloritoare.

Aşa că am ajuns să şterg toate dulapurile şi rafturile cu o cârpă umedă, să sortez în funcţie de dimensiuni toate plicurile şi mapele de

corespondenţă şi să ascut toate creioanele peste care am dat în cale. Am mers până într-acolo, încât i-am redat forma şi utilitatea, îndoind-o la loc, până şi unei agrafe de birou strâmbe.

Şi aşa am început să tânjesc teribil după domnul Römer şi după vechiul meu loc de muncă. Ce-o mai fi făcând pe acolo inventiva de Marode-Rodesberg, cu sistemul ei de sortare?

Şi m-am gândit aşa, într-o doară, dacă ar băga cineva de seamă dacă, începând de-a doua zi, mi-aş fi instalat acolo maşina de cusut, ca să-mi văd şi peste zi de costumele marionetelor. Acum, serios vorbind, m-am hotărât să-mi aduc ceva de lucru şi ceva de citit, ca să nu mor cumva de plictiseală.

După-amiază, de cum am ajuns în faţa casei, am dat cu ochii de un mic camion de transport, parcat în faţa porţii, în vreme ce Mo şi prietenul său, Steffen, se opinteau să care în casă saci grei, îngrămădindu-i şi ajungând să înalţe în hol o barieră aproape de netrecut.

— Nu sunteţi în toate minţile? i-am întrebat eu. S-a anunţat cumva c-a dat apa peste maluri?

— Ăsta-i nisip de cuarţ, cel mai bun soi, îmi explică Mo. Steffen cunoaşte pe cineva la un şantier, aşa că l-a luat cât se poate de ieftin.

— Tu nu eşti zdravăn la minte?

— Ba tu nu eşti zdravănă la minte, surioară, mi-o întoarse Mo. Nisipul este pentru parada modei.

— Să vezi ce a-ntâia o s-arate când o izbucni lumina şi s-o oglindi în milioane şi milioane de aşchii mărunte de cuarţ, explică Steffen, trăgându-se înspre mine. Ca să nu-ţi mai spun ce a-ntâia o să-l simţi când o să calci pe el.

Cei doi chiar aveau de gând să împrăştie pe podea tot nisipul acela şi să prefacă întreg magazinul într-o dună de deşert. Până la urmă, laolaltă cu pânza aceea de culoarea nisipului, poate că nu ar fi dat chiar aşa de rău. Şi, împotriva voinţei mele, am dat din cap, recunoscând şi eu efectul.

— A cui a fost ideea? am întrebat eu, invidioasă.

— A mea, se-nţelege. Şi nu-i nici ultima. Sunt acum într-o fază creativă de zile mari, de pe urma căreia surioarele mele n-ar avea decât de profitat. Când o să terminăm cu asta, aici, trec eu şi pe la tine şi mă ocup şi de trebuşoarele tale.

Auzi colo, trebuşoarele mele! Chiar că-şi luase nasul la purtare. Clătinând din cap, am pornit în sus, pe scară.

Mo îşi făcu apariţia cinci minute mai târziu. Şi, cu un gest extraordinar, îmi aruncă pe masa din bucătărie o traistă de iută, întrebându-mă pe un ton comercial:

— Ei, cum stai cu lucrul la tâlhar?

L-am adus pe *Hotzenplotz* din camera de alături şi i l-am vârât lui

Mo sub nas. Căpătase deja barba aceea ţepoasă şi părul cel păduchios şi chiar aşa, fără trup şi pălărie, era perfecţiunea întruchipată. Iar Mo era entuziasmat.

— Hainele şi trupul îi sunt alături, am rostit eu.

— Pot să le văd şi eu? întrebă Mo şi scutură conţinutul traistei de iută pe masă.

Era vorba despre mai multe cruci de mânuit, cu siguranţă ceva mai multe de douăzeci.

— Bine, dar sunt sute, am rostit eu.

— Am făcut mai multe modele, îmi explică Mo cu o mutră de specialist. N-ar mai trebui decât să stăm de vorbă despre materialele din care să fie firele.

— Îhî, am făcut eu, surprinsă.

— Uite, mai întâi am încercat cu şnurul ăsta de nailon, după care am luat, pe rând, diferite soiuri de aţă, spuse el, trecându-mi pe sub nas câteva şnururi.

— Îhî, am făcut eu.

— Părerea mea e că cel mai bine ar fi să luăm aţa asta zdravănă, de croşetat. Cel puţin se poate întinde.

— Îhî.

— Acum, parcă şi la privit îmi pare mai frumoasă, atunci când firele sunt atât de clar vizibile, spuse Mo, punând pe masă şase ghemuri de aţă de croşetat neagră.

— Îhî.

— Trebuie să arate şi păpuşile astea profesionist, mai cu seamă dacă mai vrei să scoţi şi un preţ mai bun pe ele, rosti Mo, sentenţios.

— Îhî, am repetat eu. Dar nici nu mă gândesc să le vând.

— Bine, dar atunci de ce te mai speteşti atâta?

— Pentru că vreau să le păstrez, l-am lămurit eu, trecând în camera de alături şi întorcându-mă cu trupurile înveşmântate ale lui *Hotzenplotz* şi *Sommerloch,* piticul.

Admiraţia lui Mo se traduse în ţipete de-a dreptul sălbatice.

— Curată nebunie! striga el într-una. Asta chiar că întrece până şi cele mai îndrăzneţe aşteptări ale mele. Cum naiba ai reuşit să scoţi pălăria aia?

Acum însă, admiraţia lui Mo îmi întrecea mie cele mai îndrăzneţe aşteptări. Deşi, la o privire mai atentă, extazul ăsta era chiar pe deplin meritat. Între noi fie vorba, nici eu nu priveam reuşita mea cu mai putină stimă.

— Mda, înţeleg eu că vrei să le păstrezi, spuse Mo.

Am dat din cap, mulţumită. Numai că, în timp ce, împreună, îi aninam lui *Hotzenplotz* căpăţâna de trup, prinzând şi firele de mânuit, Mo o luă de la capăt:

— O să vezi, o să câştigăm o avere pe ele.

Expresia ciudată de pe chipul său ar fi putut să-ţi dea şi fiori de spaimă.

— Dar nu vreau să-mi vând marionetele, am repetat eu, cu îndărătnicie.

— Ai putea să faci nişte duplicate de-ale lor sau, dacă tot ţii morţiş, să le păstrezi pentru tine pe cele mai reuşite. Dar zău dacă n-ai face o prostie cât tine de mare dacă n-ai vrea să-ţi iasă şi ceva parale din toată chestia, spuse Mo.

— Îhî, am observat eu. Păi, cum aş putea să fac aşa ceva?

— Ei, la asta să ştii că m-am gândit eu deja, îmi destăinui Mo.

— Îhî.

— Dacă vinzi marionetele ca jucării sau obiecte de decoraţiuni în magazinele de jucării, n-ai să poţi obţine cine ştie ce preţuri pe ele.

— Îhî, am spus eu. Adică ar trebui să le vâr în acid clorhidric şi să le vând ca antichităţi?

— Nu, fraiero, îmi răspunse Mo. Marionetele tale sunt opere de artă! Şi exact ca opere de artă trebuie să le şi vinzi.

Am înghiţit în sec. Ce-i drept, marionetele erau nişte minunăţii. Personaje de basm, simpatice, respectând o sumedenie de detalii, pestriţe, pentru care – numai Dumnezeu ştia – mă chinuisem destul de mult.

— Tu chiar crezi că-i vorba de artă aici? am întrebat eu, cu speranţă.

— Dar n-o spun eu, protestă Mo. Asta e numai treaba managementului.

— Îhî, am făcut eu, pentru a nu ştiu câta oară.

— Ia, lasă-mă pe mine!

Hotzenplotz era prins deja. I-am potrivit veşmântul de tâlhar şi, manevrând firele, l-am făcut să păşească pe lângă mine. Arăta grozav.

— Dă-l încoace, îmi ceru Mo şi mi-l smulse din mână. Acum e al meu. Şi asta drept plată fiindcă o să-ţi fiu manager şi o merg să discut pe la diverse galerii de artă.

— Ei bine, cu ocazia asta, ai putea încerca să scapi şi de câteva dintre fiarele tale, i-am sugerat eu, râzând.

— Am îndoieli că masele largi sunt pregătite pentru întâlnirea cu adevărata artă, îmi răspunse Mo.

Cu ajutorul lui, le-am prins firele şi crucea de mânuit şi *Porcarului, Scroafei* celei roz şi *Piticului Sommerloch.* Arătau nespus de bine. Le-am agăţat în garderobă şi le-am îmbrăţişat, încântată. Mo mă imită.

— Măi, să vezi ce-o să şi le mai smulgă din mâini, spuse el mulţumit.

Iar eu am sperat din tot sufletul ca frate-meu să aibă deplină dreptate.

Mai târziu, spre seară, urma să aibă loc o repetiţie pentru parada de

modă a Rebeccăi. Şi, tocmai când mă pregăteam s-o iau în jos, pe scări, mă sună Bille.

— Închipuie-ţi! mă luă ea, agitată.

— Păi, o să-mi dau silinţa, i-am răspuns eu, enervată şi, în ultima vreme, cu tot mai puţin chef s-o mai suport.

— Închipuie-ţi că mâine mă duc la Marea Baltică, ca să mă plimb cu barca cu pânze! continuă ea, în aceeaşi stare de agitaţie.

— Foarte frumos!

— Şi ia ghiceşte tu cu cine o să merg!

Am suspinat.

— Păi, cu Würghart{12}, presupun.

— Exact!

— Foarte frumos!

— Auzi, Judith, să nu mă invidiezi pentru asta, îi dădu Bille cu gura pe mai departe. Închipuie-ţi, eu şi el într-un cort, pe o barcă! Nu-i aşa că-i o nebunie?

— Mda, nebunie.

Parcă toată lumea o luase de-a dreptul razna!

Una dintre rochiile pe care ar fi trebuit să le prezint chiar eu, fusese botezată *Visul unei nopţi de iarnă* şi unde mai pui că arăta întocmai, căci era croită dintr-o catifea fină, de culoarea albastră a cerului de noapte, şi înspicată, din loc în loc, cu strasuri mititele şi strălucitoare. Partea superioară, cu mâneci lungi fusese croită strâns pe bust, cu un decolteu tăiat adânc, în vreme ce fusta era mai scurtă în faţă decât în spate şi-mi flutura în jurul picioarelor asemenea unei lalele întoarse cu cupa în jos.

Probasem eu piesa de vreo câteva ori înainte, în diferitele ei stadii de lucru, dar acum, privindu-mă aşa, în oglindă, chiar că m-am simţit copleşită.

Rebecca încheie ultimul dintre bumbii cei mici şi mulţi din spate, tot din catifea, şi mă privi cu satisfacţie.

— Şi-acum, pantofii, spuse ea, întinzându-mi nişte ghete drăguţe cu şireturi, parcă venite din Evul Mediu, cu nişte tocuri înalte cât Turnul Eiffel.

Marianne şi Eva, alese pentru a prezenta celelalte rochii, se îmbrăcară şi se dezbrăcară cu ajutorul Paulei, mătuşa noastră, şi al lui Ingrid, prietena Rebeccăi. Nu urmau să prezinte aşa, ca mine, doar două piese, ci toată colecţia Rebeccăi, care, anul acesta, era compusă din şaizeci şi cinci de piese: taioare, bluze, pantaloni, rochii şi mantouri. La toate astea se adăuga şi faptul că erau nevoite să se schimbe în mare viteză. Marianne ne dădea cu tifla nouă, celorlalte, căci băgase o grămadă de bani pentru a urma un curs de model profesionist în cadrul unui institut obscur, care, în ediţia de weekend a

ziarului, promitea cariere ca a Claudiei Schiffer cu lozinci cum ar fi *La noi nu se cere perfecţiunea, ci strălucirea!* Ei bine, acolo învăţase ea ce avea de făcut în cazul unei parade de modă, cum să se mişte pe catwalk, astfel încât astăzi, din aşa ceva, era în stare să-şi plătească studiile. Eu, una, nu găseam că Marianne ar fi fost la fel de drăguţă ca vestita Claudia Schiffer. Trebuia să recunosc însă că putea să prezinte articolele de îmbrăcăminte la fel de profesionist ca şi tânăra din reclama în care, la sfârşit, personajul ei îşi înfăţişează camerei subsuorile şi spune: *La mine 8×4 îşi face efectul!* Ingrid, prietena Rebeccăi, se ocupa de machiaj şi de coafuri. Iar mie îmi aranjă părul în aşa fel, încât arăta şi neglijent şi elegant, deopotrivă. Ca să nu mai spun că asta nu i-a luat mai mult de zece minute.

De cum termină cu mine, imediat m-am simţit şi eu răpitor de frumoasă. Aşa că am întrebat-o pe Ingrid dacă nu cumva ar fi vrut să treacă pe-acolo în fiecare zi. Mo puse pe mine un reflector şi-mi spuse:

— Nu cred că te-ai simţi în apele tale dacă te-ar vedea cineva în ţinuta asta, la lumina zilei.

La prima trecere de probă pe estrada alcătuită de Steffen şi Mo, tocurile mele, modelul acela *Turnul Eiffel,* îmi rămaseră înfipte, rând pe rând, între scânduri.

— Grozavă estradă, n-am ce zice, m-am răţoit eu la ei. Pun pariu că publicul o să se distreze al naibii, dacă manechinele o să se înfigă în podea la tot pasul, precum scobiturile în cubuleţele de caşcaval.

Am încercat în zadar să scap din prinsoare.

— Potoleşte-te, c-o să strici ceva! strigă Mo furios, apucându-se apoi să-şi cerceteze construcţia, cu priviri circumspecte.

Şi fu nevoit să recunoască totuşi că paletele de depozit nu erau tocmai potrivite pentru mersul pe ele în pantofi cu tocuri. Şi el, şi Steffen îi făgăduiră Rebeccăi ca, până în ziua desfăşurării paradei, să remedieze cusurul. Ceea ce a însemnat că repetiţia am dus-o la capăt descălţate, iar asta mi-a convenit mai mult decât orice.

Am făcut câteva încercări pe muzica celor de la Pink Floyd şi apoi pe câteva piese din repertoriul Weather Girls şi Supertramp. Cu prilejul ăsta, am încercat şi eu să-mi azvârl mijlocul înainte şi să-l fac să se legene, în felul acela ciudat în care o văzusem pe Marianne că făcea. Era o figură al naibii de dibace, dar am încercat-o cu îndârjire, până când, într-un sfârşit, îmi spuse şi Rebecca că mergeam de parcă aş fi călcat şi pe mai departe pe tocurile acelea, tip Turnul Eiffel.

— Important la o paradă de modă este să stabileşti contactul vizual cu publicul, ne dezvălui tuturor Marianne. În lumea modei, manechinele sunt împărţite în două categorii. Unele sunt mai degrabă delicate, mai puţin temperamentale, în timp ce altele se-arată de-a dreptul sălbatice şi nărăvaşe.

Eva şi cu mine ne-am arătat pe dată dornice să aflăm cărei categorii

i-am fi aparţinut.

Eva era o fostă colegă de şcoală de-a Rebeccăi, înzestrată cu acea frumuseţe naturală şi drăgălăşenie, pe care erai nevoit să i le admiri fără pic de invidie. Aducea cu Grace Kelly, înainte ca prinţul Rainier s-o fi luat în căsătorie, dar parcă era şi mai frumoasă. Şi, în afară de asta, mai era şi o tipă de treabă.

— Blonde şi cu ochi albaştri, sună verdictul Mariannei, după care îşi aruncă pe spate părul ei şaten. Amândouă sunteţi din categoria reci, distante, dar sunteţi soiul delicat. Eu, dimpotrivă, sunt mai năvalnică, tipul mai rasat.

Era limpede că era cu mult mai bine să aparţii acestei ultime categorii, atât că, din păcate, nu se mai putea face nimic în acest sens. Marianne ne mai explică apoi că noi două, ca reprezentante ale tipului delicat, ar fi trebuit să zâmbim către public în felul acela plin de strălucire, în care am fi oferit vederii atât rândul de sus al dinţilor, cât şi pe cel de jos.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Mo, de îndată ce, la runda următoare, i-am făcut cadou un surâs strălucitor. Încetează să mai rânjeşti în halul ăla. Ai putea să-i faci pe unii să se scuture înfioraţi de groază!

M-am abţinut, deşi eram iritată deja. Ce, parcă mie-mi pica bine zâmbetul cu pricina? Mai ştii, poate că eram mai degrabă tipul acela, sălbatic şi neîmblânzit? Ceea ce m-a făcut s-o întreb pe Marianne cum făcea ea de stabilea contactul cu publicul.

— Mi-am însuşit aşa-numita *căutătură a tigrului,* ne mărturisi Marianne. Îţi laşi buzele uşor întredeschise, iar din ochi arunci văpăi înfuriate.

Hm, nu aducea a ceva foarte complicat! Aşa că am rugat-o pe Marianne să ne mai arate o dată căutătura aceea, a tigrului. Binevoitoare, aceasta se mai răsuci o dată în loc, arborând o privire izbitor de morocănoasă tot timpul cât se plimbă în lungul estradei.

— E musai ca ochii să transmită adevărate scântei, ne explică ea, aruncându-ne priviri şi mai arţăgoase.

Eu, una, mă hotărâsem deja să încerc totuşi cu zâmbete normale. Orice s-ar fi zis, modelling-ul ăsta era o treabă nespus de complicată.

Către miezul nopţii, cei mai mulţi îşi luară rămas-bun, lăsându-ne în urmă numai pe mine, pe Paula şi pe Rebecca, pentru a discuta amănunte legate de bufet. Având în vedere faptul că Rebecca ţinea să face oarece economii în privinţa costurilor, am pledat în favoarea pâinilor-baghete şi a untului condimentat cu verdeţuri aromate. Paula susţinu însă că succesul spectacolului ar fi atârnat, în principal, de cât de bine am fi reuşit să-i îmbuibăm pe oaspeţi. Şi ne flutură pe sub nas o listă cu toate cele care, după părerea ei, n-ar fi trebuit în niciun caz să lipsească.

— Şi cine, mă rog, o să plătească toate astea? Cine are atâtea parale? am îngânat eu, după ce mi-am plimbat privirea printre lăstarii de anghinare şi fileele afumate de păstrăv de pe listă.

— Nu vreau să forţez mâna nimănui, spuse Paula, dar dacă tot urmează să mă ocup de asta, atunci tot eu am să şi plătesc.

O vreme, am rămas fără grai.

— Chiar aşa. Şi chiar cu mare plăcere, ţinu să ne asigure Paula, cu vorbe care ne liniştiră.

— Eu ştiu? murmură Rebecca, oprindu-se însă de îndată ce simţi un cot de-al meu, zdravăn, plasat între coaste.

— Să iei pare o artă mai mare decât aceea de a da, i-am şoptit eu soră-mii, ceea ce avu darul s-o facă să accepte oferta Paulei.

Paula se bucură, apucându-se pe dată să ne înfăţişeze toate câte îi treceau prin minte. Mare parte din ele urmau să fie livrate de un serviciu specializat în organizarea petrecerilor, tot ei asigurând paharele, farfuriile şi tacâmurile. Partea cealaltă, mai cu seamă deserturile, ne revenea nouă.

— Şi mai importante decât mâncarea sunt decoraţiunile de pe lângă ea, susţinu Paula.

Bufetul trebuia să fie aşezat către faţada magazinului, pe tăblii de tâmplărie, sprijinite pe nişte capre cât mai stabile, pe care ar fi trebuit să le ascundem sub o grămadă de falduri ale unei pânze din bumbac.

— Drept ornamentaţii florale le putem folosi şi aduce cu o zi înainte pe cele de la nunta Simonei, mai propuse Paula. E vorba de nişte trandafiri gălbui la culoare, care s-ar potrivi de minune cu pânza aceea din bumbac, dacă dai de-o parte ferigile şi panglicile. Şi argintăria mea o să arate şi ea dumnezeieşte pe fundalul ăsta!

Ne-am lăsat prinse de entuziasm, iar fantezia ne-o luă binişor razna. Se făcuse deja două dimineaţa atunci când am ajuns şi eu, în sfârşit, să mă urc în pat.

Telefonul mă dezmetici însă din preafrumosul vis în care fusesem cufundată până atunci.

— Ce-i? am îngăimat eu, cu mânie în glas.

— Eu sunt, rosti un glas bărbătesc oarecum cunoscut.

Cum nu eram însă sigură cui ar fi putut să-i aparţină, mi-am ţinut gura, aşteptând alte semne.

— Te-am trezit cumva?

— Da.

Cine dracului să fi fost?

— Pur şi simplu am vrut să-ţi mai aud glasul, îmi spuse necunoscutul, plin de dor.

Acum însă glasul mi-a părut cunoscut. Atât că ceea ce rostea el îmi părea de neînchipuit.

— Holger? am întrebat eu, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Da?

Ce mai, chiar el era!

— Şi ce vrei?

— Păi, nu ţi-am spus? Am vrut să-ţi mai aud glasul.

— Ţie chiar nu ţi-e bine? l-am întrebat eu.

— Ba cum să nu. Mă simt chiar minunat.

— Şi-atunci de ce mai suni?

— Ei, doar aşa.

După vorbele astea, pentru o vreme, se aşternu tăcerea. Şi m-am uitat la ceas. Era trei şi un sfert.

— Holger?

— Da?

— Dacă tot n-ai nimic de spus, n-am putea să încheiem aici discuţia?

— Nu.

Am răsuflat adânc. Holger continuă să tacă alte câteva clipe. După care întrebă:

— Spune-mi, mai ai cumva degetul ăla de la picior tot aşa de lung?

— Eşti băut?

— Tare mult îmi mai plăcea degetul ăla, rosti Holger, melancolic, printre suspine.

— Fiecare dintre noi are câte ceva frumos în el, i-am spus eu şi am căscat. Habar nu ai, dar tu ai la păcate cu nemiluita. Aşa că rămâi sănătos, Holger!

— Aşteaptă, strigă el.

— Ce mai e?

— Te mai gândeşti din când în când la mine?

Am suspinat.

— Mda, uneori.

— Şi cu bărbaţii cum stai?

Chiar aşa, oare cum?

— Vreau să spun, ai dat cumva peste vreunul care să fie mai bun decât mine în pat? se arătă el dornic să afle.

— Habar n-am, am recunoscut eu. Mai degrabă nu.

— Judith?

— Hm?

— Nu ţi-e dor de mine aşa, din când în când?

O vreme, am tăcut. Iar Holger a suspinat.

— Da sau nu?

— Somn uşor, i-am urat eu, închizând imediat.

Treaba cu Holger se sleise bine de tot. Şi nici măcar n-am mai simţit vreo poftă de îngheţată sau de chipsuri.

Duminică

De dimineaţă, mult prea devreme, sună din nou telefonul, trezindu-mă pentru a doua oară din somn.

— Care mai e acolo? am mormăit eu, deloc prietenoasă.

— Bruno se poartă îngrozitor!

— Susanna?

— Cel mai bine aş face dacă l-aş părăsi.

— Susanna, tu eşti?

Ea era.

— Închipuie-ţi şi tu că ai avea chef să faci o baie pe-ndelete, să-ţi întinzi şi tu trupul, bălăcindu-ţi-l prin spuma parfumată, la lumina lumânărilor şi în sunetele vreunei muzici copleşitoare. Şi-aşa, deodată, te trezeşti că intră peste tine un porc, se trânteşte pe colacul closetului, în faţa ta, şi, împrăştiind un val de duhoare, îşi deşartă măruntaiele. Nu, zău că nu mai merge! Şi asta în timp ce mai avem două closete în casă!

— Of, Susanna!

— Zău dacă îmi dau seama dacă mai sunt în stare să suport aşa ceva, rosti Susanna, spumegând de furie. N-aş putea să vin la tine?

— Cum să nu! i-am răspuns eu, plină de speranţă.

Poate că nu era încă totul pierdut!

— Ştii, poate chiar aşa o să şi fac, spuse Susanna. E pur şi simplu insuportabil. Dar asta se trage şi de la şosete.

— Şosete?

— Da-da. Închipuie-ţi că Bruno le azvârle una câte una printre celelalte rufe.

— ?

— Şi doar i-am cumpărat nişte cârlige de şosete. Dar ce, crezi că le foloseşte cumva?

— Şi Bruno unde e acum? am întrebat eu, încercând să schimb vorba.

— Cred că a plecat la părinţii lui. Spune-mi, pot să vin la tine?

— Bineînţeles că poţi să vii, Susanna. Oricând doreşti. Hai, fă-ţi bagajul şi lasă-l pe dihorul ăla să vieţuiască pe mai departe alături de gândacii lui, traşi în ţeapă.

— Ştii, poate chiar aşa o să fac!

— Ce-i aia, poate?

— Păi, dacă mă mai enervează o dată, chiar că i-o fac!

— Of, Susanna, zău dacă pricep ce mai aştepţi!

— Nu înţelegi tu.

— Nu.

— Păi, nici n-ai cum. De vreme ce n-ai avut parte nicicând de un

bărbat aşa, ca Bruno.

— Aşa-i, m-a ferit Dumnezeu! am exclamat eu, revoltată.

— Să ştii însă că are şi avantaje, spuse Susanna. Dar, dacă mă mai calcă o singură dată pe nervi, zău că vin la tine. Şi să vezi atunci ce mutră o să facă!

— Şi care-ar fi avantajele alea?

— Cred că-i aud maşina. Trebuie să închid. Pa-pa, Judith, şi numai bine!

— Of, Susanna!

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce mă aflam sub duş, sună din nou. De data asta la uşă.

— E deschis, am zbierat eu.

De când se mutase doamna Kiebig, obişnuiam să lăsăm cheia în uşă, fără cea mai mică grijă. Cineva intră, lăsând să cadă pe parchet ceva ca o greutate apreciabilă. M-am înfăşurat degrabă într-un prosop şi am deschis uşa de la baie. În mijlocul holului, călare pe o sacoşă de voiaj, şedea Katja, cu o mutră de-a dreptul pierdută.

— Hei, ce s-a întâmplat? am întrebat eu, speriată.

— Gata, am făcut-o! îmi răspunse Katja.

— L-ai dat dracului pe Jens?

Katja încuviinţă, dând din cap şi arborând o mutră jalnică.

— Pot să stau la tine? întrebă ea, izbucnind pe dată în lacrimi.

M-am lăsat să alunec lângă ea, pe podea, şi am strâns-o în braţe.

— Uită-te şi tu ce nenorocire! rosti ea, smiorcăindu-se. De ce nu m-oi fi simţind eu bine la urma urmelor?

— Vine ea şi asta, n-avea grijă, am încercat eu s-o împac. Sigur vine şi asta.

Katja se opri din plâns.

— Ştii ce-mi doresc? mă întrebă ea.

— Îngheţată, am rostit eu, plină de înţelegere. Sau ai prefera nişte chipsuri?

Katja scutură din cap.

— Îmi doresc ca Jens să fi fost mort, murmură ea, căzând apoi pe gânduri. Cu toate că până şi asta i-ar pica prea bine.

Se ridică de pe sacoşa de voiaj şi, roasă de nelinişte, se apucă să mărşăluiască prin apartament.

— Am putea să-l pândim mâine, când pleacă de acasă, şi să dăm pur şi simplu peste el cu maşina, am propus eu. Am citit într-un ziar că aşa a făcut o tipă cu bărbatul ei. Şi unde mai pui c-a şi trecut peste el de vreo trei ori. Şi ştii ce? A fost achitată.

Katja dădu o raită în jurul mesei din sufragerie.

— Numai că şi moartea i-ar pica cu mult prea bine, mai spuse ea o dată.

— Mda, şi mie mi se pare, i-am dat eu dreptate, uşor îngrijorată,

ţinându-mă după ea până în sufragerie şi apoi până în hol.

— Cea mai groaznică pedeapsă pentru el ar fi deplinul tău dispreţ.

Katja rămase locului şi-mi aruncă un zâmbet.

— Tu chiar crezi c-o să-mi pierd minţile pentru aşa ceva? Fii fără grijă, că n-o să-l calc pe Jens cu maşina şi nici n-o să-i sar la gât cu cuţitul electric de măcelărie.

Şi m-am mai liniştit!

— Cu toate că… cuţitul de măcelărie… bâigui ea, căzând pe gânduri. Dar ia spune, ăla trece şi prin oase, nu?

În realitate, ştiam eu prea bine ce simţea.

— Am ştiut dintotdeauna că mă înşela, spuse ea, reluându-şi migraţia prin casă. Am ştiut, dar nu eram într-atât de convinsă.

Mă privi apoi, aproape jalnic.

— Ştii, e o diferenţă!

Am aprobat-o clătinând din cap şi am lăsat-o să se plimbe puţin de una singură.

— Ştiai că, decât să accepte fidelitatea bărbaţilor lor, dar să ştie că ăstora le zboară gândurile la altele în timp ce fac dragoste, optzeci la sută din femei ar accepta ca, la o adică, dacă partenerii lor tot se culcă cu alte femei, măcar s-o facă gândindu-se la ele şi nu la cele cu care se culcă? întrebă Katja.

Nu mă miram deloc!

— Iar la bărbaţi e taman pe dos, continuă Katja. Optzeci la sută din ei preferă o soţie credincioasă, care, în pat, n-are decât să se gândească mult şi bine la alţii.

Şi, zicând acestea o coti în camera mea de lucru.

— Eu, una, mi-aş dori ca partenerul meu să se culce numai cu mine şi numai la mine să se şi gândească, spuse ea. Chiar cer aşa de mult?

Nici eu nu mai ştiam ce să-i răspund. Probabil că da!

— Mi-am petrecut atât de mult timp alături de Jens, încât, până la urmă, începusem să cred că sunt vreo isterică geloasă, murmură ea. Iar acum, la sfârşit, nici măcar n-am îndrăznit să-l întreb pe unde a umblat toată ziua. Căci şi-a dat ochii peste cap şi m-a întrebat: *Ce-i asta, vreun interogatoriu?*

— Păi, aşa spunea şi Holger mereu! am exclamat eu. Exact la fel.

Katja dădu un ocol mesei mele de lucru, povestind cum găsise în cutia de scrisori o carte poştală, pe care cineva scrisese o poezie de dragoste.

— Pe faţă, ilustraţia înfăţişa un căţeluş drăguţ, îşi aminti ea. I-am arătat cartea poştală lui Jens şi l-am întrebat cine era acea Kirstin şi de ce îi scrisese o poezie de dragoste. Jens a ridicat din umeri şi mi-a răspuns că nici el nu ştia. Şi ce era acela, un interogatoriu, mai spusese el. Vreo scenă de gelozie morbidă de-a mea?

Katja trase adânc aer în piept.

— Mă crezi sau nu, dar nici c-am mai discutat vreodată despre Kirstin.

Am înţeles-o prea bine. Până la urmă, ajungi să crezi şi singură că ai fi un soi de Xantipa{13}.

— Ce-i cu păpuşile astea? întrebă Katja deodată, aplecându-se către *Baba Jaga* şi tovarăşele ei. Chiar că sunt o nebunie!

M-am bucurat că i-au plăcut.

— Aveam de gând să le potrivesc astăzi ceva veşminte şi niscaiva peruci, i-am explicat eu. Mo s-a gândit să le vândă.

— Ei, mai mare păcatul, fu de părere Katja, înhăţându-l pe *Muzicant,* încă dezbrăcat. Ăsta ce e? mai întrebă ea. Cumva unul care vinde asigurări?

— E un muzicant, i-am răspuns eu. Un violonist, care o să capete un frac.

Katja vru să afle din ce urma să meşteresc instrumentul. Habar n-aveam.

— Ştii, s-a putea încropi doar o cutie de vioară, veni Katja cu ideea. Din carton sau din polistiren.

Ideea nu era deloc rea. Aşa că imediat ne-am pus pe scotocit după ambalajul de polistiren al radiocasetofonului meu. Cu un cuţit de bucătărie, Katja tăie din el o formă. Am privit totul uimită.

— Tu vezi-ţi mai departe de veşminte, mă îndemnă ea, înfrigurată. Iar eu o să mă ocup de recuzită.

Aşa am ajuns să ne aşezăm la masa de lucru şi, o vreme, să ne vedem de treabă în tăcere.

— Dar unde rămăsesem? întrebă Katja, într-un sfârşit.

— Păi, la Kirstin, i-am adus eu aminte.

— Aşa carevasăzică, rosti Katja. Şi, cum îţi spuneam, despre Kirstin asta n-am mai discutat absolut nimic. Asta însă până azi, când am cunoscut-o pe Sabine.

— Asta cine mai e? am întrebat eu, potrivindu-i *Muzicantului* o mândreţe de mustăcioară negricioasă.

— Păi, una care stătea întinsă în patul meu, îmi răspunse Katja.

— Pe naiba! am strigat eu, oţărâtă. Aşa ceva se-ntâmplă numai prin filme!

— La sfârşitul săptămânii fusesem plecată la ai mei şi n-aş fi vrut să mă întorc decât în seara asta.

Glasul Katjei părea secat de orice emoţie.

— Până la urmă, m-am întors cu un tren de noapte. Şi aşa se face că dimineaţă, la şapte jumătate, intram în dormitor. Şi-aşa am găsit-o: întinsă lângă Jens, în patul meu. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte dacă am scos vreo vorbă sau dacă pur şi simplu am răsuflat în vreun fel zgomotos. Una peste alta, amândoi au făcut ochii mari în acelaşi timp.

— Dumnezeule! am şuierat eu, aproape pierzându-mi suflarea.

— Şi ştii ce-a spus Jens?

Puteam să-mi imaginez. *Nu-i deloc ceea ce-ţi închipui.* Sau ceva de genul ăsta!

— A spus: *A, ai venit mai devreme!*

Katja se întinse după vopseaua cea neagră.

— Şi-a continuat: *Nu vrei să te ocupi de micul dejun?*

Nici eu nu-l credeam în stare pe Jens de atâta neobrăzare.

— Şi ei cum îi plac ouăle, tari sau moi, am întrebat eu. La care el mi-a răspuns că o cheamă Sabine şi că aş fi putut s-o întreb şi singură.

Katja întinse din greu vopsea neagră pe cutia viorii *Muzicantului.*

— Am întrebat-o atunci dacă ştie în patul cui a dormit. Am lucrat împreună ieri seară, a spus el, şi s-a făcut cam târziu. Aşa că să nu-ţi vină cumva să dai drumul la una dintre scenele tale de gelozie. Ţâfnoasă, tipa s-a sculat şi s-a dus direct în baie. Complet goală, precum era.

— Eu zic să mergem totuşi până acolo şi să-i umplem sticla de şampon cu erbicid, am mârâit eu, revoltată.

Katja rânji sarcastic.

— Avea nişte sâni căzuţi, spuse ea, şi nu arăta să fi avut mai mult de douăzeci de ani.

— Păi, asta chiar că mă bucură, i-am răspuns eu, sinceră.

— Nu-ţi mai spun cât mă bucură pe mine, spuse Katja.

Şi iar am lucrat o vreme pe muţeşte.

Cutia de vioară ieşi de-a dreptul fenomenal. Dintr-o cutie veche de conserve, cu o foarfecă de tablă, Katja decupă câteva bucăţele, din care alcătui nişte încuietori false, iar după ce mai întinse vreo două straturi de lac, cutia de vioară arăta chiar ca una în miniatură. Din aceeaşi cutie de conserve, Katja tăie şi o drăguţă de coroană micuţă, numai bună pentru *Regele Mărilor.* Am cusut la fracul *Muzicantului,* povestind în tot timpul ăsta despre dispariţia din viaţa mea a lui Kai-Uwe, ca şi despre telefonul din miez de noapte al lui Holger.

— Acum, între noi fie vorba, începu Katja, cu năduf. Bărbaţii ăştia sunt cam săriţi de pe fix, nu?

A trebuit să-i dau dreptate.

Katja mă ajută să-i potrivesc *Muzicantului* fracul. Îi stătea de minune. Aşa că am purces la scotocitul prin garderoba de damă. Katja răscoli şi ea lada cu materiale, din care săltă o bucată de imitaţie de blană de iepure, una cu care fusese căptuşit un manşon de iarnă de-al soră-mii.

— Din ăsta o să iasă un guler de vulpe pe cinste pentru *Ghicitoare,* spuse ea. Problema e unde o să locuiesc eu de-acum înainte?

— Păi, ai putea să închiriezi apartamentul doamnei Kiebig, am sărit eu de alături, entuziastă. Şi, în felul ăsta, împuşcăm doi iepuri dintr-un

foc. Tu o să locuieşti prin preajmă şi n-o să mai dai ochii cu Jens, iar noi scăpăm de nervii cu căutatul unui chiriaş.

— Hm, cred că nu-i rea deloc ideea, spuse Katja, cu tristeţe în glas. E totuşi destul de greu să găseşti o locuinţă.

Îi cusu apoi imitaţiei de blană de iepure doi nasturi mici şi perlaţi, în chip de ochi, şi îi alcătui un botic ţuguiat.

— Dar ia stai, că, la drept vorbind, locuinţa aceea îmi aparţine, spuse ea, deodată. Că doar eu am semnat contractul de închiriere.

Puteai să juri că imitaţia aceea de blană de iepure era un guler decadent de blană de vulpe polară, întregind perfect garderoba *Ghicitoarei.* Tot Katja fu aceea care meşteri pentru *Baba Jaga* un cuptor în stil tradiţional, sprijinit pe două picioare de găină, în timp ce eu am croit o claie de păr încâlcită pentru căpăţâna *Vrăjitoarei.*

Şi uite aşa trecu şi timpul, aproape pe nesimţite. Telefonul sună de vreo câteva ori, dar nu ne-am arătat deloc dispuse să ne lăsăm deranjate. Ceea ce m-a făcut ca, la un moment dat, să şi smulg aparatul din priză. Iar dacă spre seară se făcu auzită soneria de la uşa apartamentului, amândouă am tresărit de spaimă.

— Dacă e cumva Jens, spuse Katja, îţi dau voie să-i dai brânci în jos, pe scări.

— Nici că mi-ar face mai mare plăcere, i-am aruncat eu peste umăr, în timp ce m-am îndreptat cu paşi mari către uşă. Şi m-am trezit în faţa unei tipe într-un mantou din poplin.

Şi, fiindcă mă bucurasem într-atât la gândul că ar fi urmat să-i fac vânt pe scări lui Jens, am făcut o mutră plină de dezamăgire la vederea tipei.

— Dacă vă aşteptaţi cumva să fie altcineva, vă rog să mă scuzaţi, rosti tânăra, cu impertinenţă, numai că pe-acela puteţi să-l aşteptaţi dumneavoastră mult şi bine.

— Ce-aţi spus, vă rog? am întrebat eu, nedumerită.

— În locul lui am sosit eu, continuă tipa. Camelia Wagner. Presupun că nu doriţi să-mi strângeţi mâna.

Recunosc, mi-a luat ceva până să-mi pice fisa. Făptura aceea, în mantoul de poplin, nu era alta decât tipa cealaltă a lui Kai-Uwe, cea cu nume de absorbant intim şi căreia ar fi trebui să-i mulţumesc fiindcă mă ajutase să scap de individ. Dar ce, Doamne iartă-mă, să mai fi căutat şi asta la uşa mea?

— N-aţi vrea să mă poftiţi înăuntru? întrebă tipa, cu aceeaşi impertinenţă.

În sfârşit, mi-am recăpătat şi eu glasul.

— Nu, i-am trântit-o eu.

Chiar aşa departe parcă n-aş fi mers nici eu cu recunoştinţa! Camelia ridică din umeri.

— M-a prevenit Kai-Uwe că aveţi un caracter mai dificil, spuse ea,

dar n-am bătut drumul până aici decât ca să vă spun care e părerea mea. Purtarea dumneavoastră faţă de Kai-Uwe este de nesuportat.

Katja se îţi în spatele meu.

— Cine este? întrebă ea.

— Dumneaei este Camelia, i-am răspuns eu, reprimându-mi o chicoteală. Şi s-a deplasat până aici ca să-mi spună părerea dânsei.

— Părerea? În legătură cu ce? întrebă Katja, încreţindu-şi fără să vrea fruntea.

— Despre purtarea dânsei, o lămuri Camelia, fixându-mă şi cu arătătorul întins. Atâta l-a chinuit pe Kai-Uwe, încât acum, bietul de el, se simte ca un porc. Iar de câteva zile abia dacă se mai poate vorbi cu el.

— Nu prea pricep eu cum vine asta. În fond n-ar trebui decât să se bucure că te are, i-am zis, cu-adevărat uimită şi măturându-i cu privirea mantoul de poplin. Mi se pare că vă potriviţi de minune.

— Am fi chiar foarte fericiţi împreună, dacă l-aţi lăsa odată în pace pe Kai-Uwe! pretinse Camelia.

Apoi, cu o mutră plină de reproş, adăugă:

— Nu dau doi bani pe femeile care nu ştiu să se dea la o parte! Ar trebui să le fie ruşine că se ţin aşa, ca scaiul, după câte un bărbat.

— Cred că nici tu nu eşti foarte convinsă de tot ceea ce spui! i-am strigat eu în faţă.

Şi zău dacă îmi dădeam seama cum trebuia reacţionez, distrându-mă sau enervându-mă? Camelia asta chiar începuse să mă calce pe nervi! Iar Katja fu de aceeaşi părere.

Aşa că, înfuriată, mă dădu de-o parte.

— Ia ascultă, Serena, rosti ea printre dinţi, cu toate avem probleme cu bărbaţii ăştia atunci când ne despărţim de ei. Tu însă ai fost atât de neghioabă, încât să te legi de un *băieţelul mamii,* şi nevrotic pe deasupra, care a izbutit şi i-a tocit şi ultimul nerv prietenei mele. Iar dacă ăla şade acum la tine în sufragerie şi-o face pe bosumflatul sau îşi freacă spinarea de dunga mesei, să ştii că nu-i nimeni răspunzător pentru asta, decât el însuşi. Hai, poate şi maică-sa!

Instantaneu, mi l-am închipuit pe Kai-Uwe frecându-se de marginea mesei şi am chicotit în surdină.

— Chiar aşa de nesimţitor trebuie să se arate un om, izbucni Camelia, scârbită. Şi eu care venisem, fiindcă…

— Dumnezeule, fetiţo, tu n-ai priceput că tocmai te-am poftit să-ţi iei tălpăşiţa? se răţoi Katja la ea. Din partea mea n-ai decât să te duci şi să-ţi cumperi un pulover roz şi să laşi să-ţi crească o codiţă răsucită, dar pe noi scuteşte-ne de piftiile tale.

Şi, cu vorbele astea, îi făcu vânt uşii, făcând-o să i se închidă în nas.

— Ce, nu-i adevărat? mai spuse Katja şi-mi rânji. Iar noi să ne vedem mai departe de treaba noastră.

Joia cea lungă

Abia patru zile mai târziu, când, în revărsatul zorilor, atârnam în dulap, în sfârşit, ultima marionetă, *Prinţul fermecat* – purtând pe căpăţână o perucă albă, ca a lui Mozart, croită dintr-un vechi pulover de-al mamei, din mohair, gulerul şi manşeta din dantelă şi un costum din catifea de un albastru împrumutat de-a dreptul din înaltul cerului – simţi şi Katja cum aproape că-l dăduse uitării pe Jens, prilej cu care ne-am dat seama că amândouă am fi avut nevoie să facem o vizită la coafor.

Barem eu nu mai pusesem piciorul într-un asemenea salon de vreo cinci ani. Iar pe vremea aceea, ajunsesem în locul cu pricina cu nişte bucle lungi până la mijloc, doar ca să-mi fie retezate vârfurile acestora, dar m-am întors acasă cu părul binişor scurtat, de abia dacă-mi mai atingea umerii. Şi nici până în ziua de azi nu-mi revenisem din şocul de atunci.

Pe de altă parte însă, venise timpul să-mi potrivesc înfăţişarea de dinafară cu schimbările drastice suferite pe dinăuntru.

Ceea ce m-a făcut să mă învoiesc cu vizita la coafor.

— Mai întâi şi mai întâi, tragem însă un somn ca lumea, am decretat eu. Gândeşte-te că de trei zile n-ai mai închis un ochi.

— Mai întâi să rezolv unele lucruri şi pe urmă o să pun şi capul jos, mă lămuri Katja.

Iar vizita la coafor, evident, se număra printre acele lucruri. Aşa că, suspinând, am pregătit un ibric de cafea, tare şi neagră ca noaptea, şi m-am apucat de frunzărit o revistă, în căutarea vreunui model deosebit de coafură.

Patruzeci de coafuri fără riscuri! Nu se putea să nu se afle printre ele şi una pentru mine. Aşa se şi petrecu, căci cea cu numărul douăzeci şi nouă reprezenta un cap nevinovat, ca de paj, cu părul retezat pe la jumătatea gâtului. Exact ceea ce-mi era pe plac. Pe Katja o umflă râsul, boscorodindu-mă chiar că sunt fricoasă. Numai că mie, uneia, capul acela de paj îmi părea suficient ca schimbare.

Şi iată-ne pe amândouă, la ora opt de dimineaţă, în maşina Katjei, prin traficul către serviciu, în drum către coaforul ei de încredere.

Eram chiar primii clienţi ai zilei.

— Cine doreşte să meargă la maestru şi cine la Wanda? ne întrebă recepţionera cea periculos de blondă, cu bucle permanente.

Şi aici aveam să fac cea de-a doua greşeală din ziua aceea – căci prima nu era alta decât faptul că făcusem drumul până la salon – lăsând-o pe Katja să hotărască. Şi-aşa îşi făcu intrarea în viaţa mea Wanda şi foarfeca ei minunată. Înaltă de peste un metru optzeci, cu buzele vopsite, asemenea unghiilor, într-un violet-închis, Wanda purta

pe cap şi o bonetă de un verde ţipător.

Şi, în vreme ce, într-un potop de complimente, Katja se lăsă condusă către locul ei de către maestrul însuşi, un tip solid, cu mâini delicate, pe la vreo patruzeci de ani, eu am fost împinsă bădărăneşte de Wanda în scaunul de alături.

— 'Riţi 'va anum'? întrebă ea, umflând un balon de gumă de mestecat de culoarea zmeurii.

I-am arătat coafura cea atât de lipsită de risc din revistă, iar Wanda îi aruncă o privire indiferentă, trecându-şi unghiile cele violete prin părul meu.

— Păi, cât se taie din păr? Zău dacă ştiu.

— Ştiu eu, i-am răspuns, energic. E foarte simplu. Se taie de jur-împrejur douăzeci de centimetri şi asta-i tot.

Acum, dacă mă gândesc mai bine, mai că aş fi reuşit şi singură. Wanda însă ridică din umeri şi-mi propti în ceafă un lavabou mobil.

— Cum vrei, rosti ea, alene.

În timp ce Wanda îmi spăla părul, am tras şi eu cu ochiul către Katja. Maestrul lăsase spălatul părului în seama unei angajate oarecare şi nu-şi făcu apariţia decât după ce părul fu pieptănat. Katja îmi trimise un zâmbet în oglindă.

— Stai liniştită! mă asigură ea.

Mda, cum să nu! Oare mai puteam după ce mi-am întors o clipă capul, iar Wanda a reuşit numai aşa, din pieptănat, să mă văduvească de jumătate din lungimea şuviţelor? Sau să-mi fi înghiţit vreun răcnet de surpriză, atunci când am constatat că boneta cea verde de pe capul Wandei nu era decât propriul ei păr? Cu toate astea, am rămas cu totul şi cu totul liniştită.

Iar ca să-i dovedesc Katjei cât de senină eram în stare să rămân, am şi pus mâna pe o revistă dintr-acelea, cu foi lucioase, ce zăcea pe o poliţă din preajmă, adâncindu-mă într-o lectură cu privire la noua modă de iarnă. Ce drăguţ, maroul ciocolatiu se purta din nou. Ştiam că mi se potrivea al naibii de bine.

— O să retez puţin 'arginile alea aşa, franjurat, ca să arate şi ele mai pline, da? îmi dădu de ştire Wanda cea cu foarfeca-minune.

— Important e să arate ca-n fotografia aceea, i-am răspuns eu, calmă.

În stânga şi în dreapta mea, pe plăcile de gresie, cădeau lungi şuviţe din minunăţia-mi de păr blond. Dar am încercat să nu le dau atenţie nici pe mai departe şi să-mi văd în continuare, calmă, de citit. Numai că zgomotele de harşt-harşt venite dinspre foarfeca-minune a Wandei avură darul să facă să-mi tot crească pulsul. Iar mantoul de culoarea ciocolatei îmi pieri din faţa ochilor.

Abia un strigăt înăbuşit de-al Katjei mă făcu să mă privesc. Din faţă, din oglindă, se zgâia la mine varianta de culoarea paiului, încă udă, a

bonetei Wandei, cea în verdele acela ţipător, totul deasupra unei figuri albe ca varul şi parcă îmbătrânite subit.

— Ei, ăsta mai zic şi eu curaj în privinţa schimbării, murmură Katja, evitându-mi privirea.

Am încercat să-i răspund ceva, dar niciun sunet nu-mi ieşi pe gură.

Wanda şi foarfeca ei minunată îşi văzură de treabă mai departe, dând iama printre ultimele şuviţe de păr rămase întregi. M-am întors, aruncând priviri disperate înspre Katja, asupra căreia iscusitul maestru Bob tocmai executa ultimele tăieturi rafinate. Iar Katja înghiţi în sec, conştientă de vina ce-o purta.

— Dar parcă nu aduce deloc cu ceea ce se vede în fotografie, i se adresă ea Wandei într-o doară, arătând către noua mea coafură.

— Îi urăsc pe cei care îşi închipuie că ar arăta ca un fotomodel numai fiindcă le-au împrumutat coafura, răspunse Wanda, umflând încă un balon de gumă de mestecat de culoarea zmeurii.

— Bine, dar nu-i nici pe departe aceeaşi coafură, insistă Katja, luându-mi din mâinile paralizate revista cu fotografia coafurii lipsite de risc şi vârându-i-o sub nas maestrului. Dumneavoastră ce spuneţi?

— Aşa-i, nici pe departe, recunoscu maestrul, fără rezerve. Wanda a creat o cu totul şi cu totul altă linie. Membrii echipei noastre către aşa ceva sunt şi îndemnaţi, să afle, spontan şi intuitiv, acea coafură care să scoată la lumină personalitatea ascunsă a clientei.

— Personalitatea ascunsă? îngână Katja.

Privind în oglindă, am zărit foarte limpede cum colţurile gurii începuseră să-i coboare. Iar atunci când privirile ni se întâlniră, capul Katjiei se plecă cu repeziciune. Mi l-am plecat şi eu pe-al meu. Eram o femeie doborâtă la pământ.

Wanda cea cu foarfeca-minune îşi desăvârşise opera de retezat şi tocmai se apucase de stilizare, când se deschise uşa salonului, lăsând să treacă prin ea un tânăr cu înfăţişare cumsecade. Fu poftit să ia loc până când şi-ar fi făcut cineva timp şi pentru el.

— Imediat sunt gata, i se adresă Wanda cea cu foarfeca-minune, îndreptându-şi foenul asupra creştetului capului meu.

— E în regulă, îi răspunse tânărul, aşezându-se pe scaunul de lângă mine.

Până şi glasul îi suna cumsecade. Cu adevărat cumsecade.

Wanda îmi frământă şuviţele de păr, deşertând peste ele jumătate din conţinutul unei doze de spumă. Am simţit privirile vecinului aţintite asupra capului meu şi, intrând în panică, mi-am aruncat ochii în oglindă. Să fi avut nenorocirea aceea şi vreo altă culme? Cum să nu! Foenul, spuma şi mâinile dibace ale Wandei făcuseră din masa aceea umedă un semeţ masiv muntos de păr, a cărui creastă cea mai înaltă se afla la cel puţin cincisprezece centimetri distanţă de pielea capului. Am rămas cu gura cam tot atât de mult căscată.

— Curată nebunie, rosti tânărul de alături, vădit impresionat. Nu mi-am închipuit că aşa ceva ar fi posibil!

Nu-mi dădeam seama dacă prin asemenea vorbe se referea la gura atât de larg căscată sau la sfidarea adusă legii gravitaţiei de către masivul muntos de păr din capul meu. În orice caz, Wanda le luă drept compliment la adresa talentelor ei într-ale coafurii.

— Ehei, ar fi trebuit să fi văzut cum arăta la început, spuse ea, cu dispreţ.

Am ridicat din umeri. Tânărul mă studie amănunţit.

— Mda, greu să-ţi mai dai seama c-ar fi vorba de acelaşi om, interveni şi Katja, dintr-o parte, izbucnind într-un râs zgomotos, lucru pe care nici astăzi nu i l-am iertat.

— Ceva machiaj în plus şi chiar o s-arate drăguţ, îndrăzni să spună Wanda cea cu foarfeca-minune, înainte de-a alerga către telefonul care suna.

Tot nu scoteam vreo vorbă. Iar tânărul de alături se aplecă, apropiindu-se tot mai mult de mine mine.

— Şi eu care am crezut întotdeauna că o tânără frumoasă nu poate fi pocită cu niciun chip, rosti el, rânjind şi săltând de pe jos una dintre fostele mele şuviţe de păr.

L-am privit de sub masivul muntos de păr din cap, făcând constatarea că avea nişte ochi aproape la fel de albaştri ca ai lui Burghart, în timp ce nişte minunăţii de bucle castanii i se prelingeau pe frunte şi în jurul urechilor.

În alte vremuri şi în alte împrejurări, cu siguranţă că i-aş fi zâmbit. Aşa însă, am clipit doar în direcţia lui aşa, pe muteşte şi descumpănită. Nici nu m-ar fi mirat dacă din colţul ochiului mi s-ar fi desprins vreo lacrimă, rostogolindu-mi-se mai apoi în jos, de-a lungul obrazului. În orice caz, de cum se întoarse şi Wanda de la telefon, ţinând în mână un spray fixativ, tânărul se săltă din scaun dintr-odată.

— Trec eu altădată pe aici, o anunţă el, îmi zâmbi şi dispăru.

Iar eu am suspinat. Măcar îi salvasem frumuseţe de bucle. Şuviţa aceea din părul meu trebuie însă s-o fi luat cu el.

— Nu poţi să-i faci fericiţi pe oameni cu de-a sila, spuse Wanda, folosindu-se de spray pentru a-mi betona pe vecie muntele acela de păr de pe cap.

În încheiere, folosindu-se de o oglindă cu coadă, mă ajută să văd cum arătam din spate şi din profil. Şi nici că îmi închipuisem altceva decât cele văzute. Chiar şi aşa, am simţit că mi se înmuiaseră genunchii. Ceea ce a făcut ca numai cu greu să mă pot ridica din scaun şi să rămân, apatică, în timp ce Katja, fără să mai piardă timpul, se ocupă să achite cu *Eurocard*-ul ei.

— Acum, n-o lua şi tu chiar aşa, în tragic, îmi spuse ea. Cine ştie dacă nu puteai s-o păţeşti şi mai rău. Orice-ai spune, nu te-ai ales

deloc cu părul verde.

Am copleşit-o cu priviri acuzatoare şi mi-am târşâit picioarele în urma ei, cu capul plecat. Eram sigură că lumea ar fi urmat să m-arate cu degetul.

— Păi, şi-acum ce mai facem? întrebă Katja, de cum ne-am instalat în maşină.

— Eu, una, vreau direct acasă, unde să-mi bag capul sub apă, m-am smiorcăit eu. Şi, în afară de asta, mai sunt şi obosită.

— Bine, dar n-am rezolvat totul, rosti Katja, plină de iniţiativă. Ai putea să vii cu mine şi să mă ajuţi să-mi eliberez fostul apartament.

— Cum adică? am întrebat-o eu, tânguindu-mă pe seama înfăţişării pe care mi-o arăta oglinda retrovizoare.

— Păi, să golim copaia şi să dăm la o parte mizeriile de prisos, ţinu să-mi explice Katja. Să dăm de-a azvârlită cu Jens!

— Eşti sigură că asta vrei?

— Mai încape vorbă?

M-am potolit din scânceală.

De cum ne deschise uşa, Jens ne întâmpină zâmbindu-ne plin de prietenie. Se purta de parcă Katja nu fusese deloc plecată.

— Aţi fost la coafor? întrebă el. Dar chiar că arăţi grozav, şoricelul meu!

— Mulţumesc, îi răspunse Katja, prelingându-se pe lângă el.

— Pe tine însă, bag seamă că te-a tuns ucenica aia, nu? mai spuse Jens, prăpădindu-se apoi de râs.

Şi am sperat din tot sufletul să-i piară cât mai curând râsul acela.

— Am venit să evacuăm apartamentul, i-am explicat eu.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Vrea să spună că ai la dispoziţie o jumătate de oră ca să-ţi strângi lucrurile şi s-o iei din loc, îi răspunse Katja în locul meu, aruncând la picioarele lui Jens o sacoşă de sport încăpătoare.

Hotărât lucru, Jens era cam greu de cap!

— Ce, tot mai eşti geloasă, zmeoaica mea? întrebă el molcom, râzând apoi amuzat şi fără să priceapă cât de serios stăteau lucrurile.

Katja râse şi ea. Părea cam la fel de amuzată. Deschise jumătatea de dulap în care îşi ţinea Jens hainele şi se apucă să i le arunce pe jos. Şi în timpul ăsta, râdea şi tot râdea.

Jens nu pricepea şi pace.

— Hai, şoricelule, potoleşte-te odată! spuse el, cu intonaţie de superioritate. Ce-ar fi să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat.

— Mai ai doar douăzeci şi opt de minute, îşi azvârli vorbele Katja, râzând. Ar trebui să te consideri chiar norocos că-ţi mai dau şi-o mână de ajutor.

De data asta însă, îi sări şi lui Jens muştarul.

— Hai, ai terminat cu toate? Să ştii însă că, aşa cum e apartamentul

tău, e şi al meu!

— Nu-nu, nu e deloc, îi răspunse Katja, sumeţindu-se din nou, cu toată seriozitatea. Eu, una, am locuit în el încă din vremuri ceva mai fericite, unele în care nici măcar nu auzisem de tine. Ca să nu-ţi mai amintesc de faptul că în contractul de închiriere e trecut numele meu.

— Bine, dar de doi ani eu sunt cel care plăteşte chiria, singur-singurel, fiindcă tu nu faci încă niciun ban.

— Da, dar şi eu m-am îngrijit ca frigiderul să nu fie niciodată gol, am gătit şi am făcut curat, ţi-am spălat rufăria şi ţi-am călcat cămăşile, se stropşi Katja la el. Hai, mişcă! Nu-ţi mai dau decât exact douăzeci şi şapte de minute ca să-ţi strângi toate lucrurile şi să dispari.

— Da' chiar că eşti isterică! zbieră Jens, isterizându-se. Şi unde să mă duc, mă rog? Aici e încă locuinţa mea.

Katja deschise uşa apartamentului şi începu să arunce lucrurile lui Jens pe hol.

— Mă doare exact într-un loc încotro ai s-o apuci, rosti ea, cu ochii vâlvătăi.

— Dumnezeule mare! De data asta chiar că dai în grotesc cu gelozia asta a ta, mugi Jens.

— Mai ai douăzeci şi patru de minute, rosti Katja.

— Am plătit chiria doi ani la rând şi te-am ţinut pe mâncare! zbieră Jens, cu glas gâtuit. Încetează imediat cu toate astea! Nu mă poţi da afară din apartament.

Katja aruncă afară, pe hol, trei şerveţele pentru prăjituri.

— Şi-astea sunt ale tale, strigă ea, aplecându-se către aparatura Hi-Fi.

În zadar încercă Jens s-o împiedice să demonteze combina.

— Ce-ai de gând? Ai înnebunit de tot? Zău dacă nu dau telefon după ăia în halate albe!

Dintr-o mişcare, Katja scoase ştecherul din priză.

— Stai locului, c-o să faci totul praf, strigă Jens, vădit îngrijorat şi îngenunchind lângă combina lui.

— Încă douăzeci şi două de minute, grăbeşte-te!

Pentru câteva clipe, Katja dispăru în baie, ca să strângă şi de pe acolo, cu mare hărmălaie, lucrurile lui Jens.

— Asta sigur trebuie închisă într-un sanatoriu, mi se adresă Jens, demontând cu grijă boxele. De ce nu faci nimic ca s-o opreşti, să nu se mai facă de râs în halul ăsta?

— La noi în casă este un apartament liber, i-am răspuns eu, dar n-ai tu norocul să-l capeţi.

— Dumnezeule, femeile astea! exclamă Jens. De ce nu se sfârşeşte odată cu ele?

Îşi duse echipamentul stereo pe hol, punându-şi-l astfel la adăpost.

— Mai ai încă optsprezece minute! strigă Katja din baie.

Părea că ceasul începuse să înghită câte două minute dintr-o dată.

În timpul ăsta, Jens luă hotărârea să-şi schimbe tactica, aşezându-se la pândă lângă uşa băii, cu gând s-o ia în braţe pe Katja de cum ar fi ieşit de-acolo.

— Hei, chiar c-ai băgat frica-n mine, şoricelule. Ajunge însă acum! spuse el, cu glas mieros.

Şi, spunând toate astea, părea chiar entuziast. Katja însă nu găsi nimic entuziasmant în toată situaţia. Îl muşcă cu toată nădejdea de mână şi se duse în dormitor.

— Au, naiba s-o ia! răcni Jens, repezindu-se pe urmele ei.

— Cum poţi să azvârli pe fereastră aşa, dintr-o dată, şase ani frumoşi petrecuţi împreună? întrebă el, mişcat.

— Ştii, mai sunt şi alte lucruri cărora le pot face vânt! îi răspunse Katja.

Căscă fereastra şi deşertă în afara ei sertarul cu chiloţi ai lui Jens, care se răspândiră pe trotuarul din faţa casei.

— Gata, jumătatea de oră a trecut, mai spuse ea, sec.

— Aşa ceva nu poate fi adevărat! strigă Jens. Katja, te rog!

Katja luă însă mătura, cea care aşteptase îndărătul uşii de la bucătărie, şi, cu ea, îl împinse pe Jens până pe hol.

— Ei, lasă, că doar n-or să rămână lucrurile chiar aşa, ameninţă el, înfuriat. Trebuie să fie o lege pentru asta.

— N-ai decât să te întorci cu un avocat! i-o întoarse Katja şi-i trânti uşa în nas.

Zbieretele lui Jens răsunară acum în casa scării.

Înmărmurită, am urmat-o pe Katja în bucătărie. Luă două sticle de bere din frigider şi merse cu ele întins la fereastră.

— Nu, nu face aşa ceva, am strigat eu, îngrijorată.

Katja râse către mine.

— Păi, ziceam să bem şi noi o bere, spuse ea, scoţând dintr-un sertar cheia de desfăcut capacele. Ştii, cât îşi adună şi Jens chiloţii din stradă.

Îmi întinse una dintre sticle, luând o duşcă zdravănă din cealaltă. Printre aripile jaluzelelor l-am văzut pe Jens înghesuindu-şi lucrurile în maşină, vorbind în timpul ăsta de unul singur. Cât pe-aci să-ţi stârnească mila.

— Sincer, cred c-a fost cea mai frumoasă jumătate de oră pe care am trăit-o în ultimii şase ani alături de el, decretă Katja, mulţumită nevoie mare şi lăsându-se să cadă pe un scaun. Ce frumos arată acum pe aici!

— Şi cum te simţi acum?

— Minunat, şopti Katja, închizându-şi ochii, epuizată. Mâine o să mă apuc de renovat, iar lucrurile o s-arate cu totul altfel pe aici.

Pe nesimţite, sticla de bere îi alunecă din mână.

— Stai mai întâi să dormi şi tu trei zile şi trei nopţi, i-am spus eu, energic, trăgând-o înspre dormitor. O meriţi din plin. Sau mai ai cumva ceva de rezolvat?

Somnoroasă, Katja îşi lepădă veşmintele.

— Nu, acum nu mai am nimic de făcut. Poţi să mă ţii de mână până când o s-adorm, bolborosi ea.

Îşi întinse noua coafură pe pernă şi adormi cât ai clipi.

Am învelit-o şi am rămas lângă ea până când trăsăturile feţei i se destinseră pe deplin, iar respiraţia îi deveni liniştită şi regulată. Îngândurată, i-am mângâiat părul, dezgolindu-i fruntea. Era limpede că fiecare avea metoda lui de a trece peste necazurile sentimentale, dar felul în care o făcuse Katja îmi plăcuse cu mult mai mult decât al meu. Cel puţin în urma metodei ăsteia nu ajungeai să pui pe tine niciun kilogram.

Înainte de a închide uşa apartamentului în urma mea, am decuplat soneria de la intrare şi am săltat receptorul din furcă, punându-l lângă telefon, pentru ca nici Jens, nici avocatul acestuia să nu fie în stare s-o trezească din somnul cel adânc.

Ajunsă acasă, abia dacă am mai avut timp să le dau bineţe marionetelor şi să-mi vâr capul sub robinet, când sună telefonul, aducându-mi pe cap altă nenorocire.

Era Susanna.

— Bruno este chiar o pacoste!

— Ei şi?

— Spuneai că pot să vin şi să stau la tine, dacă nu mai suport să stau cu el în aceeaşi casă.

— Bineînţeles că poţi.

— De data asta chiar că vin.

— Minunat!

— Atunci vino şi ia-mă, se văicări Susanna. Ştii, sunt deja în oraş.

Victorie! Chiar că nu era o zi fastă pentru niciun Jens şi niciun Bruno din lumea largă.

— Păi, unde eşti?

— Sunt în gara centrală şi te aştept în faţa unei tonete de îngheţată, mai spuse Susanna. Am traista plină cu bancnote de o sută de mărci, pe care câinele ăsta turbat le-a câştigat cu greu şi vreau să le spânzur pe toate. Fără odihnă, cât mai repede. Şi hai, grăbeşte-te şi tu până nu ajung să investesc totul în îngheţată.

— Imediat ajung la tine, i-am făgăduit eu, ştergându-mi cu nădejde părul şi luând-o din loc către staţia de tramvai.

Într-adevăr, Susanna mă aştepta în preajma unei tonete de îngheţată din gara centrală, lingând una deja. După cum era de aşteptat, nu mă recunoscu decât după ce am sărit şi m-am agăţat de gâtul ei.

— Dumnezeule, dar ce ţi s-a întâmplat? exclamă ea, arătând către

coafura mea.

— O coafeză dusă cu mintea, i-am răspuns eu, scurt.

Susanna îmi dădu ocol.

— Şi n-ai depus plângere? întrebă ea.

De fapt, nu mai aveam deloc chef să vorbesc despre aşa ceva.

— Şi ce ţi-a mai făcut Bruno de data asta? am întrebat eu, schimbând vorba.

Înfuriată, Susanna muşcă din îngheţată.

— E aşa un bădăran! se înfurie ea, pornind să-mi povestească cum o făcuse Bruno *târfă jegoasă,* numai fiindcă lăsase pe jos, în baie, lângă perete, o perie cu perii în jos.

— Chiar că nu-i zdravăn la cap, dacă se poartă în halul ăsta! am exclamat eu, la fel de revoltată.

Şi Susanna era de aceeaşi părere, ceea ce o făcu să-l numească pe Bruno nici mai mult nici mai puţin decât un *căcăcios.*

— Chiar aşa! am aprobat-o eu.

Căcăcios suna cum nu se putea mai bine.

Dar ce, parcă Bruno înghiţise asta. Nu, iar după spusele acestuia Susanna devenise pe loc o nătăfleaţă şi o adevărată matahală de vacă, o hoaşcă de oaie bearcă şi umflată, o gâscă guşată, care n-ar fi făcut decât să gâgâie şi să sâsâie de fiecare dată când ar aşeza şi el o perie cu perii în jos.

— Nu mai spune? m-am arătat eu indignată şi destul de iritată, mai cu seamă de mulţimea jignirilor uşor de neînţeles.

— Da' bineînţeles, rosti Susanna, cu năduf.

Pentru ca imediat, în dialectul de-acasă, să adauge:

— Că dac' şi piria aşeea ar şta cu păru'n joş, piria s-ar scurgi şi ea mai iuţi şi nişi că s-ar strâmba, că al'fel mi-ar lua mai mult di munc', fi'n'c' io curăţ mult cu piria şeia.

Mare lucru n-am înţeles eu din vorbele ei, dar nici despre cum stăteau lucrurile pe lumea asta zău dacă mai pricepeam ceva.

— Bine, dar… am bâiguit eu, neajutorată.

Susanna sufla din greu.

— Mă revoltasem aşa, deodată, şi fiindcă deşteptul ăla era aşa de nedrept, mă întrerupsese ea. Era chiar al naibii de strigător la cer, căci ştia foarte bine că nu aşezasem peria cu perii în jos decât pentru că era încă udă şi n-aş fi vrut să ud tapetul. Că doar o ştie şi-un copil ce pete urâte se fac şi ce mucegai se prinde. Şi nici că le mai poţi scoate de pe tapet. Înţelegi?

Nu, nu chiar! Mai întâi de toate simţeam nevoia unei îngheţate, ceea ce m-a făcut să-i întind femeii cu toneta o monedă de două mărci.

Susanna mea se ambala tot mai tare.

— Numai că băşinosul ăla nu mi-a dat niciun pic de atenţie şi s-a

cărat în camera lui de lucru. Şi-a mai trântit şi uşa în urmă, zbieră Susanna, în timp ce, cu înghiţituri iuţi, eu, una, mi-am văzut, de îngheţată. Atunci m-am apucat şi mi-am făcut bagajele, m-am pus în maşina lui şi am luat-o din loc până la gară.

Îşi conteni vorba şi suflă din nou din greu.

— Şi-aşa am ajuns aici.

Încremenită de surpriză, mi-am lins mai departe îngheţata. Deci aşa se petrecuse totul!

Ei, dar dacă tot se afla acum aici, cu traista burduşită de banii câştigaţi din greu de Bruno, ne-am gândit să ne ocupăm joia cea lungă cu cumpărături.

— Că, zău, mare plăcere mi-ar face să cheltuiesc totul, fără să preget, mă înştiinţa Susanna. Ştii, am ceva mai mult de trei mii de mărci la mine. Ce zici?

— Oho!

— Şi ştii cum o să dau cu ei de-a azvârlită? Cu amândouă mâinile! mai spuse Susanna. Să ştiu bine că-l ruinez.

Am asigurat-o că aveam să-i fiu cu dragă inimă de ajutor ca să-l aducem pe Bruno în sapă de lemn. Şi bineînţeles că mi-am închipuit totul cu mult mai uşor decât avea să se arate.

Într-un butic arătos, Susanna mea se apucă să probeze un pulover de caşmir, de un albastru regal.

— Arată minunat, am încurajat-o eu.

— Da, dar e şi scump, dădu Susanna înapoi.

— Ba nu-i deloc, i-am întors-o eu. Cincizeci la sută lână naturală, cincizeci la sută caşmirul cel mai fin, marcă renumită, exemplar din noua colecţie de iarnă, lucrătură fără cusur, o minunăţie de culoare… Ca să nu mai spun că mai şi costă doar o sută cincizeci de mărci. Hai că, până la urmă, e curat chilipir!

Numai că Susanna nu se învoi defel cu soiul acela de chilipir. Şi mă trase afară din magazin. Am suspinat. În locul ei, aş fi luat puloverul de îndată! Păcat însă că nu fusese şi capitalul de pe lumea asta mai bine împărţit!

— Ei, asta-i acum! se răsti Susanna, arătând către firma prăfuită a unui magazin de pe partea cealaltă a străzii. Ce, şi voi aveţi pe-aici magazine de solduri?

Am înclinat din cap, în semn c-o nimerise. Cum însă în vitrină tronau la vedere numai coşuri cu lenjerie din materiale violete şi verzulii, nu trecusem vreodată pragul magazinului, al cărui nume nici nu mă obosisem să-l reţin. Şi nici măcar acum nu vedeam vreun motiv pentru care aş fi făcut altfel decât până atunci. Atât că Susanna, de-a dreptul excitată, mă puse să traversez.

— Parcă ziceai că vrei ceva de îmbrăcat, i-am amintit eu.

— Păi, în magazinul ăla de solduri se găsesc şi lucruri de îmbrăcat,

îmi explică Susanna. Piese de firmă, superşic. Fără etichete sau din colecţia de anul trecut. Şi o nebunie de ieftine!

Ei, foarte bine, uitatul n-avea cum să-mi facă rău!

Mai întâi am străbătut raionul cu obiecte de menaj, prilej cu care şi cheful Susannei începu să sporească văzând cu ochii.

— Soluţie de curăţat pe bază de oţet, trei sticle la numai două mărci şi douăzeci şi nouă? Să nu-ţi vină să crezi, nu? se bucură ea, săltând sticlele în căruciorul de cumpărături. Şi şerveţelele de hârtie sunt cu mult mai ieftine decât în supermarket în care ne facem cumpărăturile de obicei.

Susanna mă privi cu ochi strălucitori.

— Nu te bucuri şi tu c-am intrat aici?

— Ei, cum să nu, i-am răspuns eu, copleşită. Chiar că mă bucur văzând cât de fericită te poate face aşa ceva.

— Mă simt ca în Rai, insistă Susanna.

Şi nici măcar nu minţea! Aşa că se apucă să prăpădească din banii câştigaţi din greu de Bruno al ei, zvârlindu-i pe zece cutii de lumânările de încălzit ceaiul la preţ de una singură, opt suluri de şerveţele de hârtie, două pachete uriaşe de lavete de geamuri şi nu mai puţin de cinci huse de masă de călcat.

— N-ai idee ce repede se strică, îmi explică Susanna, de îndată ce, fără să mai înţeleg ceva, m-am apucat de numărat husele cu pricina. Şi când ţi-e lumea mai dragă, te trezeşti că nu mai ai niciuna prin casă.

— Zău dacă a avut Bruno vreun motiv să te facă târfă jegoasă, m-am trezit eu spunându-i.

— Lasă că nici nu a fost chiar aşa, spuse Susanna, căreia cumpărăturile ieftine făcute în raiul soluţiilor de curăţat pe bază de oţet şi al lavetelor de ferestre avuseseră darul vădit de a-i mai înmuia furia.

Şi aşa, împingând din răsputeri la căruciorul de cumpărături, ce stătea să dea pe-afară de încărcat ce era, am ajuns şi noi la raionul de îmbrăcăminte. În zadar însă am căscat şi eu ochii după piesele acelea, *superşic, de firmă, o nebunie de ieftine şi fără etichete.*

Tejghelele cu halate de lucru prin casă şi şosete bărbăteşti, altfel superşic şi o nebunie de ieftine, erau asaltate de veterane ale vânzărilor de sfârşit de sezon, aproape toate adunate de prin Orientul Apropiat. Era limpede însă că Susanna cunoştea toate şiretlicurile şi şmecheriile, de care ai fi avut nevoie pentru a dobândi în doar câteva secunde un loc strategic şi avantajos în faţa tejghelelor.

Cu un aer triumfător, ridică deasupra capului un pulover albastru ce arăta aproape aidoma celui din buticul de mai înainte. E adevărat însă că cel de aici nu era din caşmir şi lână naturală, ci din poliamidă. Asta în timp ce culoarea nu era nici ea cine ştie ce frumuseţe. Pentru toate astea însă nici nu costa decât pe sfert cât cel de dinainte. Unde mai

pui că modelul respectiv se găsea şi pe verde, şi pe galben. Căzută de-a dreptul în extaz, Susanna se bucura de mama focului.

— Dacă iau trei ca ăsta, tot aş ieşi mai ieftin decât dacă l-aş lua pe cel scump, de adineauri, aproape că strigă ea, trântind deasupra sticlelor de soluţie de curăţat pe bază de oţet un pulover galben, unul verde şi încă unul albastru şi zâmbindu-mi deosebit de încântată.

— Nici nu ştii ce fericită sunt că am intrat aici, repetă ea.

Cu lacrimi de bucurie în ochi, îşi îngrămădi noile achiziţii pe banda rulantă de la casă.

— Bine, dar tu, fraierici, n-ai cumpărat nimic, îmi mai spuse ea, cu milă în glas. Măcar ştii de-acum înainte de unde să cumperi avantajos, adăugă ea, drept îmbărbătare.

Casiera magazinului de solduri primi o sută cincizeci şi şase de mărci şi treizeci de pfennigi, iar Susanna mea socoti că, aşa stând lucrurile, chiar că-l ruinase cu vârf şi-ndesat pe Bruno.

— Şi să vezi ce ochi o să facă când am să-i povestesc că sticla aceia de doi litri de soluţie de curăţat pe bază de oţet a costat aici numai o marcă, spuse ea, în vreme ce, cocoşate de greutate, amândouă ieşeam din Rai.

Iar vorbele astea o făcură să arunce o privire dornică către o cabină telefonică de prin preajmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cred c-am să-l sun! Runda asta de cumpărături m-a făcut să înţeleg că suntem ca şi făcuţi unul pentru celălalt.

— Poate că-i pare deja rău că te-a făcut matahală de vacă!

— Matahală şi vacă încălţată, mă corectă Susanna. Dar pot să şi uit de-aşa ceva.

Am studiat pungile de plastic, scotocindu-mi mintea după adevăratul înţeles al numelui de vacă încălţată. Timp în care Susanna tăbărâse nerăbdătoare asupra cabinei telefonice.

După câteva minute, m-am pomenit cu ea din nou alături, strălucind de fericire.

— Bruno a fost foarte drăguţ; şi-a cerut iertare, îmi spuse ea. A spus că-i este dor de mine şi că e chiar grozav că am putut cumpăra trei pulovere cu numai şaptezeci şi cinci de mărci şi aşa de multă soluţie de curăţat pe bază de oţet. Mi-a promis că, dacă o să mă întorc cât mai repede acasă, şi el o să-şi pună de-acum înainte şosetele la spălat prinzându-şi-le laolaltă, cu cârligele acelea.

Mda, grozav, n-am ce zice!

— Ţi-a făgăduit cumva şi că n-o să mai intre peste tine în baie, ca să-şi facă nevoile, în timp ce tu te-ai afla acolo în cadă? nu m-am putu eu abţine să nu întreb.

Susanna nici măcar nu mă auzi. Mintea ei era cu siguranţă într-altă parte.

— Şi nu i-am spus încă nimic despre batistele şi şerveţelele de hârtie, rosti ea, agitată şi cu ochii strălucindu-i. Ei, dar asta este aşa, ca o surpriză!

Mda, ca de Crăciun poate!

— Hai, să mergem!

Am împărţit în mod egal între cei doi saci uriaşi de plastic sticlele de soluţie de curăţat, lumânărelele de căni de ceai şi husele de masă de călcat şi aşa, cărând în fiecare mână câte opt kilograme, ne-am îndreptat către gară.

Pe drum, am avut senzaţia că braţele stăteau în orice clipă să mi se desprindă din încheieturile umerilor. Susanna dimpotrivă, se grăbea, păşind ca înaripată înaintea mea şi sfidând legea gravitaţiei.

— Nici nu ştii ce bucuroasă sunt, rostea ea de fiecare dată când se întorcea spre mine, rânjindu-mi.

— Vacă încălţată, surioară, şopteam şi boscorodeam eu în urma ei.

La sosirea noastră, trenul Intercity până la Mannheim era deja tras la peron. I-am pasat Susannei cumpărăturile prin fereastra compartimentului şi am aşteptat să-mi revină pulsul la normal.

— Mulţumesc foarte, foarte mult, spuse Susanna, cu căldură în glas.

— Bine, dar n-am făcut mai nimic.

Dacă ar fi fost după mine, era clar că Susanna nu s-ar mai fi întors încărcată cu soluţia aceea de curăţat pe bază de oţet la Bruno al ei şi la supa lui de iepure.

— Ei, cum să nu, mi-o întoarse Susanna. Că doar ţie trebuie să-ţi mulţumesc fiindcă am ajuns să mă împac din nou cu Bruno.

Of, Susanna!

— Mult noroc, i-am urat eu! Iar dacă te mai supără Bruno vreodată, atunci fă bine şi mergi de îndată la magazinul de solduri şi cumpără soluţie de curăţat pe bază de oţet.

Susanna râse şi-mi făcu semn cu mâna. I-am făcut şi eu semne largi din braţe şi am plecat către casă. Pe drum, mi-am adus aminte că uitasem să-mi întreb prietena ce-ar fi înţeles ea printr-o vacă încălţată. Probabil că nu aveam să aflu niciodată.

Odată ajunsă acasă şi urcând treptele de-a dreptul terminată, m-am trezit nas în nas cu Rebecca.

— Dumnezeule! strigă ea, speriată, de cum dădu ochii cu noua mea coafură. Cine ţi-a făcut aşa ceva?

— Păi, coafeza, o vacă încălţată, i-am răspuns eu, cu obidă în glas.

Preţ de câteva minute uitasem ce haos îmi aranjase în cap.

— Vrei să spui c-ai mai şi plătit pentru aşa ceva? întrebă Rebecca.

Sfârşită, i-am făcut un semn de adio din mână. Fusese cea mai lungă zi din viaţa mea şi nici că-mi doream altceva decât să ajung mai repede în pat şi să dorm asemenea Katjei, trei zile şi trei nopţi. Numai că-mi scosesem din minte cu totul faptul că în aceeaşi zi urmau să

sosească ai noştri din Gran Canaria.

— Te rog, te rog, hai te rog, vino cu mine la aeroport, îmi cerşi Rebecca.

Cum aş fi putut spune nu la aşa rugăminţi!

Ca de obicei, avionul avu o jumătate de oră întârziere, iar părinţii coborâră scara rulantă aşa cum o făceau de obicei, bine bronzaţi şi cu mine tinereşti.

Şi tot aşa, ca de obicei, încă înainte de-a apuca să ne îmbrăţişeze, mama ne aruncă un *Dumnezeule, dar în ce hal arătaţi, măi copii!* Asta în timp ce tot aşa, ca de obicei, tata constată că miroseam a fum şi a oraş întins.

Şi eu, şi Rebecca am suspinat.

— Sigur, mă bucur pentru drăguţa voastră verişoară, spuse mama, dar şi mai mult m-aş fi bucurat dacă ar fi trebui să vin pentru nunta ta, Rebecca.

— Şi eu care credeam că ai venit pentru parada mea de modă, îi răspunse Rebecca, uşor necăjită.

— Bine, dar şi din pricina asta sunt aici, copila mea, spuse mama, dar zău dacă nu m-aş bucura mai abitir dacă şi nepotul meu s-ar naşte într-o relaţie normală.

Şi eu, şi Rebecca am suspinat din nou.

— Dar tu, ţi-ai căutat vreun bărbat pe potrivă? mă luă mama şi pe mine la rost.

— Da, i-am răspuns eu, onest, numai că n-am găsit niciunul.

Fu rândul mamei să suspine. Se simţea de-a dreptul distrusă de copiii pe care-i avea.

— Dar fratele vostru pe unde mai e? întrebă tata, de cum ne-am urcat în maşină.

— Da-da, că şi cu el mai am o socoteală, adăugă mama.

— Mo lucrează joia până pe la nouă, îi explică Rebecca. O să fie însă acasă şi-o să gătească pentru toată lumea. Dar ce-a mai făcut?

Mama mă luă la rost acum în privinţa coafurii:

— Uită-te şi tu în ce hal a ajuns sora ta.

Cu hohotele de râs în care izbucni, Rebecca îmi aminti atât de bine de izbucnirea motorului unei motociclete. Eu, dimpotrivă, nu mai eram în stare nici măcar de-o biată strâmbătură.

Mama refuză să creadă că cea care mă adusese în halul în care mă prezentam fusese o coafeză de meserie.

— Când eraţi mai mici, s-a apucat şi Mo o dată să te tundă, cu foarfeca lui, cu care tăia toate cele. Mai ştii când? îşi aduse ea aminte. Nici atunci nu arăta atât de rău ca acum.

Când am ajuns cu ai noştri acasă, puţin înainte de miezul nopţii, Mo ne aştepta cu masa pusă. Dar se şi repezi să mă îmbrăţişeze, hăulind.

— Dacă mi-ai fi spus c-ai avea nevoie de-o coafură nouă, ha-ha-ha,

una aşa, ca a nimănui, ha-ha, zău dacă nu-ţi ajungea foarfeca mea de grădină şi mâinile mele dibace.

— Cu foarfeca de grădină n-ai decât s-o aranjezi pe coafeză, i-am propus eu, proptindu-mă pentru nu ştiu câta oară în faţa oglinzii.

Dacă văzu însă Mo că eram gata-gata să izbucnesc în plâns, lăsă şi el gluma de-o parte. Şi scoase ceva din buzunar.

— Pentru tine, spuse el şi-mi înghesui în palmă un teanc serios de bancnote.

Şi m-am simţit exact cum mă putem simţi când vedeam pentru prima oară în viaţă atâta bănet.

— Acum, nici asta nu mai ajută la nimic, i-am spus eu, încurcată.

— Le-am vândut şi mai vor degrabă altele, spuse Mo.

— Ce?

— Păi, păpuşile, fraiera!

— Mi-ai vândut marionetele?

Pur şi simplu nu-mi venea să cred.

— Obiectele acelea de artă, se corectă Mo.

— Dar cine a dat grămada asta de bani pe ele? am mai întrebat eu, apucându-mă să număr.

— Ţi-am spus doar că asta-i treaba managementului, îmi explică Mo, cu calm. Tipul de la galeria de artă s-a arătat de-a dreptul încântat.

— I-ai vândut pe *Piticul Sommerloch* şi pe *Porcar* unuia care ţine o galerie de artă?

— Exact. Ce-i drept le-am dat alte nume şi nu a întârziat să creadă că era vorba de artă în toată regula, adăugă Mo, mulţumit.

— Şi cum le-ai spus?

— Păi, piticului i-am zis *Atrofie,* iar porcarului cu scroafa de-alături *Banalităţi.*

— Şi de ce, mă rog? l-am întrebat eu, uimită. Vreau să spun, ce ţi-ai închipuit?

Mo zâmbi cu superioritate.

— Exact ăsta-i şi efectul pe care am urmărit să-l obţin. Ca oamenii să-şi pună bine cunoscuta întrebare, *Ce-o vrea să ne spună artistul cu asta?*

Destul de convingător, ce să zic! Nimeni n-ar fi găsit în ruptul capului vreo explicaţie pentru faptul că o copie a înfăţişării unui bancher din Breibach, cu nasul spart şi atârnat de nişte fire, purta numele de *atrofie.* Şi, la urma urmelor, ce-i aia „atrofie”?

— Şi cât ţi-a dat pe ele ăla de la galerie?

— Păi, patru sute pe fiecare. Numai că şi ăsta n-a fost decât un preţ aşa, fiindcă îl cunoşteam. Pun rămăşag că le-a şi vândut de trei ori mai scump.

Am numărat banii din mână.

— Bine, dar aici sunt mai mult de opt sute.

Mo făcu o mutră uşor încurcată.

— E vorba că i-a plăcut la fel de mult şi de *Hotzenplotz* al meu, aşa că, din generozitate, i l-am dat până la urmă şi pe ăla, răspunse fratemeu. Ceea ce-nseamnă că, atunci când s-o ivi ocazia, va trebui să-mi faci unul nou.

— Ţi-l făcusem doar cadou, iar asta înseamnă că şi banii pe el sunt ca şi ai tăi, i-am răspuns eu, întinzându-i, mărinimoasă, câteva dintre bancnote.

— Să ştii că pe ăla l-am botezat *Represiune,* îmi mărturisi Mo, făcându-şi vânt cu bancnotele. Hei, surioară! Suntem bogaţi!

— Aşa zici tu, c-am putea face cu-adevărat bani din chestia asta?

— Ăla de la galerie a vândut marionetele în numai două zile şi mai vrea şi altele, îmi spuse Mo, trăgându-mă drăgăstos de ureche. Pe urmă, chiar c-o să ne-mbogăţim, o să ne-mbogăţim, o să ne-mbogăţim!

Bine, dar asta era exact ceea ce-mi doream!

— Aşa zici tu? am şoptit eu, cu însufleţire în glas.

Un glăscior venit dintr-un ungher al minţii îmi şopti: *Banii n-aduc fericirea!* Ştiam însă că glasul cu pricina era unul mincinos. Numai închipuindu-mi bogăţia aceea m-am simţit pe dată mai fericită.

Zi de sărbătoare

Cu o zi înainte de parada de modă a Rebeccăi, cu noaptea-n cap, am mers cu Mo, Steffen şi Rebecca până în piaţa mare, ca să cumpărăm cu toptanul crevete congelate şi fructe exotice pentru bufet. Pentru ca mai apoi să ne dăm silinţa şi să prefacem magazinul într-o sală de festivităţi, gata pentru debutul unui stele noi pe cerul modei. Mo şi Steffen au fixat una de cealaltă paletele lor de depozit, devenite între timp etanşe la vârfuri de tocuri de pantofi, şi au instalat luminile. Rebecca şi cu mine am drapat peste tot cu pânză de voal, desfăşurând încărcătura unui camion întreg, într-un aranjament luxuriant şi avangardist. La sfârşit, ne-am spetit să cărăm din hol înăuntru sacii aceia, cu nisip de cuarţ, deşertându-i pe jos într-un strat de cinci centimetri grosime, pe care l-am nivelat cu greble şi cu perii.

La apariţia mamei, în taior şi cu pălărie pe cap, pentru a ne anunţa să ne pregătim din vreme pentru nuntă, micul magazin arăta asemenea unei văgăuni căptuşite cu pânză de voal, cufundată, datorită spoturilor lui Steffen venind de dincolo de material, într-o lumină moale şi mângâietoare, care, plină de mister, se răsfrângea în aşchiile mărunte de cuarţ.

Mama nu se arătă impresionată de decoraţiunile noastre avangardiste. Şi, împreunându-şi mâinile deasupra pălăriei, exclamă:

— Copii, şi cum aveţi de gând să mai scoateţi nisipul de-aici? La asta nu v-aţi gândit?

I-am zâmbit cu toţii, fără să fi priceput ceva din vorbele ei. Ce rost să fi avut ca tocmai în momentele acelea să ne fi bătut capul cu griji ca acelea?

Restul zilei fu dedicat petrecerii de nuntă a verişoarei mele Simone, cu Ralf cel pios al ei.

Şi într-adevăr, se lăsă cu veselie încă de la început.

Mo şi cu mine primisem sarcina să înregistrăm video marele eveniment. Aproape că ne-am luat la întrecere în imortalizatul momentelor celor mai caraghioase, ajungând să ne smulgem unul altuia camera din mâini.

Eu, una, m-am nimerit să filmez momentele acelea, ale mersului către biserică, în care copilaşii care duceau coşurile cu flori mai aruncau şi cu boabe de orez asupra mirilor, umplând decolteul miresei.

Ca să nu vă mai spun că eram şi cea mai frumoasă dintre oaspeţii de gen feminin. Mie oricum aşa mi se părea! Numai Zarah – ca soră a miresei, îmbrăcată în roşu ca văpaia şi cu umerii dezgoliţi – m-ar fi putut întrece, dar numai puţin. Pentru că purtam rochia mea preferată, cea de culoarea ierbii, stropită din loc în loc cu fragi

măiestrit modelaţi din stofă, de ziceai c-ar fi fost adevăraţi, şi care, cu decolteul ei, păcătos de adânc, era sortită să abată privirea de la coafura mea cea ieşită din comun. De altfel, cu o zi înainte, trecusem, de urgenţă, pe la un alt coafor, care îmi îndreptase cele mai nenorocite distrugeri de pe cap şi îmi egalase, pe cât se putuse, scările căpătate. Şi acum arătam şi eu ca şi când chiar îmi dorisem aşa o coafură.

Celelalte, poate în afara Rebeccăi, a mamei şi a Paulei, înveşmântate în minunăţii de creaţii semnate Rebecca Raabe, erau la ani-lumină distanţă de ceea ce s-ar fi putut numi concurenţă. E adevărat, a trebuit să recunosc că niciodată nu-mi văzuseră ochii o aşa adunătură de haine lipsite de bun-gust. Căci erau o droaie de rochii plisate, cu imprimeuri uriaşe, ceva de nedescris, bluze albe ca zăpada, cu volănaşe, şi clipsuri de urechi, mari cât toate zilele, de un roşu aprins sau de un galben gălbenuş de ou, toate din plastic sută la sută.

Dar cu adevărat, cel mai greu de închipuit, fu însăşi rochia miresei.

— Ah, vai de mine! îi scăpă şi mamei, altfel o făptură îngăduitoare, de îndată ce ne-am aruncat privirile asupra miresei, înfăşurate într-o draperie albă, largă de vreun kilometru pătrat şi prinsă în kilograme de perle de plastic, la coborârea ei dintr-o trăsură de nuntă vopsită în alb.

Camera video fu îndreptată pentru a prinde expresia de pe faţa mamei, înainte de a mă răsuci către obiectul care-i pricinuise dezgustul, desfătându-mă cu priveliştea cutelor, tivurilor, dantelelor, volanelor, cusăturilor, broderiilor şi panglicilor, de sus în jos şi de jos în sus.

În afară de asta, am surprins secvenţe grăitoare cu reprezentanţi ai unor generaţii care încă nu se prinseseră că înregistrarea video nu însenina numai imagine, ci şi sunet.

— Rochia e pur şi simplu o porcărie, rosti, spre amuzamentul meu, una dintre mătuşi, în vreme ce, cu făţărnicie, arunca zâmbete în cameră. Aşa, încărcată cu toate fleacurile alea de perle. Ca să nu mai spun ce talie groasă îi face.

În faţa mesei cu daruri, am dat peste altă mătuşă, care, arătând către pachetul cadoului ei, grăi şi ea:

— Ăsta a fost ultimul aparat de prăjit pâine de la nunta Miei, îmi explică ea îndărătul palmei duse la gură. A primit nu mai puţin de patru bucăţi ca ăsta. Acum nu ne-au mai rămas decât două aparate de fiert ouă, patru aspiratoare de masă şi şase tacâmuri pentru salată. Dacă ai nevoie de ceva de genul ăsta, să ştii că-s toate în ambalajele lor originale, arată ca nou-nouţe.

Iar vorbele cu pricina le înregistrasem. Pe toate!

Dar şi lui Mo îi reuşiră câteva instantanee nostime. Aşa se face că filmă un copilaş plin de muci, care apucase unul dintre fragii de pe

rochia mea şi muşcase cu poftă din el. Şi cum l-am scuturat până la urmă de pe mine, puştiul se puse pe dată pe zbierat.

Mama copilului se opri din zâmbetele dulci de până atunci şi-i spuse celui mic, cu reproş:

— Ei, nu-i aşa că au fost câh fragii ăia? Hai c-au fost câh de tot! Nu-i aşa că nu i-au plăcut deloc lui Dennis? Au fost câh, nu?

M-am enervat din pricina fragilor îmbăloşaţi, dar privirile mele pline de reproş se izbiră de năroada de mamă a micii creaturi ca nişte mingi de cauciuc. Şi reacţionă ca şi când rochia mea cea răpitoare nu era decât o capcană special meşterită pentru copil, o cursă ascunsă.

— Ia să căutăm noi ceva gustos de tot pentru Dennis, nu? îşi întrebă ea mica geamandură cu ţignal, dispărând mai apoi din raza de acţiune a camerei de filmat.

Dar Mo râse de se prăpădi.

Neamul Serviciilor funerare „Kühl şi Fiii", familia soţului de care se despărţise Paula, tatăl miresei, şi chiar familia Paulei şi, printre alţii, chiar şi noi, eram, luaţi la un loc, atât de numeroşi, încât n-am încăput cu toţii în biserica cea mică.

Dar, dacă tot strălucea soarele aşa de frumos, Mo şi cu mine, ne-am arătat generozitatea în favoarea monstruoasei mici marmote mâncătoare de fragi şi-a mamei ei, renunţând să trăim pe viu ceremonia căsătoriei, chiar dacă relaţia noastră de rudenie cu mirii era, evident, una destul de strânsă.

Cei rămaşi pe-afară îşi omorâră timpul cu jocurile făcutului de cunoştinţă. Aşa că fiecare porni să se prezinte conştiincios celorlalţi din jur.

— Sunt sora celei de-a doua soţii a tatălui miresei, dar dumneavoastră cine sunteţi?

Mo şi cu mine le-am răspuns politicos în câteva rânduri, cum că eram verişoară şi vărul miresei, numai că, după o vreme, prezentarea asta ajunse să ne plictisească, aşa că am început să brodăm şi noi pe alte teme:

— Îmi permiteţi să vă întreb cine sunteţi? se interesă sora naşei domnişoarei de onoare, care îi mai era şi mirelui verişoară.

— Sunt fiica surorii fratelui mamei mirelui, am răspuns eu, după o scurt răgaz de gândire.

Pe de altă parte, Mo explică şi el:

— Iar eu sunt vărul verişoarei cumnatului tatălui miresei.

— Nu mai spuneţi! Şi eu care vă credeam frate şi soră, spuse sora naşei domnişoarei de onoare.

Femeile se potopiră reciproc cu complimente la adresa garderobei înfăţişate. Despre minunăţia mea de rochie nu spuse însă nimeni nicio vorbă, în afară de soţia fratelui cioclului senior Kühl.

— Nu vă faşeţi nişo grijă din prişina înfăşişării dumneavoastră,

donşoară, mi se adresă aceasta, amabilă. Şi-aşa, la nuntă, lumea tot numa' la mireasă se uită!

Chiar şi aşa, rămasă încă în toane bune, m-am concentrat asupra meniului petrecerii. Din fericire, nici vorbă de vreunul scârbos, ci numai lucruri fine şi gustoase. Iar în lipsa vreunui domn singur, ca însoţitor la masă îmi fu repartizat micuţul Nils. Ca şi mine, puştiul avea complexe legate de felul în care-i stătea părul, fiindcă, în aceeaşi i dimineaţă, cu mâna ei, Zarah îi tăiase codiţa aceea de ponei, aşa că acum frizura i se oprea pe undeva în prima treime a frunţii. De aceea era şi Nils în asemenea hal de prost-dispus, încât refuză să se alăture joacei celorlalţi circa doisprezece copii, fără să se dezlipească de mine. Până la urmă, fu şi singurul căruia îi plăcu rochia mea.

Un chelner în livrea alerga de la o masă la alta, turnând vin în pahare. Şi, de cum se înfiinţa pentru a şasea oară, am pus şi eu mâna pe pahar şi am ciocnit cu Nils.

— Cred că m-am îmbătat binişor, am rostit eu.

— Ce-i aia *îmbătat?* vru să ştie tovarăşul meu de masă.

— Un om care s-a îmbătat e unul care a băut aşa de mult alcool, încât nu mai e în stare nici să vorbească, dar nici să mai meargă ca lumea, i-am răspuns eu.

— Bine, dar de ce mai beau atunci oamenii alcool? se mai interesă Nils, încurcat.

Nici eu nu ştiam. De fapt, nu cu exactitate!

Copilaşul care muşcase cu puţin timp înainte dintr-o fragă de pe rochia mea sărea de la o masă la alta, doar-doar ar fi câştigat atenţia cuiva. De cum ajunse şi la masa noastră, dădu însă peste nişte mutre ostile. Şi adevărul era că aşa, în general, nici eu, nici Nils nu ne dădeam deloc în vânt după ţânci din ăştia şi cu atât mai puţin după acela. Iar asta ne-a făcut să ne ferim ca prin cine ştie ce zâmbete, dar mai ales prin vorbe, să-l încurajăm cumva. În plus, eu mi-am strâns rochia în jurul trupului.

— Eideidei, bolborosi micul stropitor cu muci, prin pelicula unui balon de scuipat, zâmbind să-ţi sfâşie inima.

Noi doi i-am întors nişte căutături dintre cele mai întunecate.

— Hai, cară-te! îl pofti Nils, morocănos.

— Dabei, dabei, rosti ţâncul, posomorât şi îndepărtându-se cu paşi clătinaţi.

— Puştiulică ăla s-a cam îmbătat şi el binişor, se revoltă Nils, în vreme ce eu i-am răspuns cu un râs de om cherchelit.

— E fiica ta? mă întrebă de alături, arătând către Nils, cumnata unui frate al mamei mirelui.

— Fiica aia e un băieţel, am luat eu apărarea frumuseţii de bucle lungi ale lui Nils, în timp ce Nils însuşi îi aruncă bătrânei priviri crunte.

— Scârboasă vrăjitoare, îmi şopti băiatul.

— Ei, nu-i chiar aşa. E doar de modă veche, i-am şoptit înapoi lui Nils.

— Atunci, pesemne că ţi-e fiu? insistă femeia.

— Nu, e unul dintre copiii unei verişoare de-ale mele, adică a unei cumnate de-a mirelui, soră cu mireasa.

— Dumneavoastră nu aveţi copii? mai întrebă cumnata unui frate al mamei mirelui.

De cum am dat din cap în semn că nu, femeia adăugă, pe un ton dezaprobator:

— Bine, dar îmi păreţi destul de în vârstă!

— Ei, asta-i aşa, relativ, i-am întors-o eu, cu un aer de superioritate, fiind dispusă să-mi însuşesc acum părerea tocmai exprimată de Nils.

— Ai avut dreptate. E chiar o vrăjitoare bătrână şi scârboasă, m-am repezit eu să-i şoptesc puştiului.

După desert, apăru şi cumnatul celei de-a doua soţii a tatălui miresei, unul cu ceafa groasă, cerându-ne să interpretăm un cântec compus chiar de el.

Am vrut să dispar în direcţia toaletei, cu Rebecca cu tot, numai că m-am pomenit cu mama, care ne-a atras atenţia că nu era prea drăguţ din partea noastră să-i stricăm omului plăcerea.

— Că doar ştii să cânţi aşa de frumos, drăguţa mea, insistă ea şi mă trase laolaltă cu ceilalţi.

În faţa uşii restaurantului, din rochii drapate, bluze de poliacril şi cămăşi scrobite, se înjghebase un cor de-a dreptul falnic. Doi unchi îşi acordau, prevestind o mare nenorocire, chitarele special cărate după ei. Cel cu ceafa groasă împărţi în dreapta şi-n stânga foi conţinând textul cântării cu pricina, unele ordonate frumos, pe culori, asortându-se de minune cu bluzele şi clipsurile de urechi. Copia mea fu una bleu-turcoaz. Înfiorată, am dus-o la pieptul meu verde ca pajiştea.

De cântat avea să se cânte pe melodia unui şlagăr, unul pe care, se presupunea, îl ştia toată lumea, al Nanei Mouskouri, tipa aceea cu ochelarii ei care făcuseră furori prin anii ’80.

Nuuu te uita aşaaa la mine, că ştii doooar că nu-ţi pot reziiista, se numea melodia în original şi, corespunzător, talentatul unchi-poet o prefăcuse în *Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe, că ştie că nu-i poate reziiista!*

Între refrene erau însă nu mai puţin de treizeci şi patru de versuri, de-a lungul cărora viaţa celor doi miri, încă de dinainte de-a se fi născut şi până în ziua aceea, a nunţii, era luată peste picior. În privinţa metricii, autorul nu depusese cine ştie ce eforturi, iar dacă prisosea câte ceva în vreo silabă rămânea ca acel ceva să fie înghesuit într-o singură notă, iar ceea lipsea să fie suplinit de întiiinsuuul ca o peltea al notei.

Textul pur şi simplu depăşea cele mai îndrăzneţe aşteptări. Şi iată şi forma lui prescurtată:

La Şcoala de Dans „Malzer” mi s-au cunoscut,
Unde rumba, foxtrottul, tangoul şi valsul să le-nvârtă au început.
Lui îi plăcură pe loc ai ei ochi mari şi căprii,
Dar chiar şi a ei inimioară la vederea lui tresări.
Şi-aşa se-nvârtiră ei mai multe ture în doi, stângul-dreptul
Până când Ralf îndrăzni să-i vorbească Simonei de-a dreptul.
Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe,
Că ştie că nu-i poate reziiista!
Bacul l-au luat amândoi cu câte un nouă
Şi de niciun cinci nu fu vorba-ntre note, adevăr vă zic vouă!
Apoi Ralf merse-n armată, ca orice flăcău,
Şi pe-amândoi despărţirea mult ce îi mai duru, zău.
Moni vărsă lacrimi pe urmele lui, puţin chiar zăcu,
Însă de-nvăţătura ei de la bancă cu sârguinţă-şi văzu.
Iar dacă sfârşi ea şcoal-aceea, de-ajunse destoinic bancher,
Şi Ralf un geniu-n asigurări deveni între timp, cu-al lui fler.
Uită-teee la mire, cu draaag din ochi pe a lui mireas-o soooarbe,
Că ştie că nu-i poate reziiista!

Şi, după vreo două repetiţii, am luat cu toţii poziţie în sala în care se desfăşura petrecerea.

Cel cu ceafa lată ţinu o cuvântare, în care povesti cu de-amănuntul despre toate greutăţile pe care le întâmpinase până când izbutise să facă versurile acelea să rimeze, versuri care, cu sprijinul glasurilor vesele ale întregii familii, aveau să fie auzite curând. La îndemnul său, amestecătura aceea de cor se şi porni. Şi, în vreme ce la primele strofe a trebuit să mai lupt încă împotriva unui acces de râs isteric care-mi dădea ghes, de pe la a zecea (cata)strofă monotonia liniei melodice avea, din fericire, să aibă efectul unui cântec de leagăn.

Nu însă şi asupra publicului, rămas cu respiraţia tăiată. Şi, după ultimul *Uită-teee la mire,* adunarea cea petrecăreaţă izbucni în tunete de aplauze, în timp ce mirii, mişcaţi până la lacrimi, le mulţumiră tuturor.

După ce în sfârşit, la încheierea unui sfert de oră de ovaţii neobosite, putu şi corul să se retragă, m-am strecurat şi eu într-un colţ mai liniştit.

Mo, care scăpase de cântat, fiindcă fusese nevoit să imprime video concertul pentru posteritate dădu de mine şi, printre rânjete, îmi spuse:

— Nu că ar fi grozav aşa ceva şi pentru ziua ta de naştere?

— Ha-ha, i-am întors-o eu, pe un ton lipsit de orice veselie.

— Şi *Juuuuudith care-o să-mplinească azi minuuuuunaţi ani*

douăăăăzeci şi şaaaaapte… intonă el, imitând şi o chitară imaginară, cu care s-ar fi acompaniat. *Cu vreme-n urmă şedea în leagăn fericităăăăă/Şi-n scutece era găsită adesea murdăricăăăă/Dar ia priviţi că astăzi stă fercheşă aiiiici/Cu păru-i minunat, de-ai crede că e vreun ariiiici/Nici cu bărbaţii nu se-mpacă ea prea bine şi zice des/Că nu-i fericită, dar nici c-ar avea de aleeees…*

— Hai, acum chiar c-ajunge, i-am spus eu, dărâmată şi căutând scăpare la masa la care fusesem repartizată.

Un om-orchestră îşi pusese în funcţiune orga lui electronică şi cânta, una după alta, mai multe piese de fanfară. Perechi de poliacril şi jersee şi cravate desfăcute lejer la gât se răsuceau alături, pe ringul de dans.

— Ce-ar fi să dansaţi şi voi, ne îmboldi mama, de vreo câteva ori.

Cât ai clipi, Mo puse mâna pe camera video, explicând, aferat, că trebuia să pună acumulatorii la încărcat, în timp ce Rebecca emise ipoteza că dansul i-ar fi dăunat fătului pe care-l purta. Pe mine m-au apucat suspinele şi am mai cerut nişte vin. În momentul acela nici că-mi puteam închipui ceva mai îngrozitor decât să mă amestec printre dansatori. În afară de asta, mi-am dat seama imediat că toţi ceilalţi nu învăţaseră mişcările de la *Pickel şi Strauß,* ci de la concurenţă, ceea ce făcea ca la cha-cha-cha să execute bătaia într-altă poziţie.

Ca să nu mai spun că nici nu mă invită careva la dans. Într-un gest teatral, Rebecca îşi sprijini mâna pe burta ei de trei luni, încercând să se arate cât mai gravidă şi maigreu de manipulat cu putinţă. Nici nu vă închipuiţi cât de mult o pizmuiam!

Mama îmi aruncă priviri într-atât de triste, încât mă făcu să devin şi mai neliniştită.

— Lui Judith a noastră îi place tare mult să danseze, îi împărtăşi ea unei mătuşi directe de-a mirelui, alături de care şedea. Numai că deocamdată n-are şi ea un prieten, iar aici a venit singură.

Şi, ca să mai potolesc din privirile pline de milă cu care eram ţintuită de jur-împrejurul mesei, m-am apucat să dansez un soi de vals cu tata, un dansator care nu pusese nicicând piciorul pe ringul de dans nici sub îndrumarea celor de la *Pickel şi Strauß,* nici a vreunei concurenţe. Prea mult nici n-am rămas însă în ring, căci, de fiecare dată când mă atingeam în trecere de vreun poliacril, se lăsa cu scântei, din care mă mai pişcă şi pe mine câte una. Îmi puneam viaţa în pericol, nu altceva!

Ceva mai târziu, omul-orchestră se apucă să execute, ca moment de maximă atracţie a zilei, o *poloneză Blankenese.* Cu toţii se înşirară unul după altul, răspândindu-se în râsete şi prin celelalte săli ale restaurantului.

— Şi eu care credeam că aşa ceva nu-i permis decât cu prilejul carnavalurilor, spuse Rebecca, copleşită.

Cu acumulatori noi, Mo se aşează la una dintre mese, filmând de zor forfota cea veselă de la o distanţă confortabilă. Iar eu şi Rebecca i-am făcu mamei pe plac şi, fără să stricăm bucuria generală, ne-am prins şi am tropăit câteva ture în coada aceea uriaşă.

De unde să fi ştiut noi că poloneza cu pricina nu reprezenta decât preludiul la punctul culminant anunţat? Fiindcă altfel sigur am fi alergat să ne baricadă la toaletă. Aşa însă, am fost silite să jucăm precum ni s-a cântat.

Astfel, de fiecare dată când omul-orchestră oprea în loc poloneza şi striga ceva de genul *Nasul, nasul, nasul!* toţi eram nevoiţi să ne întoarcem către cei dinapoia noastră şi, fără să ţineam seama de cât de rău le-ar fi mirosit ăstora gura sau cât de mucoşi s-ar fi arătat, să ne fi frecat cu ei nasurile unul de celălalt, până când şi-ar fi reluat şi poloneza acordurile. Dacă se-apuca şi zbiera omul-orchestră *Fundul, fundul, fundul!* – şi ce, parcă nu s-a şi întâmplat aşa ceva – trebuia, perechi, să ne frecăm fundurile unii de alţii, în timp ce la o comandă ca *Burta, burta, burta!* eram puşi în situaţia ca aşa, îmbrăcaţi, pur şi simplu să ne împerechem.

În afara noastră, mai toţi se lăsară de-a dreptul cuprinşi de valurile plăcerii, râzând într-un hal fără de hal la fâţâitul acela de funduri şi de burţi. Iar Mo, la masa lui, râdea cu cea mai mare poftă.

Numai că şi lucrurile plăcute au un sfârşit al lor. Întorşi la mese, aveam să constatăm că ni se cam acrise, ceea ce a făcut să ne înhăţăm de-acolo părinţii şi să-i târâm către maşină.

— Ei, v-a plăcut copii? întrebă mama cu un ton mlădios în glas, întorcându-se către noi.

Rebecca şi cu mine am păstrat o tăcere suspectă. Mo însă deschise gura şi rosti:

— Cel mai mult i-a plăcut lui Judith. N-aţi văzut ce-a mai flirtat cu omul-orchestră?

Ochii trebuie să fi început să-mi lucească în întuneric, de vreme ce, cu glas tremurat, Mo se şi puse pe cântat:

— *Nuuu te uita aşaaa la mine…*

Duminică

Parada de modă a Rebeccăi se dovedi un succes deplin. Şi totul merse strună. Mo şi Steffen au manevrat reflectoarele şi au potrivit muzica asemenea unor profesionişti adevăraţi, în timp ce Eva, Marianne şi cu mine le-am aruncat celor din public, alternativ, zâmbete strălucitoare şi priviri focoase, ca de tigru. Nu se împiedică niciuna dintre noi şi nici nu rămase cumva cu tocurile înfipte printre scândurile paletelor. Rochiile arătară minunat, iar publicul aplaudă entuziasmat.

După ce, la sfârşit, urcă şi Rebecca pe estradă, Kaspar, tata şi mulţi alţii îi oferiră flori şi asupra ei se abătu o furtună de fulgere de bliţuri foto, cu nimic mai prejos decât cele de la reprezentaţiile lui Karl Lagerfeld.

Toţi prietenii noştri fuseseră de faţă, alături de cel puţin patru reprezentanţi ai presei locale. Iar un bărbat venit din partea Camerei de Comerţ oferi şi el flori. Bucuroasă nevoie mare, m-am dat jos de pe estradă.

Katja, care pusese şi ea umărul în culise, se luptă alături de mine să ajungă la bufet. Pe la jumătatea drumului, ne-am întâlnit cu Bille şi Burghart.

— Rochia chiar îţi stă bine, îmi spuse Bille, în timp ce eu n-am putut să trec cu vederea aerul ei fericit.

Purta un veşmânt oarecum etno, ruginiu, cu un imprimeu cu antilope negre şi galbene. Şi orice s-ar fi putut spune numai că i-ar fi stat ca lumea, nu!

— Da, rosti şi Burghart, culoarea ţi se potriveşte.

— Ştii, Burghart a urmat un curs de consiliere cromatică, se apucă să povestească Bille, mândră foc.

Şi-aşa m-am lămurit asupra identităţii celui care-i alesese lui Bille îmbrăcămintea.

— Şi cum a fost la plimbare cu barca cu pânze? am întrebat eu.

— Minunat! exclamă Bille. E adevărat, a fost puţin mai complicat, dar Burghart explică atât de bine, încât am priceput totul foarte repede.

Am înclinat din cap, cu mintea însă într-altă parte.

— Ei, până m-am prins şi eu că pânzele trebuie coborâte până când marginea lor de cădere începe să fâlfâie şi şcotele trebuie strânse în aşa fel încât să prinzi unghiul de incidenţă cel mai potrivit, spuse Bille, chicotind la duiumul de amintiri.

— Aha, am făcut eu, mişcată.

Totul suna de parcă era foarte probabil să fi participat la vreo ediţie a *Cupei Amiralităţii.* În orice caz, îşi lipise privirile de buzele lui

Burghart, în vreme ce el monologa pe tema planului de derivă şi a centrului de greutate formal al unei ambarcaţiuni cu pânze. Katja şi cu mine ne-am folosit de ocazie ca să ne vedem de drum.

Bufetul Paulei depăşi orice aşteptări. Trandafirii cei gălbui la culoare, care, cu o zi în urmă, şezuseră alături de rulourile din mătase artificială la nunta Simone şi avuseseră efectul acela nemaipomenit, întregeau acum, alături de argintăria Paulei, imaginea eleganţei baroce opulente, pe care intenţionasem s-o redăm. Iar felurile de mâncare arătau şi ele apetisant, făcându-ţi cu ochiul. L-am urmărit pe fotoreporterul de la revista ilustrată locală consumând cam o jumătate de rolă de film pe instantanee cu bufetul, înainte de a încerca gustările cu crevete.

— Arată bine, spuse Katja.

Mda, şi mie mi se părea. Aducea puţin cu Kevin Costner, dar avea ceva mai mult păr pe cap.

— Ce zici, să-mi fac curaj şi să intru cu el în vorbă? întrebă Katja.

— Da, i-am răspuns eu.

— Bine, dar ce să-i spun? se trezi Katja întrebându-se. Ceva de genul: *Fiţi vă rog amabil şi daţi-mi şi mie platoul cu crevete!*

— Întreabă-l şi tu ceva cu totul aiurea, i-am dat eu o idee. Ceva ce crezi că nu l-a întrebat nimeni până acum.

Preţ de câteva clipe, Katja căzu pe gânduri. După care o apucă agale înspre fotoreporter, deschizând gura şi rostind:

— Ah, fiţi vă rog amabil şi daţi-mi şi mie platoul cu crevete.

Enervată, mi-am înfundat în gură două îmbucături de anghinare, uitând să le mai şi mestec.

— Cu plăcere, răspunse tipul care semăna cu Kevin Costner. Dar cum arată crevetele astea?

— Sunt răcuşorii aceia încovrigaţi, care înoată laolaltă cu nişte mandarine în maioneză, îi explică Katja.

Tipul o studie prietenos, vădit interesat:

— Chiar aşa? întrebă el. Unde?

Katja îmi adresă un zâmbet plin de subînţeles, înainte de a se lansa într-o conversaţie amănunţită cu Kevin Costner. I-am zâmbit înapoi, ceea ce aşa, cu gura plină, nu-mi ieşi prea bine. Apoi, cât se poate de decent, am încercat să-mi scot din gură anghinarele şi să le depun pe-o farfurie. Şi nici n-am terminat bine operaţiunea, că l-am zărit pe Mo venind spre mine împreună cu un bărbat mai în vârstă. Arăta aşa de serios că nici n-am îndrăznit să scuip din gură vegetalele acelea.

— Ei, ea e cea de care v-am vorbit, spuse Mo, arătându-mă cu degetul. Sora mea, Judith Raabe, iar acesta este domnul von Radebrecht.

Domnul von Radebrecht avea tâmplele încărunţite cu distincţie şi purta o pereche de ochelari foarte elegantă. Şi costumul îi era fără de

cusur. Şi am fost sigură că, vorbindu-i aşa, cu gura plină, avea să mă găsească prost-crescută.

— Mfmf, am scos eu din gâtlej, politicos şi chinuindu-mă să storcesc bucăţile acelea de anghinare de cerul gurii.

Mo se uita la mine, uşor enervat.

— Domnul von Radebrecht este proprietarul de galerie de artă care a cumpărat câteva dintre marionetele tale.

— Şi a revândut! rosti domnul Radebrecht, apucându-mi mâinile şi scuturându-mi-le. Mă bucur să vă cunosc personal.

Dintr-o singură smuceală, am înghiţit bucăţile acelea de anghinare.

— Hmpfff, am făcut eu, bucuroasă.

— Marionetele dumneavoastră sunt minunate, satirice, pline de vigoare, bizare şi naive, deopotrivă, spuse proprietarul de galerie. Ce mai, lumea este încântată.

Acum eram cu gura liberă.

— Chiar aşa? am exclamat eu, copleşită. Ştiţi, o grămadă de…

Mi-am înghiţit însă vorbele odată cu ghiontul pe care l-am primit de la Mo.

— Vrea să spună că i-au luat o grămadă de timp, îi spuse frate-meu domnului von Radebrecht. Ceea ce mă face să vă atrag atenţia ca, în privinţa pieselor viitoare, să ne mai gândim asupra preţului de vânzare.

Domnul von Radebrecht dădu din cap, aprobator.

— Bineînţeles, rosti el. Adevărul e că şi aşa clienţii mei nici nu se gândesc să cumpere ceva ce ar costa sub o mie de mărci. Iar dacă şi celelalte marionete arată la fel de bine ca cele pe care tocmai le-am vândut, nu văd vreo problemă.

— Celelalte arată chiar mult mai bine, am spus eu, pe un ton de adâncă sinceritate. Aţi dori să le vedeţi?

— Cu mare plăcere, îmi răspunse domnul von Radebrecht. V-ar conveni să treceţi mâine după-amiază pe la galerie? Păreţi o familie deosebit de creativă.

După ce ne-am despărţit, am rămas pe loc, buimacă.

— Ha! făcu Mo, de-alături, frecându-şi palmele. Ha-ha!

— Sper ca măcar să nu-ţi ia Dumnezeu minţile, i-am spus eu, cu reproş în glas.

— Ce tot spui tu, oiţo! se sumeţi Mo. Dacă nu mi-aş păstra cumpătul, chiar c-am putea să lăsăm baltă toată treaba. Îţi dai tu seama aşa, vreun pic, cam ce înseamnă toată chestia asta?

— Nu, am recunoscut eu.

— Păi, ai ajuns şi tu o femeie de afaceri, îmi explică Mo. Şi, în plus, trebuie să-ţi creezi o imagine, să duci tratative cu proprietarii de galerii, să te tocmeşti la preţuri, să faci rost de materiale mai ieftine, să-ţi înfiinţezi o firmă, să-ţi laşi impozitate veniturile, să negociezi cu

autorităţile, să-ţi plăteşti asigurările de sănătate şi cele sociale…

— Şi eu care nu-mi doresc altceva decât să meşteresc la o marionetele alea, l-am întrerupt eu, cu teamă în glas.

— Prea bine, îmi răspunse Mo, ca din puşcă. Bineînţeles însă că mă gândisem şi la varianta asta. Chiar aşa! La ce ţi-ar mai folosi să ai un frate, nu? Atunci o să-ţi fiu eu manager şi-o să mă ocup de toate cele. Şi, în afară de asta, o să am grijă să-ţi fie livrate trupurile şi crucile de mânuit. Iar pentru fiecare marionetă, ai să primeşti de la mine, drept salariu, o anumită sumă. Sunt sigur c-o să ne înţelegem în privinţa asta. Iar tu îmi garantezi realizarea a, să zicem, cinci păpuşi pe lună. La încheierea contractului, evident că-i cerem mai mult proprietarului de galerie, bani care, la plictiseala care te-ar cuprinde meşterind la al, să zicem, cinci sutelea *Hotzenplotz,* ar putea să te mai motiveze şi pe tine…

Gândurile mi-o luară razna. Totul îmi părea cu mult prea frumos, pentru a-l crede. Cu toate acestea, am simţit bucuria urcând în mine precum şampania într-o sticlă desfăcută.

Şi uite cum, în acea zi, totul devenea posibil!

L-am lăsat pe Mo şi m-am dus cu gând să le povestesc tuturor celor dragi mie despre domnul von Radebrecht şi marionetele mele. Şi toţi se bucurară pentru mine.

— Sunt aşa de mândră de voi, copii, spuse mama, golindu-şi, pentru a nu ştiu câta oară, nisipul din pantofi. Chiar şi-aşa, ard de nerăbdare să aflu cum o să scoateţi de aici chestia asta.

Burghart şi Bille veniră să-şi ia rămas-bun. Erau invitaţi la cafea, la părinţii lui Burghart.

— Ai fost clasa întâi, îi spuse Burghart Rebeccăi. Iar lucrurile tale chiar sunt de soi.

— Mulţumesc, îi răspunse soră-mea, zâmbindu-i în treacăt.

Burghart făcu o mişcare largă din mână, sugerând generozitatea.

— Nu-nu, vorbesc serios. Chiar nu-s rele deloc, lucrurile acelea. Crede-mă când îţi spun, fiindcă ceva-ceva mă mai pricep şi eu la moda asta.

— Aşa-i, sări de-alături şi Bille, însufleţită. Uite, el e cel care mi-a ales rochia de pe mine!

Rebecca privi tot aşa, în treacăt, cârpele la care se făcuse aluzie, dar nu spuse nimic. Iar eu am rânjit înspre Bille. Îmi întoarse un zâmbet de om fericit şi se lipi de umărul lui Burghart.

Se înfiinţă şi Katja, aducând cu ea un pahar plin cu şampanie.

— Tipul de la presă m-a invitat mâine seară la masă, ne povesti ea. Ce ziceţi de chestia asta?

— Am auzit că tu şi cu Jens nu mai sunteţi împreună. Aşa-i? întrebă Bille, în loc să dea vreun răspuns.

— Aşa-i, îi confirmă Katja.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Bille, lipindu-se şi mai strâns de Burghart.

— Mie nu, i-o întoarse Katja, pe un ton vesel.

— Zău dacă nu mi se pare ciudat aşa, fără un bărbat alături, spuse Bille, părând să fi uitat definitiv de anii de dinaintea lui Burghart.

Katja râse.

— Fără un bărbat alături… Aşa ceva nu-ţi poate părea ciudat decât dacă n-ai avut niciunul, spuse ea, cu calm.

— Bine, dar cine plăteşte acum chiria? insistă Bille, pe acelaşi ton, compătimitor.

— Ei, pe-asta trebuie să mi-o plătesc singură, recunoscu Katja. Dar se întâmplă ca tipul de la presă să fie în căutarea cuiva care să-i facă documentarea şi tot aşa, întâmplător, crede c-aş fi tocmai persoana potrivită.

Eu, una, chiar m-am bucurat pentru ea. Ia te uită ce mai zi!

— Nici nu ştii câte am putea să scădem din impozit! îmi şopti Mo la ureche, de-a dreptul excitat, după ce se strecurase în preajma noastră asemenea unei stafii. Toate cursele pe la galerii şi pe la magazinele de bricolaj, cheltuielile cu telefoanele, echiparea unui atelier şi a unui birou, achiziţionarea de literatură de specialitate…

— Mda, cum ar fi un dicţionar de neologisme, i-am trântit-o eu maliţios, gândindu-mă la ciudăţeniile de nume cu care îmi botezase marionetele.

Mo îi dădea înainte cu verzi şi uscate.

— Am avea nevoie şi de un nume profesionist de firmă, un logo şi un număr separat de telefon. Şi înainte de a încheia vreun contract cu von Radebrecht…

— Nici nu ştii cât mă bucur că te am, l-am întrerupt eu, mişcată.

Şi când te gândeşti că mai ieri îi pocneam pe puştii care încercau să-l dea jos de pe trotinetă, iar azi uite-l cum mă apără împotriva proprietarilor de galerii şi a fiscului. Şi l-am mângâiat drăgăstos pe cap.

— Mulţumesc, Mo.

— N-ai de ce, îmi răspunse el, cu drăgălăşenie în glas. Ne descurcăm noi. Totuşi, înainte de a încheia vreun contract cu von Radebrecht, va trebui să ne mai interesăm şi pe la alţii. Iar dacă ăia ne-ar oferi mai mult, atunci, se-nţelege c-o să batem palma cu cel care oferă cel mai mult. Ce zici? Crezi că ne-ar trebui vreun avocat?

I-am aruncat o privire îngrijorată. Chestia aia albă, din colţurile gurii, să fi fost cumva spumă?

— Sigur c-am avea nevoie de unul, în orice caz, îşi răspunse singur frate-meu, văzându-şi mai departe de vorbăria lui, parcă dintr-o suflare. O să fiu nevoit să mă ocup de contactele cu presa şi de acţiuni de promovare şi, oricum, în viitorul apropiat, de organizarea unei

expoziţii, despre care să vuiască ziarele. Lumea artelor o să rămână cu gura căscată, iar peste trei-patru ani o să putem să ne lăsăm de afacere şi să ne retragem într-o casă cumpărată prin Jamaica…

Am stat aşa şi m-am gândit dacă nu cumva era cazul să-mi fac griji serioase în privinţa lui.

— Uită-te puţin într-acolo! exclamă Katja deodată, arătând cu degetul către Rebecca, care tocmai se întreţinea cu un tânăr. Ia spune, nu-ţi pare cunoscut cumva?

I-am urmărit privirea şi chiar că l-am dat uitării pe Mo. Bucle castanii, ochi albaştri… Nu era decât cel ce fusese martor la înjosirea mea sub mâinile Wandei cea cu foarfeca-minune şi care apucase să scape pe-atunci nevătămat.

— Sper să nu-şi mai amintească de mine, m-am prefăcut eu că mi-aş fi dorit, cu glas aproape înecat.

— Păi, cine te-a văzut în halul ăsta nici că te-ar putea uita vreodată, fu de părere Katja, râzând vesel, cu gândul la întâmplarea cu pricina. Dumnezeule, în ce hal puteai să arăţi!

Rebecca veni direct înspre noi, însoţită de posesorul buclelor castanii, ceea ce mă făcu să simt imediat cum mi se aprind obrajii.

— Aceasta este sora mea, Judith, explică Rebecca. Iar acesta este Leonard Jensen, despre care ţi-am povestit deja. Dânsul ar dori să închirieze apartamentul doamnei Kiebig.

— Bună, am rostit eu, cu respiraţia întretăiată.

— Bună, îmi răspunse posesorul buclelor castanii.

Arăta chiar mai drăguţ decât îl păstrasem eu în memorie. I-am zâmbit încântată şi chiar mi s-a părut că îmi înapoie zâmbetul, cel puţin la fel de încântat.

— Fii atât de drăguţă şi arată-i apartamentul! mă rugă Rebecca. Ştii, mă aşteaptă dincolo un tip de la ziar, care ar dori să-mi ia un interviu.

— Cu plăcere, i-am răspuns eu, strângându-mi în jurul trupului rochia mea cu stele şi luând-o înaintea lui Leonard – ce minunăţie de nume! – strecurându-mă printre cei din jur. Iar în calea mea, mulţimea aproape că se trase în lături de la sine.

— Într-un fel, am ştiut c-o să ne mai vedem, rosti Leonard, de cum am ajuns în casa scării.

Zău dacă nu avea şi un glas frumos!

— Chiar aşa? am întrebat eu, în timp ce, aproape fără să ating vreuna dintre trepte, parcă plutind, ajungeam la etajul doi, încă mirându-mă cum de reuşisem.

— Da, îmi răspunse Leonard.

De cum am deschis uşa apartamentului doamnei Kiebig, tapetul cu narcise albe pe fundalul verde ţipător mai că ne orbi cu strălucirea lui.

— Ei, cam ăsta ar fi apartamentul, i-am explicat eu, plutind pe deasupra mochetei cu imprimeu sub forma unor inele verzi-gălbui.

Leonard păru să nu se lase impresionat câtuşi de puţin de varietatea de culori şi de modele. Nici măcar nu se uita în jurul lui.

— Locuieşti şi tu aici, în clădire?

— Da, la mansardă.

— Bine, iau apartamentul, spuse el. Să ştii că mai am ceva care-ţi aparţine.

— Ceva care-mi aparţine?

Leonard dădu din cap. Şi trase de un şnur gălbui, împletit, ieşind din buzunarul de la piept al cămăşii, lăsându-l apoi să mi se legene dintr-o parte într-alta, prin faţa ochilor.

Am înghiţit în sec de îndată ce am recunoscut despre ce era vorba. Un şnur împletit dintr-o şuviţă de păr. Părul meu! Ping! parcă se auzi undeva în creier, acolo unde jumătatea care se ocupa cu verificatul faptului ca nu cumva să aibă o mamă cu un canar, al celui că s-ar fi dovedit în stare să silabisească un cuvânt precum *provizii,* că, la o adică, nu s-ar fi dat în lături de la şterpelit vreun binoclu de operă sau chiar vreo siluetă de carton sau că în ruptul capului nu şi-ar fi numit fosta prietenă *făptură prietenoasă, isteaţă şi frumuşică foc* îşi întrerupse comunicarea cu cealaltă jumătate.

Iar catastrofa aceea, veche de când lumea, îşi reluă cursul.

— Ce flori frumoase, rosti Leonard, arătând către vechitura de tapet a doamnei Kiebig. Sunt cumva narcise galbene?

Kerstin Gier

BĂRBAȚI ȘI ALTE CATASTROFE

La cei 26 de ani ai ei, Judith e destul de nemulțumită: prietenul ei letargic, Holger, o neglijează, fiind mult prea interesat de emisiunile sportive și de alte femei. De studierea germanisticii și de munca la birou e sătulă, iar bărbații care ar putea-o consola sunt adevărate catastrofe. Dar nici prietenelor ei nu le merge mai bine. Susanna a agățat un tip plictisitor, cu obiceiuri culinare neobișnuite, dar care, ce-i drept, nu câștigă rău deloc. Katja se lasă mințită de la obraz și înșelată de prietenul ei, în vreme ce Bille e îndrăgostită de un lăudăros fără pereche.

Judith e hotărâtă: trebuie să-și găsească un nou prieten! Dar toate întâlnirile ei par sortite eșecului... până când, la o prezentare de modă, cade în brațele unui tânăr atrăgător – o fi acesta bărbatul visurilor ei?

Povestea necazurilor sentimentale ale celor patru prietene e amuzantă, spumoasă și plină de surprize până la final.

Kerstin Gier a debutat în 1996 cu titlul *Bărbați și alte catastrofe*, care a fost ecranizat, având-o în rolul principal pe actrița Heike Makatsch. Romanul din anul 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot* (O ofertă specială indecentă), avea să fie distins cu premiul *Deutsch*, care încoronează cel mai bun roman de dragoste în limb[illegible] *Jede Lösung ein Problem* (Pentru orice soluție, există o problemă - în curs de apariție la Editura ALLFA), a devenit în scurtă vreme un bestseller, criticii rezervându-i o primire entuziastă.

ISBN 978-973-724-234-1

www.all.ro

{1} Willy Millowitsch (1909-1999) – exponent de seamă al mişcării teatrale populare şi culte din Köln, actor şi conducător al instituţiei teatrale private *Millowitsch* Theater, promotor al dialectului din Köln în cadrul reprezentaţiilor teatrale. (n.t.)
{2} *Lindenstraße* – prima telenovelă germană, lansată în anul 1985 de postul TV *WDR.* (n.t.)
{3} Perioada investiţiilor – *Gründerzeit* desemnează o perioadă înfloritoare din istoria Germaniei, de după războiul franco-german, a întemeierii în această ţară de numeroase întreprinderi (1871-1873), avânt economic curmat de criza bursieră din anul 1873. (n.t.)
{4} Joc de cuvinte – în timp ce *Mehl* se traduce prin *făină, mehlig* se traduce prin *făinos.* (n.t.)
{5} Nume pocit de Stefanie, în care *Schimmel* se traduce prin *mucegai,* iar *Kotzbrocken* devine un soi de *fragment de vărsătură.* (n.t.)
{6} *Numele îi pare predestinat*, în limba latină. (n.t.)
{7} Paul Bocuse (n. 1926), renumit maestru bucătar francez şi promotor în lume al bucătăriei ţării sale, desemnat de cunoscători drept *bucătarul anului* (1989) şi un adevărat *papă al bucătăriei,* proprietar de restaurant şi braserii în împrejurimile oraşului Lyon. (n.t.)
{8} *Marode – istovit, obosit, sleit, bolnav (*n.t.)
{9} *Wahrscheinlich* – probabil, în limba germană. (n.t.)
{10} William Masters şi Virginia E. Johnson, echipă de cercetători în domeniul ginecologiei, autori ai unor studii de pionierat în direcţia răspunsului sexual la om, diagnosticarea şi tratamentul tulburărilor şi disfuncţionalităţilor sexuale umane. (n.t.)
{11} *Sommerloch* se traduce prin *sezon mort,* separat Sommer însemnând *vară* (anotimp), iar *Loch* traducându-se prin *gaură, groapă, văgăună.* (n.t.)
{12} Joc de cuvinte, rezultat din compunerea numelui propriu *Burghart* cu ceea ce în limba germană, derivat de la verbul *würgen,* ar însemna *greu de înghiţit/ de pe urma căruia îţi vine să verşi.* (n.t.)
{13} Soţie a lui Socrate, simbol al soţiei cicălitoare, certăreţe, lipsite de înţelegere. (n.t.)